TERRY PRATCHETT

SCOȚIDUȘII LIBERI

O POVESTE DIN LUMEA DISC

CORINT JUNIOR

„Pratchett, cu inventivitate nemărginită şi cu inteligenţă neîngrădită, folosind fragmente din poveştile clasice, creează o poveste care va captiva şi amuza cititorii de toate vârstele.” – *The Good Book Guide*

„Una peste alta, aceasta este o fantezie amuzantă şi absolut provocatoare, cu scene vizuale puternice şi personaje memorabile. O lectură grozavă.” – *School Library Journal*

„Acest *melange* ingenios de fantezie, acţiune, umor şi mici bucăţi de observaţii sociale atinge, în fundal, teme complexe, despre natura dragostei, despre vise şi realitate.” – *Kirkus Reviews*

„Opusul lui amuzant, zice Pratchett, este neamuzant, iar cărţile lui s-au dovedit a fi amuzante şi serioase.

Ultimul său roman e un succes cu ambele valenţe.

Şi are în plus o groază de învăţăminte, pentru un astfel de divertisment.” – *Sunday Times*

„Scoţiduşii liberi pune în scenă obişnuitele virtuţi ale lui Terry Pratchett – o interpretare parodică a manierelor de vorbire şi de accent, o perfectă dozare şi un echilibru al sentinţelor sale, un conflict rapid care devine tot mai frenetic, portrete-avertisment pentru cei infatuaţi, înguşti la minte şi arizi spiritual, o pledoarie pentru bunătatea faţă de animale şi respectul faţă de natură şi, nu în ultimul rând, o inteligenţă exuberantă şi irezistibilă.” – *Washington Post*

TERRY PRATCHETT

Scoţidusii Liberi

O POVESTE DIN LUMEA DISC

Traducere şi note de Cristina Jinga

Cuprins

Capitolul I

Un Zbang bine executat

Unele lucruri încep înaintea altor lucruri.

Era o aversă de vară, dar nu părea s-o ştie, şi stropea cu ploaie la fel de rapid ca o viforniţă de iarnă.

Miss Perspicacia Tick stătea la adăpostul precar pe care i-l putea oferi un gard de nuiele pipernicit şi explora universul. Nu observase ploaia. Vrăjitoarele se usucă foarte repede.

Explorarea universului era făcută cu ajutorul a două rămurele legate cu o sfoară, o piatră găurită, un ou, unul dintre ciorapii lui Miss Tick, de asemenea găurit, un ac, o bucată de hârtie şi un ciot de creion. Spre deosebire de vrăjitori, vrăjitoarele învaţă să se descurce cu puţin.

Obiectele fuseseră legate şi asamblate pentru a alcătui un… aparat. Se mişca straniu când îl împungea cu vârful degetului. Una dintre rămurele, de exemplu, părea să treacă prin ou şi ieşea pe partea cealaltă fără să lase nicio urmă.

— Da, zise ea liniştită, în vreme ce apa de ploaie i se revărsa peste borurile pălăriei. Iat-o! O crăpătură clară în pereţii lumii. Foarte îngrijorător. Probabil că este vorba de un contact cu o altă lume. Asta niciodată nu-i de bine. Ar trebui să mă duc acolo. Dar… ţinând cont de ceea ce-mi spune cotul meu stâng, la faţa locului se află deja o vrăjitoare…

— Atunci, o s-o rezolve ea, zise o voce subţirică şi deocamdată misterioasă, de undeva de la picioarele ei.

— Nu, nu se poate să fie bine. E un ţinut de cretă în partea aceea, zise Miss Tick. Nu poţi creşte o vrăjitoare bună pe cretă. Materia asta e doar puţin mai dură ca lutul. Îţi trebuie o rocă zdravănă şi solidă ca să creşti o vrăjitoare, crede-mă. Miss Tick clătină din cap, scuturând picăturile de ploaie. Dar coatele mele sunt, în general, surse de mare încredere[1].

---

1 Oamenii spun adesea chestii ca „ascultă-ți inima”, dar vrăjitoarele

— De ce să lungim vorba? Hai să mergem să vedem, zise vocea. N-o ducem strălucit pe aici, este?

Asta era adevărat. Şesurile nu erau profitabile pentru vrăjitoare. Miss Tick abia de scotea câţiva bănuţi, făcând oleacă de leacuri şi ghicind nenorocul[2], şi dormea prin şoproane în majoritatea nopţilor. De două ori fusese aruncată în iazuri.

— Nu pot să dau buzna, aşa, pe nepusă masă, zise ea. Nu pe teritoriul altei vrăjitoare. Asta niciodată n-a ieşit bine. Dar…, făcu ea o pauză, vrăjitoarele nu răsar din pământ, din iarbă verde. Ia hai să aruncăm o privire…

Scoase o farfurioară crăpată din buzunar şi turnă în ea apa de ploaie strânsă în pălărie. Apoi, dintr-un alt buzunar, scoase o călimară de cerneală, din care puse câteva picături, numai cât să coloreze apa în negru.

Strânse palmele căuş pe lângă farfurie, ferind-o de ploaie, şi îşi ascultă ochii.

Tiffany Suferind stătea pe burtă, la marginea râului, gâdilând[3] păstrăvi. Îi plăcea să-i audă râzând. Hohotele lor ieşeau sub formă de bule de aer.

La câţiva paşi distanţă, unde malul râului devenea un soi de plajă cu pietriş, fratele ei Wentworth îşi făcea de lucru cu un băţ în mâlul lipicios şi aproape sigur se făcea şi el lipicios.

Orice îl putea face pe Wentworth lipicios. Spălat şi uscat, lăsat cinci minute în mijlocul unei podele curate, Wentworth devenea lipicios. Nu se ştia de unde i se trăgea – de nicăieri. El doar devenea lipicios. Dar era un copil uşor de supravegheat, cu condiţia să-l opreşti de la a mânca zarzăre.

Într-un mic cotlon al creierului său, Tiffany nu era prea împăcată cu numele de Tiffany[4]. Avea nouă ani şi simţea că Tiffany avea să fie un nume cu care-i va fi greu să trăiască. De altfel, se hotărâse abia cu o săptămână în urmă că voia să fie o

---

învaţă să-și asculte şi alte părţi ale corpului. Este uimitor, de pildă, câte-ţi pot spune rinichii (n.a.).

2 Ghicitorii de noroc în general îţi spun *ce vrei tu* să se întâmple; vrăjitoarele îţi spun ce o să se întâmple fie că vrei, fie că nu. În mod foarte curios, vrăjitoarele tind să fie mult mai aproape de adevăr, dar mult mai puţin populare (n.a.).

3 Joc de cuvinte, *to tichie trout* însemnând şi a prinde păstrăvi cu mâna.

4 Maramă.

vrăjitoare când se va face mare şi era sigură că Tiffany pur şi simplu n-o să meargă. Lumea o să râdă.

O altă parte, mai mare, a creierului lui Tiffany se gândea la cuvântul „susur”. Era un cuvânt la care nu se gândiseră niciodată prea mulţi oameni, în timp ce cu degetele îl mângâia pe-un păstrăv sub bărbie, în minte întorcea cuvântul pe toate părţile.

Susur…, potrivit dicţionarului bunicii sale, însemna „un sunet uşor şi plăcut, ca o şoaptă sau un murmur”. Lui Tiffany îi plăcea cum suna cuvântul. O ducea cu gândul la oameni misterioşi, în sutane lungi, şoptind secrete importante pe după uşă: susursusursusur…

Ea citise dicţionarul din scoarţă-n scoarţă. Nimeni nu-i spusese că n-ar fi trebuit.

Gândindu-se la asta, îşi dădu seama că păstrăvul vesel îşi luase tălpăşiţa. Însă în apă era altceva, la numai câţiva centimetri de faţa ei.

Un coşuleţ rotund, nu mai mare decât o jumătate de nucă de cocos, căptuşit pe dinăuntru cu ceva care îi astupa găurile şi-l făcea să plutească, în el, un omuleţ de-o şchioapă stătea în picioare. Avea o hălăciugă de păr roşu, ciufulit, în care erau împletite câteva pene, mărgele şi fâşii de pânză. Avea şi o barbă roşie, care arăta aproape la fel de neîngrijită ca şi părul. În rest, pe unde nu era acoperit cu tatuaje albastre, era acoperit cu un kilt[5] mititel. Agită un pumn spre ea şi strigă:

— *Crivens!*[6] Pleakă d’aci cu joaka ta, karraghioa-ză mikă! Bagă-dă-samă la huoki verzi!

Şi, cu acestea, trase de un căpătâi de sfoară care atârna peste marginea bărcii şi un alt doilea omuleţ cu păr roşu ieşi la suprafaţă, înghiţind lacom aerul.

— Nu-i vrreme de peskuit! zise primul omuleţ, trâgându-l în barcă. Vine huoki verzi!

— *Crivens!* strigă înotătorul, cu apa şiroind pe el. Hai s’ne cărăm!

Şi, cu acestea, apucă o vâslă foarte mică şi, mişcând-o iute dinainte înapoi, se îndepărtă grăbit cu coşuleţul.

— Scuzaţi-mă! Strigă Tiffany. Sunteţi spiriduşi?

---

5 Fustă plisată, din stofă cadrilată, care face parte din costumul naţional al scoţienilor.

6 Aproximativ, Doamne fereşte!

Dar nu primi niciun răspuns. Micuţa ambarcaţiune rotundă dispăru în stufăriş.

„Probabil că nu”, hotărî Tiffany.

Atunci, spre tainica ei desfătare, se auzi un susur. Nu adia nicio boare de vânt, dar frunzele lăstărişului de arini de pe malul râului începură să tremure şi să foşnească. La fel şi trestiile. Nu s-au îndoit, ci numai s-au vălurit. *Totul* s-a vălurit, de parcă lumea fusese luată de jos de cineva şi zgâlţâită puţin. Aerul a oftat. Oamenii au şoptit în spatele uşilor închise…

Apa a început să bolborosească, imediat sub mal. Nu era foarte adâncă acolo – abia de i-ar fi ajuns lui Tiffany la genunchi, dacă ar fi intrat în ea –, dar se făcuse deodată mai întunecată şi mai verde şi, cumva, mult mai adâncă…

Se dădu câţiva paşi înapoi, cu o secundă înainte ca două braţe lungi şi subţiri să ţâşnească din apă şi să se agaţe sălbatic de malul unde stătuse ea. Pentru o clipă zări o faţă micuţă, cu dinţi lungi şi ascuţiţi, cu nişte *imenşi* ochi rotunzi şi un păr ud, toate verzi ca algele, dar apoi creatura se scufundă din nou în adâncuri.

Pe când apele se închideau deasupra creaturii, Tiffany deja alerga în lungul malului spre mica plajă unde Wentworth făcea plăcinte de zarzăre. Înşfacă băiatul chiar în momentul în care apa râului aducea bulbucii de după cotul malului. Din nou apa se învolbură, creatura cu păr verde se ridică la suprafaţă şi braţele lungi se agăţară de noroi. Apoi făptura ţipă şi se lăsă să cadă din nou în apă.

— Vleau pe *u-liţă!* ţipă Wentworth.

Tiffany nu-i dădu atenţie. Se uita la râu, cu o expresie gânditoare.

„Nu sunt deloc speriată”, se gândi ea. „Ce ciudat! Ar fi trebuit să fiu speriată, dar sunt numai furioasă. Vreau să spun, pot să *simt* sperietura, ca pe o bilă de fier înroşit, dar furia n-o lasă să iasă afară…”:

— Bebe vlea vlea *vlea* pe uliţă! zbieră Wentworth.

— Atunci du-te, zise Tiffany, cu mintea în altă parte.

Undele de apă încă mai plescăiau, lovindu-se de mal.

N-avea niciun rost să-i povestească despre asta cuiva. Toată lumea ar fi zis doar „Ce imaginaţie are şi copilul ăsta”, dacă ar fi fost într-o dispoziţie bună, sau „Termină cu prostiile!”, dacă n-ar fi fost.

Ea era încă foarte furioasă. Cum de îndrăznea un monstru

să apară în râul ei? Mai ales unul atât de… atât de… ridicol! Drept cine o luase?

Acum, iat-o pe Tiffany întorcându-se acasă. Începem de la ghete. Sunt nişte ghete mari şi grele, îndelung cârpăcite de tatăl ei şi care aparţinuseră mai multor surori înainte de ea; ca să-i stea totuşi în picioare, poartă mai multe perechi de şosete. Căci sunt *mari*. Tiffany are uneori impresia că ea nu este altceva decât un mijloc de a plimba ghetele când pe ici, când pe colo.

Apoi vine rochia. Aparţinuse mai multor surori înainte de Tiffany şi fusese îmbrăcată, dezbrăcată, lepădată, de mama ei ajustată, spălată şi călcată de atât de multe ori, încât chiar ar fi trebuit şi aruncată, odată şi-odată. Dar lui Tiffany îi plăcea. Îi ajungea până la glezne şi, indiferent ce culoare avusese la origini, acum era de un albastru-lăptos, aceeaşi culoare, de altfel, cu a fluturilor ce zburdau pe lângă potecă.

Apoi e chipul lui Tiffany. Uşor rozaliu, cu ochi căprui şi păr brun. Nimic deosebit. Oricine ar fi privit-o – într-un bol cu apă neagră, de exemplu – ar fi observat numaidecât că are capul puţin prea mare, în comparaţie cu restul trupului, dar probabil că asta avea să se rezolve, când avea să mai crească.

Şi apoi, dacă ne îndepărtăm şi privim mai de sus, şi mai de sus, până când drumul devine o panglică, iar Tiffany şi fratele ei, două puncte mici, avem ţinutul în care trăia ea…

I se spunea Creta[7]. Păşuni verzi unduiau sub soarele dogoritor al miezului verii. De aici, de sus, turmele de oi, mişcându-se încet, trec peste peticele de iarbă ca norii pe un cer verde. Ici şi colo, câinii turmei brăzdează rapid pajiştile ca nişte meteoriţi.

Şi apoi, privind şi mai de departe, avem şirul lung al dealurilor verzi, zăcând ca o balenă uriaşă pe pământ…

…înconjurate de apa de ploaie colorată cu cerneală din farfurie.

Miss Tick îşi ridică privirile.

— Făptura aceea mică din barcă era un Nac Mac Fulger!

7 Reamintim că aceasta este Creta din Lumea Disc, aşadar nu trebuie confundată cu insula Creta, din lumea noastră. Pe de altă parte, locuitorii din Wiltshire (unde s-a născut Terry Pratchett), chiar îşi numesc ţinutul Creta.

zise ea. Cea mai temută dintre toate rasele de spiriduşi! Până şi trolii fug de scoţiduşii liberi! Şi unul dintre ei a *avertizat-o!*

— Atunci, este şi ea o vrăjitoare, nu? zise o voce.

— La vârsta ei? Imposibil! răspunse Miss Tick. N-a fost nimeni s-o înveţe! Nu există nicio vrăjitoare pe Creta! E prea *moale.* Şi totuşi… nu s-a speriat…

Ploaia se oprise. Miss Tick aruncă o privire înălţimilor Cretei, ce se ridicau deasupra norilor joşi, storşi de apă. Era cam la vreo cinci mile distanţă.

— Copila asta are nevoie de supraveghere, zise ea. Dar creta este prea moale ca să creşti o vrăjitoare pe ea…

Numai munţii erau mai înalţi decât Creta. Stăteau drepţi, ascuţiţi, purpurii şi cenuşii, din piscurile lor izvorând lungi trene de zăpadă, chiar şi pe timpul verii. „Miresele cerului”, le numise odată Buni Suferind, şi se întâmpla atât de rar să zică şi ea ceva – lăsând la o parte faptul că, de data asta, nu avusese nicio legătură cu oile –, încât Tiffany o ţinuse minte. De altfel, era foarte exact. Aşa arătau munţii, iarna, când erau înveşmântaţi de sus până jos în alb şi când râurile de zăpadă curgeau ca nişte văluri.

Buni folosea cuvinte vechi şi mai venea cu câte o zicătoare veche, ciudată. Ea nu-i spunea Creta ţinutului de la poalele munţilor, ci îl numea „platoul”. Sus pe platou vântul bate rău, se gândise Tiffany, iar cuvântul îi rămăsese în minte în felul acesta.

Ajunse la fermă.

Oamenii aveau tendinţa s-o lase pe Tiffany singură. Nu era ceva deosebit de crud sau neplăcut în asta, dar ferma era atât de mare şi fiecare avea treburile sale de făcut, iar ea şi le făcea pe ale ei foarte bine, astfel încât devenea, într-un fel, invizibilă. Ea era lăptăreasă şi se pricepea la asta. Scotea un unt mai bun decât mama ei, iar oamenii vorbeau despre cât de bună era ea la făcut brânză.

Era un talent. Uneori, când profesorii rătăcitori nimereau în satul lor, se ducea şi ea să capete un strop de educaţie. Dar, în cea mai mare parte a timpului, muncea în lăptărie, care era întunecoasă şi rece. Ei îi plăcea. Asta însemna că făcea ceva pentru fermă.

De fapt, o şi numeau Ferma Casei. Tatăl ei o închinase de la Baron, care era proprietarul pământului, dar era în arenda familiei Suferind de sute de ani şi, de aceea, spunea liniştit tatăl

ei (uneori, după ce bea câte o bere, seara), de când se ştia *pământul,* era deţinut de Suferinzi. Mama lui Tiffany obişnuia să-l dojenească să nu mai vorbească aşa, deşi Baronul se purta totdeauna foarte respectuos cu domnul Suferind de când Buni murise, în urmă cu doi ani, numindu-l cel mai bun păstor care s-a văzut pe dealurile astea şi, în general, printre oamenii din sat trecea drept nu prea rău pentru zilele noastre. Era interesul lui să fie respectuos, zicea mama lui Tiffany, căci bietul om avea şi el necazurile lui.

Dar, din când în când, tatăl ei susţinea sus şi tare că neamul Suferind (sau Suflecând, sau Sufocând, sau Suportând, sau Suplicând – ortografia fusese cum dăduse Domnul) ar fi fost menţionat în toate documentele despre ţinut, de sute şi sute de ani. Că ei aveau dealurile astea în oase, zicea el, şi că dintotdeauna fuseseră păstori.

Tiffany era chiar mândră de asta, ceea ce era ciudat, fiindcă poate s-ar cuveni să fii mândru de faptul că strămoşii tăi s-au mai urnit niţel din loc sau că, din când în când, au încercat şi altceva, nou. Dar trebuie să fii mândru de *ceva.* Şi, cel puţin de când se ştia, ea îl auzise pe tatăl ei, altminteri, un om tăcut, domol, făcând Gluma, cea care probabil îi fusese lăsată din tată Suferind în fiu Suferind, de sute de ani.

El zicea: „Încă o zi de muncă şi sunt în continuare Suferind” sau „Mă scol un Suferind şi mă culc un Suferind”, ba chiar „Sunt un Suferind din cap până-n tălpi”. Nu erau deosebit de amuzante, după ce le auzeai şi a treia oară, dar i-ar fi lipsit, dacă el n-ar fi spus măcar una dintre ele pe săptămână. Nici nu trebuia să fie amuzante, erau glumele *tatei* şi atât. Oricum, indiferent de cum li se scrisese numele, toţi strămoşii ei fuseseră Suferinzi să rămână pe loc, nu Suferinzi să plece.

Nu era nimeni prin bucătărie. Mama ei se dusese probabil la ţarcurile unde se tundeau oile, cu demâncare pentru oamenii care tundeau săptămâna asta. Surorile ei Hannah şi Fastidia erau şi ele acolo, vălătucind lâna şi luându-l la ochi pe vreun tânăr lucrător. Erau întotdeauna pline de râvnă să ajute în timpul tunsului.

Lângă marea plită neagră era dulapul care încă mai era numit Biblioteca lui Buni Suferind de către mama ei, căreia îi plăcea ideea că are o bibliotecă. Toţi ceilalţi îi spuneau Poliţa lui Buni.

Era un raft mic, de vreme ce cărţile erau înghesuite între un

borcan cu ghimbir zaharisit şi păstoriţa de porţelan pe care Tiffany o câştigase la un bâlci, când avea şase ani.

Erau numai cinci cărţi, asta dacă scoteai din calcul marele registru al fermei, care, după părerea lui Tiffany, nu putea fi socotit o carte adevărată, pentru că trebuia s-o scrii tu însuţi. Dar acolo se afla dicţionarul. Acolo se afla Almanahul, care se schimba în fiecare an. Iar alături de el erau *Bolile ovinelor,* umflată de câte semne de carte pusese bunica ei înăuntru.

Buni Suferind fusese expertă în oi, chiar dacă le numea „doar nişte saci cu oase, ochi şi dinţi, în căutare de noi metode de a muri”. Alţi oieri străbăteau mile întregi doar ca s-o cheme să vină să le vindece animalele de boli. Aceştia spuneau că ea avea Harul, cu toate că ea spunea că, atât pentru oaie, cât şi pentru om, cea mai bună doctorie era o duşcă de terebentină, o înjurătură şi-un şut în fund. Bucăţelele de hârtie cu reţetele lui Buni pentru tratamentul oilor ticseau cartea. Cele mai multe prescriau terebentina, dar unele includeau şi înjurătura.

După cartea despre oi era un volumaş subţirel, intitulat *Florile Cretei.* Pământul din văi era presărat de flori micuţe, complexe, ca buza-vacii şi clopoţeii-iepurelui, dar chiar şi mai mici care, cum-necum, scăpaseră de la păscut. Pe Creta, se vede treaba că florile erau greu de rumegat şi isteţe, de vreme ce supravieţuiau oilor şi iernilor lungi şi aspre.

Cineva colorase ilustraţiile de flori, cândva, demult. Pe pagina albă de la începutul cărţii stătea scris, cu un scris de mână citeţ, „Sarah Posac”, care fusese numele lui Buni înainte să se mărite. Crezuse, probabil, că Suferind era ceva mai bun decât Posac.

Şi, la sfârşit, era *Buche de Basme Bune cu Zâne de Copile,* atât de veche încât aparţinea unei epoci când erau cu mult mai multe „e”-uri în uz.

Tiffany se aşeză pe un scaun şi o luă din raft. Dădu paginile până o găsi pe aceea pe care o căuta şi o privi cu atenţie, o vreme. Apoi puse cartea înapoi, împinse scaunul la loc şi deschise dulapul de vase.

Găsi o farfurie de supă, se îndreptă către un sertar, scoase metrul de croitorie pe care-l folosea mama sa când făcea rochiile, şi măsură farfuria.

— Hmm, făcu ea. Opt inchi. Păi de ce n-au zis aşa?

Desprinse din cui cea mai mare tigaie, cea la care se putea prepara micul dejun pentru o jumătate de duzină de persoane

odată, luă câteva bomboane din borcanul de pe dulapul cu haine şi le puse într-o pungă veche de hârtie. Apoi, spre surprinderea neplăcută a lui Wentworth, îl apucă de mână şi porni înapoi către pârâu.

Acolo, lucrurile păreau foarte normale, dar n-avea de gând să se lase prostită de chestia *aia.* Toţi păstrăvii o şterseseră, iar păsărelele nu mai cântau.

Găsi un loc pe malul pârâului cu tufe de mărime potrivită. Apoi înfipse o bucată de lemn în pământ, cât de adânc putu, aproape de marginea apei, şi legă de ea punga cu dulciurile.

— Bobo, Wentworth! Strigă ea. Apucă strâns tigaia în mână şi păşi hotărâtă în spatele tufelor.

Wentworth tropăi mărunt spre dulciuri şi încercă să ia punga. Aceasta nu se clinti.

— Vleau pe u-liţă! ţipă el, pentru că asta era o ameninţare care, de obicei, ţinea. Degetele lui grăsune moşmondeau pe lângă noduri.

Tiffany privea apa cu atenţie. Se făcea mai întunecată? Se făcea mai verde? Alea de colo erau doar ierburi de apă? Bulele alea erau doar de la un păstrăv care râdea?

Nu.

Ieşi în fugă din ascunzătoare legănând tigaia ca pe o bâtă de baseball. Monstrul ţipător, ţâşnind din apă, se izbi de tigaia venind din sens opus, cu un zbang.

A fost un zbang sănătos, cu *oiyoiyoioioioio-innnnnggggggg,* care este dovada unui zbang bine executat.

Creatura rămase o clipă în loc, în timp ce vreo câţiva dinţi şi bucăţele de alge îi căzură plescăind în apă, apoi alunecă uşor înapoi şi se scufundă, cu bule mari de aer.

Undele se limpeziră şi pârâul redeveni acelaşi dintotdeauna, nu foarte adânc şi rece ca gheaţa, cu albie de pietricele.

— Vleau-vleau *bobo!* zbieră Wentworth, care niciodată nu mai vedea nimic în jur când era vorba despre dulciuri.

Tiffany dezlegă sfoara şi i le dădu. El le înfulecă, mult prea repede, cum făcea întotdeauna cu dulciurile. Ea aşteptă până lui i se făcu rău, după care se întoarse acasă, gânditoare.

În stufăriş, chiar foarte încet, glasuri micuţe şopteau:

— *Crivens,* scoţiduş Bobby, văzut-ai asta?

— Văzut! Mai bine o tulim şi-i spunem Omului Mare c-am găsit cotoroanţa!

Miss Tick alerga pe drumul prăfuit. Vrăjitoarelor nu le place să fie văzute alergând. Pare lipsă de profesionalism. De asemenea, nu se făcea să fie văzută cărând lucruri, iar ea avea cortul în spinare.

În plus, lăsa în urmă vălătuci de aburi. Vrăjitoarele se usucă dinăuntru în afară.

— I-a scos toţi dinţii! spuse vocea misterioasă, de data aceasta, din pălăria ei.

— Ştiu! răspunse repezit Miss Tick.

— S-a ridicat şi a trosnit-o! Pur şi simplu!

— Da. De-a dreptul impresionant, zise Miss Tick.

Rămăsese fără suflu. De altfel, erau deja pe pantele mai joase ale lanţului de dealuri, iar ea nu se descurca deloc pe cretă. Unei vrăjitoare rătăcitoare îi place să simtă un sol dur sub picioare, nu o rocă atât de moale că poţi s-o tai cu cuţitul.

— Impresionant? făcu vocea. L-a folosit pe *fratele* ei ca *momeală!*

— Uluitor, nu? zise Miss Tick. Aşa o gândire rapidă… oh, nu! …

Se opri din alergat şi se lipi cu spatele de un zid ce înconjura un ogor, lovită brusc de un val de ameţeală.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? întrebă alarmată vocea din pălărie. Era să cad pe jos!

— E de la nenorocita asta de cretă! O simt deja! Pot să fac magie pe un sol cinstit, iar piatra este întotdeauna potrivită, şi nici pe argilă nu mă descurc rău, ba chiar… dar creta nu-i niciuna, nici alta! Sunt foarte *sensibilă* la geologie, ştii.

— Ce încerci să-mi spui? zise vocea.

— Creta are un sol flămând. Nu am prea multă putere pe cretă.

Proprietarul vocii, care era ascuns, zise:

— Şi-acum o să leşini?

— Nu, nu! Doar că magia nu are efect…

Miss Tick nu arăta ca o vrăjitoare. Cele mai multe dintre vrăjitoare nu arată a vrăjitoare, mai ales cele care hoinăresc dintr-un loc într-altul. Să arăţi ca o vrăjitoare poate fi periculos când călătoreşti printre indivizi needucaţi. Şi din pricina asta ea nu purta nicio bijuterie ocultă, nici n-avea un stilet magic luminos, sau un pocal de argint cu model de cranii de jur împrejur, nici nu ducea vreo coadă de mătură din care să iasă scântei – toate micile indicii că ar putea să fie vreo vrăjitoare

prin apropiere. În buzunarele ei nu se găseau niciodată mai multe obiecte magice, în afară de vreo câteva nuiele, poate un căpătâi de sfoară, o monedă sau două şi, bineînţeles, o amuletă norocoasă.

Toată lumea din ţinut avea câte o amuletă norocoasă, iar Miss Tick ajunsese la concluzia că, dacă n-aveai una, oamenii te bănuiau că *eşti* vrăjitoare. Trebuia să fii un pic vicleană când erai vrăjitoare.

Şi totuşi, Miss Tick chiar *avea* o pălărie ţuguiată, dar era o pălărie cu schepsis şi ţuguiată numai când voia ea.

Singurul lucru din bocceaua ei care ar fi putut băga pe oricine la idei era o broşurică foarte mică şi ferfeniţită, intitulată *O Introducere în Escapologie,* de Marele Williamson. Dacă unul din riscurile meseriei este să fii aruncată într-un iaz, cu mâinile legate, atunci abilitatea de a înota treizeci de yarzi pe sub apă, cu hainele pe tine, pe lângă abilitatea de a sta ascunsă sub apă, respirând printr-o tulpină de trestie, nu valorează nimic, dacă nu eşti, de asemenea, *fenomenal* de bună la desfăcut noduri.

— Nu poţi să faci vrăji aici? întrebă vocea din pălărie.

— Nu, nu pot, zise Miss Tick.

Îşi ridică privirile, auzind nişte zornăieli. O ciudată procesiune venea pe drum în sus. Era alcătuită în special din măgari trăgând nişte care mici, vopsite ţipător. Oamenii mergeau pe lângă care, prăfuiţi până la brâu. Majoritatea erau bărbaţi, purtau robe strălucitoare – sau, mă rog, nişte robe care fuseseră strălucitoare înainte de a fi târâte prin noroi şi colb ani de-a rândul – şi toţi aveau pe cap o ciudată pălărie neagră, pătrată.

Miss Tick zâmbi.

Arătau a căldărari, dar n-ai fi găsit niciunul printre ei, ştia ea, care să-ţi dreagă un ibric. Îndeletnicirea lor era să vândă lucruri invizibile. Şi, după ce vindeau ce aveau, tot mai aveau de vânzare. Vindeau orice avea nevoie muşteriul, dar cel mai adesea ce nu-şi dorea. Vindeau cheia Universului unor oameni care nici nu bănuiseră că ar fi fost încuiat.

— Nu pot *să fac,* zise Miss Tick, îndreptându-se de spate. Dar pot să-i învăţ pe alţii![8]

8 O veche zicală spune: „Cei care pot, să facă. Cei care nu pot, să-i înveţe pe alţii!”. La un moment dat, guvernul britanic a folosit sloganul

Tiffany munci toată dimineaţa în lăptărie. Era brânză care aştepta să fie făcută.

Aveau pâine şi gem la masa de prânz. Mama ei spuse:

— Astăzi vin profesorii în târg. Te poţi duce şi tu, dacă-ţi termini treburile.

Tiffany cumpăni şi ajunse la concluzia că, da, ar fi fost unul sau două lucruri despre care într-adevăr ar fi vrut să ştie mai multe.

— Atunci, poţi să iei şase morcovi şi un ou. Aş zice că or s-o scoată la capăt cu un ou, sărmanii de ei, zise mama sa.

Tiffany le luă după masa de prânz şi se duse să primească educaţie preţ de un ou.

Cei mai mulţi băieţi din sat se pregăteau să facă aceeaşi meserie ca a tatălui lor, când vor fi mari, sau, cel puţin, vreo altă meserie undeva prin sat, unde tatăl altcuiva i-ar fi putut învăţa până aveau să crească. În ceea ce le priveşte pe fete, de la ele se aştepta să crească pentru a deveni nevestele cuiva. De asemenea, se aştepta din partea lor să fie în stare să citească şi să scrie, acestea fiind considerate munci uşoare de la gura sobei, prea meticuloase şi plicticoase pentru băieţi.

Totuşi, toată lumea simţea că mai existau vreo câteva lucruri pe care şi băieţii s-ar fi cuvenit să le cunoască, pentru a-i opri să-şi mai piardă vremea întrebându-se despre mărunţişuri cum ar fi „Ce se află de partea cealaltă a munţilor?” şi „Cum de cade ploaia din cer?”

Toate familiile din sat cumpărau câte un exemplar din Almanah, în fiecare an, şi un soi de educaţie se mai căpăta şi din el. Era mare, gros, tipărit undeva departe, şi avea o mulţime de detalii despre lucruri ca fazele Lunii şi perioada potrivită pentru a sădi fasole. De asemenea, conţinea şi câteva profeţii despre anul în curs şi menţiona locuri îndepărtate, cu nume ca Hersheba şi Klatch. Tiffany văzuse o poză din Klatch în Almanah. Înfăţişa o cămilă stând în deşert. Aflase ce anume erau aceste două lucruri numai pentru că mama ei îi explicase. Şi atâta era Klatchul, o cămilă în deşert. Se întrebase ea dacă nu cumva era mai mult, dar se părea că definiţia „Klatch = cămilă, deşert” era tot ce ştia lumea.

„Cei care pot, să înveţe”, ca reclamă prin care încerca să-i convingă pe cetăţeni să devină învăţători şi profesori.

Tocmai ăsta era necazul. Dacă nu găseai vreo cale să-i pui capăt, oamenii ar fi continuat să pună întrebări.

Profesorii erau foarte utili, din acest punct de vedere. Cete de profesori cutreierau munţii, laolaltă cu căldărarii, fierarii ambulanţi, tămăduitorii miraculoşi, telalii, prezicătorii şi toţi ceilalţi călători care vând lucruri de care oamenii n-au nevoie în fiecare zi, dar pe care câteodată le găsesc folositoare.

Mergeau din sat în sat, predând scurte lecţii despre diverse subiecte. Se ţineau mai la o parte de ceilalţi călători şi erau de-a dreptul misterioşi, în robele lor jerpelite şi cu pălăriile lor ciudate, pătrate. Foloseau cuvinte lungi ca „tablă ondulată”. Duceau un trai aspru, supravieţuind cu bruma de merinde pe care şi-o câştigau din predarea lecţiilor oricui voia să-i asculte. Când nu-i asculta nimeni, trăiau cu mierte-fierte. Se culcau sub cerul înstelat, stele pe care profesorii de matematică le puteau număra, profesorii de astronomie le puteau măsura, iar profesorii de literatură le puteau numi. Profesorii de geografie se rătăceau în pădure şi cădeau în capcanele pentru urşi.

Oamenilor în general le făcea plăcere să-i vadă. Îi învăţau pe copii destul cât să le închidă gura, ceea ce era lucrul de căpetenie, la urma urmelor. Dar întotdeauna trebuia să-i scoată din sate pe înserat, preventiv, în caz că ar fi furat găini.

În ziua aceea, tarabele viu colorate şi corturile erau instalate pe un câmp, imediat la marginea satului. În spatele lor, fuseseră făcute mai multe pătrăţele, despărţite prin pereţi înalţi de mucava, prin fiecare compartiment patrulând câte un profesor de ocazie, pândind pe oricine ar fi încercat să audieze Educaţia fără să plătească.

Primul cort pe care îl văzu Tiffany avea o plăcuţă indicatoare care spunea aşa:

Jografie!
Jografdie!
Jografie!

Numai pentru azi: toate masele majore de uscat şi oceane
PLUS orice aveţi nevoie să şti despre greţari!
Un penny sau Orice Legumă Magioră Aceptată!

Tiffany citise destul la viaţa ei ca să-şi dea seama că, deşi ar fi putut să fie un maestru la masele majore de uscat, acestui

profesor i-ar fi trebuit o mână de ajutor din partea omului ce preda în compartimentul de alături:

Miracolele Punctuaţiei şi Ortografiei

1 – Siguranţă Absolută despre Virgulă
2 – I înainte de E o enigmă complet rezolvată
3 – Misterul semnului punct şi virgulă Revelat
4 – Vezi semnul & (Mică taxă suplimentară)
5 – Parantezele, o joacă de copii

Acceptăm legume, ouă şi haine vechi curate

Următorul compartiment era decorat de jur împrejur cu scene de inspiraţie istorică, în general capete încoronate tăind capetele altora şi alte asemenea detalii interesante şi iluminatoare. Profesorul din faţa intrării era îmbrăcat într-o robă roşie zdrenţuită, garnisită cu blană de iepure, şi purta pe cap un joben vechi, cu steguleţe înfipte în el. Avea şi un mic megafon, pe care îl îndreptă către Tiffany.

— Moartea regilor de-a lungul epocilor? zise el, întrebător. Foarte instructiv, mult sânge!

— Nu chiar.

— Oh, dar trebuie să ştii de unde vii, domnişoară, zise profesorul. Altfel, cum o să ştii unde te duci?

— Vin dintr-o lungă linie de Suferinzi, zise Tiffany. Şi cred că mă duc mai departe.

Găsi ceea ce căuta la o baracă pe care erau atârnate fotografii de animale, inclusiv, cum se bucură să vadă, o cămilă.

Tăbliţa indicatoare spunea: **Vieţuitoare folositoare. Astăzi: Prietenul nostru ariciul.**

Se întrebă cât de folositoare fusese vieţuitoarea din pârâu, dar aici părea singurul loc unde putea să afle. Înăuntrul barăcii, câţiva copii aşteptau pe băncuţe să înceapă lecţia, dar profesorul încă mai stătea în faţa intrării, nădăjduind c-o să se ocupe toate locurile.

— Bună, micuţo, zise el, ceea ce fu doar prima lui mare greşeală. Sunt *sigur* că vrei să ştii totul despre arici, nu?

— Am făcut asta, vara trecută, răspunse Tiffany. Omul se uită mai de aproape, iar rânjetul îi pieri de pe faţă.

— Oh, da, zise el. Îmi amintesc. Ai întrebat toate… toate…

acele mici întrebări.

— Mi-ar plăcea să-mi răspunzi şi la întrebarea mea de astăzi, zise Tiffany.

— Cu condiţia să nu fie una despre cum se fac puii de arici, zise omul.

— Nu, zise Tiffany, răbdătoare. Este despre zoologie.

— Zoologie, zici? Asta-i un cuvânt mare, nu-i aşa?

— Nu, practic, nu, zise Tiffany. Condescendenţă este un cuvânt mare. Zoologie e chiar scurt.

Ochii profesorului se îngustară mai mult. Copiii ca Tiffany erau pacoste sigură.

— Văd că eşti isteaţă, zise el. Dar nu cunosc niciun profesor de zoologie prin părţile astea. Veterinari, da, însă nu zoologi. Vreun animal anume?

— Jenny Dinţi-Verzi. Un monstru acvatic, cu dinţi mari şi gheare şi ochi cât o farfurie de supă şi... şi de culoare verde, zise Tiffany.

— Ce mărime mai e şi asta, o farfurie de supă? Te referi la farfuriile mari de supă, un castron plin, probabil şi cu nişte biscuiţi, poate chiar şi-o pâinică, sau vrei să spui cănuţa pe care o poţi obţine, de exemplu, când tocmai ai comandat supă şi salată?

— Acea mărime a farfuriilor de supă care au opt inchi diametru, zise Tiffany, care nu comandase niciodată în viaţa ei supă şi salată pe undeva. Am verificat.

— Hmm, asta-i o enigmă, făcu profesorul. Nu cred că ştiu vietatea asta. Cu siguranţă nu este folositoare, de-asta sunt convins. Mi se pare că-i o născocire.

— Da, asta am crezut şi eu, zise Tiffany. Dar tot mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre ea.

— Atunci, ai putea încerca la ea. E nouă. Profesorul îşi îndreptă degetul mare spre un mic cort, de la capătul şirului. Era negru şi chiar ponosit. Nu exista niciun afiş şi absolut niciun semn de exclamaţie.

— Ea ce predă? întrebă fata.

— N-aş putea spune, zise profesorul. Ea spune că e gândire, dar nu ştiu cum se poate preda asta. Şi cu asta, s-a făcut de-un morcov, mulţumesc.

Când se apropie, Tiffany văzu un bileţel prins cu un ac, în exteriorul cortului. Scria, cu litere care mai curând şopteau decât strigau:

Eu te pot învăţa o lecţie pe care n-ai s-o uiţi prea curând.

Capitolul 2

Miss Tick

Tiffany citi anunţul şi zâmbi.

— Aha! făcu ea. Nu exista nimic în care să baţi, aşa că adăugă: Cioc-cioc, înălţându-şi glasul.

O voce de femeie dinăuntru întrebă:

— Cine-i?

— Tiffany, răspunse Tiffany.

— Tiffany care? zise vocea.

— Tiffany care nu încearcă să facă o glumă.

— Ah, asta sună promiţător. Intră!

Dădu la o parte pânza care atârna la intrare. Era întuneric în cort şi deopotrivă sufocant şi foarte cald. O făptură slabă stătea la o măsuţă. Avea un nas foarte ascuţit şi subţire şi purta o pălărie de pai mare, neagră, împodobită cu flori de hârtie. Absolut nepotrivită cu o faţă ca a ei.

— Eşti o vrăjitoare? întrebă Tiffany. Nu mă deranjează dacă eşti.

— Ciudată întrebare cu care să te repezi la cineva, zise femeia, arătând puţin şocată. Baronul vostru proscrie vrăjitoarele în acest ţinut, ştii prea bine, totuşi, de cum mă vezi, mă întrebi „Eşti o vrăjitoare?" De ce-aş fi o vrăjitoare?

— Păi, eşti îmbrăcată toată în negru, zise Tiffany.

— Oricine se poate îmbrăca în negru, zise femeia. Asta nu dovedeşte nimic.

— Şi ai o pălărie de pai, cu flori pe ea, continuă Tiffany.

— Aha! făcu femeia. Şi adică, asta o dovedeşte. Vrăjitoarele poartă pălării înalte şi ascuţite la vârf. Toată lumea ştie asta, copilă prostuţă.

— Da, dar vrăjitoarele sunt şi foarte deştepte, zise Tiffany, cu calm. Exista ceva în sclipirea ochilor femeii care o îndemnă să continue. Se furişează. Probabil că adesea nu arată ca nişte

vrăjitoare. Şi o vrăjitoare care ar veni aici, ar şti despre baron şi, prin urmare, ar purta genul de pălărie despre care toată lumea ştie că o vrăjitoare nu l-ar purta.

Femeia făcu ochii mari la ea.

— Incredibilă demonstraţie de raţionament, zise ea, într-un târziu. Te-ai putea face un bun detectiv de vrăjitoare. Ştii că au obiceiul să ardă vrăjitoarele? Indiferent ce fel de pălărie port, tu zici că dovedeşte că sunt o vrăjitoare, da?

— Păi, şi brotăcelul care stă pe pălăria ta este un mic indiciu, zise Tiffany.

— De fapt, sunt un broscoi râios, zise vietatea, care se holba la Tiffany dintre florile de hârtie.

— Eşti cam galben pentru un broscoi râios.

— Am fost puţin bolnav, zise broscoiul.

— Şi vorbeşti, continuă Tiffany.

— N-ai decât cuvântul meu, zise broscoiul, dispărând între florile de hârtie. Nu poţi dovedi nimic.

— N-ai chibrituri la tine, aşa-i? zise femeia către Tiffany.

— Nu.

— Bine, bine. Voiam doar să mă asigur.

Din nou se lăsă tăcerea, timp în care femeia o privi lung pe Tiffany, de parcă se gândea ce hotărâre să ia.

— Numele meu, zise ea, într-un târziu, este Miss Tick. Şi sunt o vrăjitoare. Este un nume potrivit pentru o vrăjitoare, fireşte.

— Vrei să spui paraziţii aceia care sug sânge întrebă Tiffany, încreţindu-şi fruntea.

— Pardon? Făcu Miss Tick, cu răceală.

— Căpuşe[9], zise Tiffany. Oile se umplu de ele. Dar, dacă foloseşti terebentina…

— *Vreau* să spun că *sună* ca „mistic”, zise Miss Tick.

— Ah, vrei să spui că e un calanbur sau un joc de cuvinte[10], zise Tiffany. În cazul ăsta, ar fi fost mai bine dacă te-ai fi numit Miss *Tec,* fiindcă tecul e o esenţă de lemn *tare,* din străinătate, şi aşa ar fi sunat mai aproape de „mister”. Sau ţi-ai fi putut spune Miss Take[11], care ar fi…

---

9 *Ticks,* în limba engleză în original.

10 Tiffany citise multe cuvinte din dicţionar, pe care însă nu le auzise nicio- dată rostite, aşadar a trebuit să le ghicească pronunţia (n.a.).

11 *Miss Take* are pronunţie asemănătoare cu *mistake* – greşeală.

— Bag seama că o să ne înţelegem ca surdul cu mutul, o întrerupse Miss Tick. O să pierdem amândouă.

— *Eşti* într-adevăr o vrăjitoare?

— Oh, mai slăbeşte-mă, zise Miss Tick. Da, da, sunt o vrăjitoare. Am un animal vorbitor, o tendinţă de a corecta pronunţia celorlalţi de pe lângă mine – apropo, e *calambur,* nu „calanbur” –, o plăcere deosebită de a-mi vârî nasul în treburile altora şi, da, *o pălărie ţuguiată.*

— Acuma pot să apăs pe resort? întrebă broscoiul râios.

— Da, zise Miss Tick, fără să-şi dezlipească ochii de la Tiffany. Poţi să apeşi pe resort.

— Îmi place să apăs pe resort, zise broscoiul, luând-o pe boruri până în spatele calotei.

Se auzi un declic şi un *tap-tap* uşor înfundat, iar calota pălăriei se ridică încet şi scutură florile de hârtie pe jos.

— Aăă…, făcu Tiffany.

— E vreo problemă? o interpelă Miss Tick.

Cu un ultim *vuf,* vârful pălăriei deveni un con perfect.

— De unde ştii că n-o să dau fuga imediat să te pârăsc baronului? întrebă Tiffany.

— Pentru că n-ai nici cea mai mică dorinţă să faci aşa ceva, zise Miss Tick. Eşti absolut fermecată. Vrei să fii şi tu o vrăjitoare, am dreptate? Probabil vrei să zbori pe o coadă de mătură, da?

— Oh, da!

Adeseori visase că zboară. Următoarele cuvinte rostite de Miss Tick o readuseră pe pământ.

— Serios? Îţi place să porţi izmene foarte, da’ foarte groase? Crede-mă, dacă trebuie să zbor, eu îmi pun două perechi de izmene de lână şi una impermeabilă pe deasupra, care, îţi spun eu, nu sunt foarte feminine, indiferent câte danteluţe le-ai coase. Poţi să răceşti, acolo, sus. Oamenii uită de asta. Şi-apoi lâna începe să te înţepe. Nu mă întreba despre cum înţeapă. Nu vreau să vorbesc despre cum înţeapă.

— Dar n-ai putea să foloseşti o vrajă de ţinut cald? întrebă Tiffany.

— Aş putea. Dar o vrăjitoare nu face genul ăsta de şmecherii. Odată ce-ai folosit magia ca să-ţi ţină de cald, te apuci să o foloseşti şi pentru alte lucruri.

— Dar nu se presupune că asta face o vrăjitoare, că…, începu Tiffany.

— După ce ai învăţat magia, vreau să spun după ce ai învăţat *cu adevărat* despre magie, atunci îţi mai rămâne de învăţat cea mai importantă lecţie, zise Miss Tick.

— Care anume?

— Să n-o foloseşti. Vrăjitoarele nu folosesc magia decât doar dacă-i musai. Este o treabă grea şi dificil de controlat. Facem alte lucruri. O vrăjitoare e atentă la tot ce se petrece. O vrăjitoare îşi pune mintea la contribuţie. O vrăjitoare e sigură pe sine. O vrăjitoare are întotdeauna la ea o bucată de sfoară…

— Şi eu am întotdeauna o bucată de sfoară la mine! zise Tiffany. O ţin mereu la îndemână!

— Bine. Cu toate că vrăjitoria înseamnă mai mult decât o sfoară. O vrăjitoare adoră micile detalii. O vrăjitoare vede prin lucruri şi dincolo de ele. O vrăjitoare vede mai departe decât majoritatea. O vrăjitoare vede lucrurile de pe partea cealaltă. O vrăjitoare ştie unde este şi *când* este. O vrăjitoare ar vedea-o pe Jenny Dinţi-Verzi, adăugă ea. Ce s-a întâmplat?

— De unde ştii de Jenny Dinţi-Verzi?

— Sunt o vrăjitoare. Presupun, completă Miss Tick.

Tiffany se uită în jur, prin cort. Nu era mare lucru de văzut, nici acum când ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Zgomotele din lumea de afară erau filtrate de pânza groasă.

— Cred că…

— Da? făcu vrăjitoarea.

— Cred că m-ai auzit când am vorbit cu profesorul.

— Corect. Mi-am folosit urechile, zise Miss Tick, fără să-i pomenească de farfuriile cu cerneală. Povesteşte-mi despre monstrul cu ochi de mărimea unei farfurii de supă dintr-acelea de opt inchi diametru. De unde până unde treaba cu farfuriile de supă?

— Monstrul este menţionat într-o carte de poveşti, pe care o am eu, explică Tiffany. Acolo se spune că Jenny Dinţi-Verzi are ochii cât farfuriile de supă. Se dă şi o ilustraţie, dar nu foarte bună. Aşa că am măsurat o farfurie de supă, ca să ştiu exact.

Miss Tick îşi sprijini bărbia în palmă şi-i zâmbi ciudat lui Tiffany.

— Am procedat bine, nu? întrebă Tiffany.

— Ce? A, da. Da. Hm… da. Foarte… exact. Continuă.

Tiffany îi povesti despre lupta cu Jenny, deşi nu aminti şi de Wentworth, temându-se că Miss Tick ar putea să se amuze de asta. Miss Tick asculta cu atenţie.

— De ce cu tigaia? zise ea. Ai fi putut găsi un băţ.

— O tigaie mi s-a părut o idee mai bună, răspunse Tiffany.

— Ha! Chiar *a fost.* Jenny te-ar fi mâncat, dac-ai fi folosit un băţ. O tigaie e făcută din fier. Făpturile de soiul ăsta au alergie la fier.

— Dar este un monstru dintr-o carte de poveşti! zise Tiffany. Ce caută să tulbure apele în pârâiaşul nostru?

Miss Tick se uită lung la Tiffany, apoi o întrebă:

— De ce vrei să fii o vrăjitoare, Tiffany?

Totul începuse cu Buche de Basme Bune cu Zâne de Copile. De fapt, începuse probabil cu o mulţime de lucruri, dar în special de la basme.

Mama ei i le citise pe când era mică, apoi le citise ea singură. Şi-n toate poveştile apărea, la un moment dat, o vrăjitoare. *Bătrâna vrăjitoare rea.*

Iar Tiffany se gândise: Unde era dovada?

Poveştile nu spuneau niciodată *de ce* era rea. Era destul să fii o femeie bătrână, destul să fii singură, destul să arăţi mai ciudat, fiindcă nu aveai niciun dinte în gură, şi gata, erai *numită* vrăjitoare.

Dacă era s-o iei aşa, cartea nu-ţi oferea niciodată vreo *dovadă,* pentru nimic. Vorbea despre „un prinţ frumos”..., dar oare chiar era, sau era doar consecinţa faptului că era un prinţ despre care spunea lumea că e frumos? Cât despre „o fată care era aşa de frumoasă că la soare te mai puteai uita, dar la dânsa ba”..., ei bine, în ce anotimp? În mijlocul iernii, soarele era doar un disc mai palid pe cer! Poveştile nu voiau să gândeşti, voiau doar să crezi ce ţi se spune...

Şi ţi se spunea că o bătrână vrăjitoare trăia de una singură, într-o căsuţă ciudată, făcută din turtă dulce sau într-una care fugea de colo-colo pe nişte picioare de găină uriaşe, şi vorbea cu animalele, şi putea să facă vrăji.

Numai că Tiffany nu cunoscuse niciodată o femeie bătrână care să trăiască de una singură, într-o căsuţă...

Ei, nu. Asta nu era chiar adevărat. Cunoscuse o singură dată în viaţa ei o femeie bătrână, care trăise într-o casă ciudată, ce se mişca din loc în loc, şi aceea fusese Buni Suferind. Şi ea putea să facă vrăji, vrăji cu oile, şi vorbea cu animalele şi nu era nimic rău în ea. Asta *dovedea* că nu puteai să dai crezare poveştilor.

Şi apoi mai fusese şi *cealaltă* femeie bătrână, cea despre

care *toată lumea* spunea că fusese vrăjitoare. Şi ce se întâmplase cu ea o pusese pe gânduri pe Tiffany…

Oricum, le prefera pe vrăjitoare, decât pe încrezuţii de prinţi chipeşi şi mai ales pe stupidele prinţese sclifosite, care n-aveau minte nici cât un pui de găină. Mai aveau şi un minunat păr de aur, pe când Tiffany nu. Părul ei era brun, pur şi simplu brun. Mama ei mai zicea uneori că ar fi castaniu, alteori cafeniu-roşcat, dar Tiffany ştia că era brun, brun, brun, ca şi ochii ei. Brun ca pământul. Şi avea oare cartea vreo aventură cu personaje cu ochi căprui, de fapt, şi păr brun? Nu, nu, nu… oamenii blonzi cu ochi albaştri şi roşcaţi cu ochii verzi obţineau rolurile principale în poveşti. Dacă aveai păr brun, erai probabil doar un servitor sau un tăietor de lemne sau mai ştiu ce. Sau o lăptăreasă. Ei bine, asta n-avea să se întâmple, chiar dacă ea *chiar* era bună la brânză. Nu putea fi prinţul, n-avea să fie niciodată prinţesă şi nu voia să fie un tăietor de lemne, aşa că avea să fie vrăjitoare şi *să ştie* lucruri, întocmai ca Buni Suferind…

— Cine a fost Buni Suferind? întrebă o voce.

Cine a fost Buni Suferind? Lumea o să înceapă să pună întrebarea asta, de acum. Iar răspunsul era: ce a Fost Buni Suferind este acolo. Ea fusese întotdeauna acolo. Părea că viaţa tuturor Suferinzilor se învârtea în jurul lui Buni Suferind. Jos, în sat, se luau hotărâri, se făceau treburi, se vedea de viaţă ştiind că în vechea ei colibă de păstor pe roţi, de pe dealuri, Buni Suferind era acolo, priveghind.

Iar ea era liniştea dealurilor. Probabil de aceea o plăcuse pe Tiffany, în felul ei stângaci, şovăielnic. Surorile ei mai mari flecăreau, iar lui Buni nu-i plăcea gălăgia. Tiffany nu făcea gălăgie când venea pe la ea, sus, la colibă. Pur şi simplu îi plăcea să fie acolo. Urmărea şoimii-şoricari şi asculta zgomotul liniştii.

Căci exista un zgomot, acolo sus. Sunete, voci, glasuri de animale urcau în zbor pe dealuri, cumva făcând liniştea şi mai adâncă şi mai complexă. Iar Buni Suferind se înfăşură în linişte şi îi făcea loc înăuntrul acesteia şi lui Tiffany. La fermă era întotdeauna prea mult zor. Erau o mulţime de oameni cu o mulţime de treburi de făcut. Nu era niciodată destul timp pentru linişte. Nu era timp pentru ascultat. Dar Buni Suferind era tăcută şi asculta tot timpul.

— Ce? întrebă Tiffany, clipind des.

— Tocmai ai spus „Buni Suferind mă asculta tot timpul”, zise Miss Tick.

Tiffany înghiţi în sec.

— Cred că bunica mea era întru câtva vrăjitoare, zise ea, cu o undă de mândrie.

— Serios? De unde ştii?

— Ei bine, vrăjitoarele pot blestema oamenii, nu? zise Tiffany.

— Aşa se spune, răspunse Miss Tick, cu diplomaţie.

— Ei bine, tata spunea că Buni Suferind înjura de tuna din senin, zise Tiffany.

Miss Tick tuşi.

— Păi, înjurătura, vezi tu, înjurătura nu este ca blestemul propriu-zis. Înjurătura e mai mult ca ocara, afurisenia, sudalma şi jignirea, înţelegi? A blestema e literal mai aproape de „Sper să-ţi explodeze nasul şi să-ţi zboare urechile la capătul lumii”.

— Cred că înjurăturile lui Buni Suferind erau ceva mai mult de atât, zise Tiffany, cu o voce foarte sigură. Şi vorbea cu dulăii ei.

— Şi cam ce le spunea? întrebă Miss Tick.

— Oh, lucruri ca *vino-ncoa, pleacă de-aici* şi *aşa mai merge,* zise Tiffany. Iar ei întotdeauna făceau ce le spunea ea.

— Dar astea sunt doar porunci pentru câinii ciobăneşti, zise Miss Tick, refuzând argumentul. Nu este tocmai vrăjitorie.

— Ei, da, totuşi asta îi face familiari, nu-i aşa? replică Tiffany, simţindu-se agasată. Vrăjitoarele au animale cărora le pot vorbi, şi pe care le numesc familiari. Ca broscoiul tău râios.

— Eu nu sunt familiar, zise o voce dintre florile de hârtie. Sunt doar un pic cam lipsit de respect.

— Iar ea ştia de tot felul de ierburi, se-ncăpăţână Tiffany. Buni Suferind avea să fie o vrăjitoare, chiar dacă Tiffany ar fi trebuit să se certe toată ziua. Putea vindeca orice. Tata spunea că putea să-i facă o plăcintă de cioban doar ridicându-se în picioare şi behăind. Tiffany îşi coborî glasul. Putea *să readucă mieii la viaţă…*

Mai niciodată n-o vedeai pe Buni Suferind în casă, primăvara şi vara. Petrecea aproape tot timpul anului dormind în coliba pe roţi, care putea fi cărată dintr-un loc într-altul pe

dealuri, după turme. Dar prima oară când îşi putea aminti Tiffany c-o văzuse pe bătrână la fermă, stătea îngenuncheată, în faţa focului, vârând un miel mort în cuptorul mare şi negru.

Tiffany ţipase şi ţipase. Iar Buni o ridicase cu blândeţe în braţe, puţin stângace, o aşezase în poală, o şuşuise şi o numise „dubliţa mea”, în vreme ce pe podea, câinii ei ciobăneşti, Tunet şi Fulger, o urmăreau cu mirare câinească. Buni nu prea le avea cu copiii, pentru că ei nu behăiau.

Când Tiffany se oprise din plâns, istovită, cu răsuflarea tăiată, Buni o pusese jos, pe covoraşul din faţa sobei şi deschisese cuptorul, iar Tiffany privise mielul înviind la loc.

Când Tiffany se făcuse mai mărişoară, descoperise că „dublă” însemna o măsură de douăzeci în Yan Ton Tetliera, vechiul limbaj în care numărau păstorii. Oamenii mai în vârstă încă îl mai foloseau când numărau lucruri pe care le considerau deosebite. Ea era cea de-a douăzecea nepoată a lui Buni Suferind.

Iar când s-a făcut şi mai mare, a înţeles, de asemenea, totul despre cuptorul care încălzea şi care nu dădea niciodată mai mult decât, ei bine, căldură. Mama ei punea aluatul de pâine să crească în el, iar Haţchiţ, motanul, dormea în el, uneori chiar pe aluat. Cuptorul era locul potrivit pentru a învia un miel plăpând, care se născuse într-o noapte cu ninsoare şi era aproape mort de frig. Asta se întâmplase. Niciun fel de magie. Dar, în momentul acela, fusese magic. Şi aşa ceva nu încetează să fie magic, doar pentru că ai descoperit tu cum a fost făcut.

— Bine, dar tot nu este vrăjitorie propriu-zisă, spuse Miss Tick, rupând vraja încă o dată. În orice caz, nu trebuie să ai un strămoş vrăjitor ca să fii vrăjitoare. Dar e de ajutor, fireşte, din pricină de ereditate.

— Vrei să spui ca atunci când ai talent? întrebă Tiffany, încreţindu-şi fruntea.

— În parte, presupun eu, răspunse Miss Tick. Dar mă gândeam la pălăriile ţuguiate, de pildă. Dacă ai o bunică să-ţi lase moştenire pălăria ei ţuguiată, asta te scuteşte de alergătură. E de necrezut cât de greu obţii una, mai ales din cele destul de solide cât să reziste la case căzătoare[12]. Doamna Suferind avea ceva de genul ăsta?

12 Aluzie la *Vrăjitorul din Oz.*

— Nu cred, zise Tiffany. Rar purta o pălărie, doar când era foarte frig afară. Purta un sac vechi de grâu, în chip de glugă. Hm…, asta contează?

Pentru prima oară, Miss Tick păru mai puţin neînduplecată.

— Posibil, posibil, zise ea. Mai ai vreun frate sau vreo soră, Tiffany?

— Am şase surori, răspunse Tiffany. Eu sunt cea mai mică. Cele mai multe nu mai stau cu noi, acum.

— Şi atunci înseamnă că nu mai eşti mezina familiei pentru că ai un îndrăgit[13] frăţior, zise Miss Tick. Şi singurul băiat, pe deasupra. Asta trebuie să fi fost o mare surpriză.

Deodată, Tiffany găsi zâmbetul subţire al lui Miss Tick uşor agasant.

— De unde ştii de fratele meu? întrebă ea.

Zâmbetul pieri. Miss Tick se gândi: Copila asta e *ageră.*

— Am ghicit, atâta tot, zise ea. Nimănui nu-i place să recunoască faptul că a spionat.

— Faci personologie pe seama mea? întrebă Tiffany, cu aprindere.

— Cred că vrei să spui psihologie, zise Miss Tick.

— Mă rog, zise Tiffany. Crezi că nu-mi place de el, pentru că părinţii mei îi acordă exagerat de multă atenţie şi îl răsfaţă, da?

— Ei bine, da, mi-a trecut prin minte, zise Miss Tick şi renunţă să-şi mai facă griji în privinţa spionării. Ea era o vrăjitoare şi asta explica tot. Cred că am dedus din faptul mărunt că l-ai folosit ca momeală pentru un monstru sângeros, adăugă ea.

— E doar o pacoste! zise Tiffany. Îmi mănâncă timpul, şi trebuie de fiecare dată să am grijă de el, şi vrea mereu bomboane. Oricum, continuă ea, a trebuit să gândesc repede.

— Chiar aşa, zise Miss Tick.

— Buni Suferind ar fi făcut ceva în privinţa monştrilor din pârâul nostru, zise Tiffany, ignorându-i remarca. Chiar dacă sunt monştri din cărţi.

Şi ar fi făcut ceva şi în privinţa a ceea ce se întâmplase cu bătrâna doamnă Poticniţa, adăugă ea, pentru sine. Ar fi vorbit despre asta, iar oamenii ar fi ascultat-o… Ei întotdeauna ascultau, când Buni Suferind le vorbea. *Vorbeşte pentru cei care nu cuvântă,* spunea ea mereu.

---

13 Wentworth înseamnă, literal, „devenit important, devenit apreciat”.

— Bine, zise Miss Tick. Aşa ar fi trebuit să facă. Vrăjitoarele rezolvă lucrurile. Ai spus că pârâul era foarte puţin adânc în locul din care a sărit Jenny? Şi că lumea a părut vălurită şi tremurătoare. A fost şi un susur pe-acolo?

Tiffany se însenină.

— Da, cu siguranţă c-a fost!

— Ah. O să se întâmple ceva rău.

Tiffany păru îngrijorată.

— Îl pot împiedica?

— Ei, aici sunt uşor impresionată, zise Miss Tick. Ai întrebat „îl pot împiedica?”, nu „îl poate cineva împiedica?” Asta-i bine. Îţi asumi responsabilitatea. E un început bun. Şi îţi păstrezi mintea limpede. Dar, nu, nu-l poţi împiedica.

— Am pocnit-o pe Jenny Dinţi-Verzi!

— Lovitură norocoasă, zise Miss Tick. Pot fi la mijloc creaturi mai rele decât ea, crede-mă. Bănuiesc că o incursiune de proporţii este pe cale să înceapă aici şi, cu toate că eşti isteaţă, micuţa mea, ai tot atâtea şanse ca unul dintre mieii tăi pe o noapte cu zăpadă. Stai deoparte. O să încerc să aduc ajutoare.

— De unde, de la Baron?

— Vai de mine, nu. N-ar fi de niciun folos.

— Dar el ne apără, zise Tiffany. Aşa spune mama.

— Zău? făcu Miss Tick. De unde? Vreau să spun, de cine?

— Ei, de, ştii tu… de atac, presupun. De alţi baroni, zice tata.

— Are cumva o armată mare?

— Păi, ăăă, îl are pe Sergentul Roberts, şi pe Kevin, şi pe Neville, şi pe Trevor, zise Tiffany. Toată lumea îi ştie. De regulă, păzesc castelul.

— Are vreunul dintre ei puteri magice? întrebă Miss Tick.

— L-am văzut o dată pe Neville făcând scamatorii, zise Tiffany.

— De senzaţie la petreceri, dar probabil fără prea mare folos, fie şi împotriva unei creaturi ca Jenny, zise Miss Tick. Şi nu mai sunt alt… Nu există nicio vrăjitoare pe aici?

Tiffany şovăi.

— Era bătrâna doamnă Poticniţa, zise ea. Oh, da. Şi ea trăia de una singură, într-o colibă ciudată rău…

— Bun nume, zise Miss Tick. Nu pot să spun totuşi că l-am mai auzit vreodată. Unde e?

— A murit în zăpezile de iarna trecută, zise Tiffany încet.

— Şi acum spune-mi ce nu-mi spui, zise Miss Tick, tăioasă ca o lamă de cuţit.

— Ăăă… cerşea, crede lumea, dar nimeni nu şi-a deschis uşile pentru ea şi, ăăă… a fost o noapte foarte geroasă, şi… a murit.

— Şi era o vrăjitoare, nu-i aşa?

— Toată lumea *spunea* că era vrăjitoare, zise Tiffany.

Chiar nu voia să vorbească despre asta. Nimeni din satele din jur nu voia să vorbească despre asta. Şi nici nu se apropia nimeni de ruinele colibei sale din pădure.

— Tu nu crezi asta?

— Păi…, Tiffany se foi în loc. Vezi tu… Baronul a avut un fiu pe care-l chema Roland. Avea doar vreo doisprezece ani, cred. Şi s-a dus să călărească de unul singur prin pădure, vara trecută, iar câinii s-au întors fără el.

— Doamna Poticniţa locuia în pădurea aceea? întrebă Miss Tick.

— Da…

— Şi lumea crede că ea l-a omorât? zise Miss Tick şi suspină. Probabil crede că l-a pus la frigare în cuptor sau ceva de soiul ăsta.

— N-au *spus-o* vreodată chiar cu cuvintele astea, zise Tiffany. Dar mi se pare c-au spus tot ceva de genul ăsta, da.

— Dar calul lui s-a mai întors? a întrebat Miss Tick.

— Nu, zise Tiffany. Şi asta a fost ciudat, pentru că, dacă ar mai fi apărut pe undeva pe dealurile noastre, oameni l-ar fi recunoscut şi…

Miss Tick îşi încrucişă braţele, pufni cu dispreţ şi zâmbi cu un zâmbet lipsit de orice urmă de amuzament.

— Explicaţie neîntemeiată, zise ea. Doamna Poticniţa trebuie să fi avut un cuptor foarte *încăpător,* nu?

— Nu, era unul chiar foarte mic, zise Tiffany. Numai de zece inchi adâncime.

— Pun rămăşag că doamna Poticniţa n-avea niciun dinte şi vorbea singură, este? întrebă Miss Tick.

— Da. Şi avea o pisică. Şi se uita ceacâr, zise Tiffany, după care turui deodată totul: Şi de aceea, după ce a dispărut băiatul, s-au dus la coliba ei şi s-au uitat în cuptor, şi au săpat prin toată grădina ei, şi au dat cu pietre în pisica ei până a murit, şi au întors toată coliba cu fundu-n sus, şi i-au îngrămădit toate

cărţile în mijlocul odăii şi le-au dat foc, şi au ars toată casa până la temelie, şi toată lumea a zis că era o bătrână vrăjitoare.

— I-au ars cărţile, zise Miss Tick, cu o voce fără intonaţie.

— Pentru că au zis că erau inscripţii vechi în ele, zise Tiffany. Şi desene cu stele.

— Şi când te-ai dus să te uiţi, aşa erau? întrebă Miss Tick.

Tiffany îngheţă deodată.

— De unde ştii? îngăimă ea.

— Mă pricep la ascultat. Ei, deci, erau?

Tiffany suspină.

— Da, m-am dus la colibă în ziua următoare, şi câteva pagini, ştii, se pare că zburaseră, purtate de căldură. Şi am găsit o parte dintr-una, care avea litere vechi şi chenar cu auriu şi albastru. Şi i-am îngropat pisica.

— Ai îngropat pisica?

— Da! Trebuia s-o facă cineva! zise Tiffany, cu aprindere.

— Şi ai măsurat cuptorul, zise Miss Tick. Ştiu c-ai făcut asta, pentru că tocmai mi-ai spus ce mărime avea. Şi mai măsori şi farfuriile de supă, adăugă Miss Tick, în sinea ei. Peste ce-am dat aici?

— Ei bine, da. Am făcut-o. Adică… era atât de mic! Şi dacă a putut face o vrajă ca să dispară un băiat şi un cal întreg, de ce n-a făcut o vrajă ca să dispară şi oamenii care-au venit după ea? N-are nicio noimă…

Miss Tick îi făcu semn să tacă.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— După aceea, Baronul a zis că nimeni nu trebuie să mai aibă de-a face cu ea, zise Tiffany. A spus că orice vrăjitoare vor mai fi găsite prin ţinut, să fie legate şi aruncate în iaz. Ăăă, ai putea fi în pericol, adăugă ea, nesigură.

— Pot să desfac nodurile cu dinţii şi am un veritabil Atestat de înot cu medalia de aur, de la Colegiul Errandi pentru Tinerele Doamne, zise Miss Tick. Toată practica aceea cu săritul în bazinul de înot, cu hainele pe mine, n-a fost vreme pierdută în zadar. Se aplecă spre Tiffany. Lasă-mă să ghicesc ce s-a întâmplat cu doamna Poticniţa, zise ea. A mai trăit din vară până a dat zăpada, am dreptate? Fura mâncare de prin hambare şi probabil îi mai dădeau câte ceva femeile, pe la uşa din dos, dacă bărbaţii nu erau prin preajmă? Bănuiesc că băieţii mai mari aruncau cu diverse lucruri în ea când o vedeau.

— De unde *ştii* toate astea? întrebă Tiffany.

— Nu-ţi trebuie cine ştie ce efort de imaginaţie, crede-mă, zise Miss Tick. Şi ea nu era o vrăjitoare, nu-i aşa?

— Eu cred că era doar o bătrână smintită, care nu mai era bună de nimic pentru nimeni, care mirosea un pic şi care arăta ciudat pentru că nu mai avea niciun dinte în gură, zise Tiffany. Doar semăna cu o vrăjitoare din poveste. Oricine ar fi avut un dram de creier şi-ar fi putut da seama de asta.

Miss Tick suspină.

— Da. Numai că, uneori, e atât de greu să găseşti un dram de creier când ai nevoie de el.

— Poţi să mă înveţi ce trebuie să ştiu ca să devin o vrăjitoare? întrebă Tiffany.

— Spune-mi de ce mai vrei încă să fii vrăjitoare, dacă ai ţinut minte ce s-a întâmplat cu doamna Poticniţa?

— Ca astfel de lucruri să nu se mai repete, zise Tiffany.

Ba i-a mai şi îngropat pisica bătrânei vrăjitoare, se gândi Miss Tick. Ce fel de copil e ăsta?

— Bun răspuns. S-ar putea să devii o vrăjitoare decentă, într-o bună zi, zise ea. Dar eu nu învăţ pe nimeni să fie vrăjitoare. Eu îi învăţ pe oameni despre vrăjitoare. Vrăjitoarele învaţă într-o şcoală specială. Eu numai le arăt drumul, dacă e ceva de capul lor. Toate vrăjitoarele au câte un hobby; mie îmi plac copiii.

— De ce?

— Pentru că sunt mult mai uşor de vârât într-un cuptor, replică Miss Tick.

Dar Tiffany nu fu înspăimântată, ci doar enervată.

— N-a fost drăguţ să spui una ca asta, zise ea.

— Ei bine, vrăjitoarele nu trebuie să spună lucruri drăguţe, zise Miss Tick, scoţând o geantă mare şi neagră de sub masă. Mă bucur să văd că eşti atentă.

— Chiar există o şcoală pentru vrăjitoare? întrebă Tiffany.

— Ca să zicem aşa, da, răspunse Miss Tick.

— Unde?

— Foarte aproape.

— E magică?

— Foarte.

— Un loc minunat?

— Nicăieri nu mai e unul la fel.

— Pot să ajung acolo prin magie? Trebuie, oare, să apară un inorog ca să mă ducă până acolo sau ceva de genul ăsta?

— De ce ar trebui? Oricum, un inorog nu este altceva decât un cal mai mare care a revenit la esenţial. Nu-i nimic entuziasmant în asta, zise Miss Tick. Şi cu asta, se face de un ou, te rog.

— Mai exact, unde pot găsi şcoala? întrebă Tiffany, întinzându-i oul.

— Aha. O întrebare de-o legumă rădăcinoasă, după părerea mea, zise Miss Tick. Doi morcovi, te rog.

Tiffany îi dădu morcovii.

— Mulţumesc. Asculţi? Ca să găseşti şcoala pentru vrăjitoare, du-te pe un loc înalt din apropiere, urcă până în vârf, deschide ochii…, Miss Tick şovăi.

— Da?

— …şi apoi deschide iarăşi ochii.

— Dar…, începu Tiffany.

— Mai ai ouă?

— Nu, dar…

— Atunci, gata cu educaţia. Dar mai vreau să-ţi pun eu o întrebare.

— Ai vreun ou? întrebă scurt Tiffany.

— Ha! Spune, ai mai văzut şi *altceva* când ai fost la pârâu, Tiffany?

Tăcerea se înstăpâni deodată în cort. Murmurul greşelilor de gramatică şi al geografiei excentrice de afară se cernea prin sita tăcerii dinăuntru, în timp ce Tiffany şi Miss Tick se uitau ţintă una în ochii celeilalte.

— Nu, minţi Tiffany.

— Eşti sigură? zise Miss Tick.

— Da.

Continuară să se privească fix. Dar Tiffany putea face şi-o pisică să-şi plece privirile.

— *Văd,* zise Miss Tick, privind în altă parte. Prea bine. În cazul ăsta, spune-mi, te rog… când te-ai oprit în faţa cortului meu, adineauri, ai zis „Aha” în ceea ce am socotit eu a fi un ton mulţumit. Ai gândit cumva „Ei, ăsta este un cort ciudat şi negru, cu un mic semn misterios la intrare, aşa că dacă o să intru, ar putea fi începutul unei aventuri” sau ai gândit „Ăsta ar putea fi cortul vreunei vrăjitoare rele, aşa cum au crezut-o şi pe doamna Poticniţa, care o să arunce vreo vrajă oribilă asupra mea, de îndată ce-o să intru”? E în regulă, poţi să nu te mai uiţi fix, acum. Ţi s-au umezit ochii.

— Am gândit ambele lucruri, zise Tiffany, clipind des.
— Dar ai intrat, totuşi. De ce?
— Ca să aflu.
— Bun răspuns. Vrăjitoarele sunt băgăcioase din fire, zise Miss Tick, ridicându-se în picioare. Ei bine, trebuie să plec. Sper să ne mai întâlnim. O să-ţi dau câteva sfaturi pe gratis, totuşi.
— O să mă mai coste ceva?
— Cum? Tocmai am zis că e pe gratis! exclamă Miss Tick.
— Da, dar tata zice că sfaturile pe degeaba se dovedesc adesea a fi foarte scumpe, zise Tiffany.
Miss Tick pufni cu dispreţ.
— Îţi dau voie să spui că sfatul ăsta n-are preţ, zise ea. Asculţi?
— Da, zise Tiffany.
— Bine. Acuma…, dacă ai încredere în tine…
— Da?
— …şi crezi în visele tale…
— Da?
— …şi-ţi urmezi steaua ta…, continuă Miss Tick.
— Da?
— …tot o să fii înfrântă de cei care-şi petrec timpul trudind, şi învăţând, şi care nu sunt atât de leneşi. La revedere.
Cortul păru să se întunece. Era timpul să plece. Tiffany se trezi în mijlocul taberei unde profesorii îşi demontau „clasele”.
Nu se uită îndărăt. Avea destulă minte cât să nu se uite îndărăt. Cortul fie că mai era încă acolo, ceea ce ar fi fost o dezamăgire, fie dispăruse în mod misterios, ceea ce ar fi fost îngrijorător.
O luă către casă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să vorbească despre omuleţii cu părul roşu. N-o făcuse dintr-o mulţime de motive. Nu mai era sigură, acum, că îi văzuse cu adevărat; avea senzaţia că omuleţii n-ar fi vrut să pomenească despre ei; şi era interesant să ştie ceva ce Miss Tick nu ştia. Da. Ăsta era cel mai bun motiv. Miss Tick era puţin prea deşteaptă, după părerea lui Tiffany.
Pe drumul spre casă, urcă pe vârful dealului Arken, care se afla chiar la marginea satului. Nu era foarte înalt, nici măcar la fel de înalt cât dealurile de pe lângă fermă şi cu siguranţă nici nu se compara cu munţii.
Dealul ăsta era mult mai… domestic. Exista o porţiune plată în vârf, unde nu creştea nimic, iar Tiffany ştia că exista o

legendă despre un erou care odinioară se luptase cu un dragon, acolo sus iar sângele acestuia din urmă arsese pământul, unde căzuse. Mai erau încă o poveste, care spunea că ar fi existat o mare comoară îngropată sub deal, apărată de *dragon,* şi o *altă* poveste care spunea că acolo fusese îngropat un rege, în armura sa, toată din aur. Erau multe poveşti despre dealul acela; de mirare că nu se prăbuşise sub povara lor.

Tiffany se opri puţin pe vârful golaş şi se uită la privelişte.

Putea vedea satul, şi pârâul, şi Ferma Casei, şi castelul Baronului şi, dincolo de dealuri, după cum ştia, putea vedea pădurile cenuşii şi podişul sterp.

Închise ochii şi-apoi îi redeschise. Şi strânse iarăşi pleoapele, şi le deschise din nou.

Nu apăru nicio uşă magică, nicio clădire tainică brusc dezvăluită, niciun semn neobişnuit.

Pentru o clipă, totuşi, aerul zbârnâi şi veni un miros de zăpadă.

Când ajunse acasă, se uită în dicţionar la cuvântul „incursiune”. Însemna „invazie”.

O incursiune de proporţii, spusese Miss Tick.

Iar, acum, ochişori nevăzuţi o urmăreau pe Tiffany de sus, de pe raft…

Capitolul 3

Hăituind cotoroanţa

Miss Tick îşi dădu jos pălăria, vârî mâna înăuntru şi scoase o bucată de sfoară. Cu vreo câteva clicuri şi flapuri, pălăria îşi reluă forma unei pălării vechi de paie. Adună de pe jos florile de hârtie şi le prinse la loc, cu grijă.

Apoi zise:

— Pfui!

— Nu poţi să laşi copila să continue aşa, zise broscoiul râios, care acum stătea pe masă.

— Aşa cum?

— În mod clar are Văzul dintâi *şi* Gândul de-al doilea. E o combinaţie puternică.

— E o mică ştie-tot, zise Miss Tick.

— Da. Ca şi tine. Te-a impresionat, nu? Ştiu că a făcut-o, pentru că ai fost chiar răutăcioasă cu ea şi întotdeauna faci aşa cu cei care te impresionează.

— Vrei să te preschimb într-un brotac?

— Păi, acuma, stai să văd…, zise sarcastic broscoiul râios. O piele mai bună, nişte picioare mai bune, posibilitatea de a fi sărutat de o prinţesă sută la sută îmbunătăţită… ei, da. Oricând doriţi, doamnă.

— Există lucruri şi mai rele decât să fii un broscoi râios, zise Miss Tick sumbru.

— Încearcă odată, zise broscoiul. În orice caz, mie mi-a plăcut de ea.

— Şi mie, zise Miss Tick repezindu-l. A auzit despre o bătrână care a murit din pricină că idioţii ăştia au crezut că era o vrăjitoare, şi *ea* s-a hotărât să devină o vrăjitoare pentru ca ei

să nu mai încerce să facă asta a doua oară. Un monstru apare urlând din pârâul ei, iar ea îl pocneşte în cap cu o tigaie! Ai auzit vreodată proverbul „Orice ţinut îşi află vrăjitoarea?”[14] Asta s-a întâmplat şi aici, pun pariu. Dar o vrăjitoare de *cretă?* Vrăjitoarelor le place granitul şi bazaltul, roca dură de jur împrejur! Tu ştii ce e, de fapt, creta?

— Spune-mi tu, zise broscoiul.

— Este grămada de cochilii a miliarde şi miliarde de mici şi neajutorate vietăţi marine, care au murit cu milioane de ani în urmă, zise Miss Tick. Este alcătuită din… mici, foarte mici schelete. Moale. Se îmbibă uşor cu apă. Umedă. Chiar şi piatra de var e mai bună decât asta. Dar… deşi ea a crescut pe cretă, *este* dură, şi ascuţită, pe deasupra. Este o vrăjitoare înnăscută. Pe *cretă!* Ceea ce e imposibil!

— A pocnit-o pe Jenny! zise broscoiul. Fata are talent!

— Poate, dar are nevoie de mai mult de atât. Jenny nu-i deşteaptă, zise Miss Tick. Nu are decât Gradul Unu de Monstru Prohibitiv. Şi probabil şi ea a fost uluită să se trezească într-un pârâu, când mediul ei natural este o apă stătătoare. O să fie şi altele mult, mult mai rele decât ea.

— Ce vrei să spui cu „Gradul Unu de Monstru Prohibitiv”? întrebă broscoiul. N-am auzit niciodată să se numească astfel.

— Eu *sunt* o profesoară, nu doar o vrăjitoare, zise Miss Tick, aranjându-şi pălăria cu grijă. Aşadar, eu fac listele. Eu fac evaluările. Scriu lucrurile clar şi fără să-mi tremure mâna, cu stilouri, în două culori. Jenny este una din multele creaturi născocite de adulţi ca să sperie copiii şi să-i ţină departe de locurile primejdioase. Oftă. Dacă oamenii *s-ar gândi* puţin înainte de a-şi zămisli monştrii!

— S-ar cuveni să stai aici şi s-o ajuţi, zise broscoiul.

— Aici practic n-am nicio putere, zise Miss Tick. Ţi-am mai spus. Creta e de vină. Şi nu uita de omuleţii cu părul roşu. Un Nac Mac Fulger *i-a vorbit! A avertizat-o!* Eu n-am văzut unul în viaţa mea! Dacă ea-i atrage de partea ei, cine poate şti ce poate face apoi?

Ridică broscoiul în palmă.

— Ai idee ce-o să iasă la iveală? continuă ea. Toate lucrurile pe care le încuiaseră bine în poveştile acelea vechi. Toate motivele pentru care n-ar trebui să te abaţi de la calea bătută,

14 Parafrază după „Orice naş îşi află naşul”.

sau să deschizi uşile interzise, sau să rosteşti cuvintele neîngăduite, sau să verşi sarea. Toate poveştile care le dau copiilor coşmaruri. Toţi monştrii de sub cel mai mare pat din lume. Pe undeva, toate poveştile sunt adevărate şi toate visele devin realitate. Şi or să devină realitate aici, dacă nu sunt oprite. Dacă n-ar fi fost clanul Nac Mac Fulger, mi-aş fi făcut cu adevărat griji. Dar aşa, o să încerc să ajut cumva. Asta o să-mi ia pe puţin două zile, în lipsa unei cozi de mătură!

— Nu-i corect s-o laşi singură cu ei, zise broscoiul.

— N-o să fie singură, zise Miss Tick. O să te aibă pe tine.

— A, zise broscoiul.

Tiffany împărţea camera de dormit cu Fastidia şi Hannah. Se trezi când le auzi venind la culcare şi stătu cuminte, pe întuneric, până le auzi că încep să respire liniştit şi să viseze la tineri tunzători de oi care şi-au scos cămăşile.

Afară, fulgere de vară licăreau în jurul dealurilor şi se auzi şi-un uruit de tunet…

Tunet şi Fulger. Îi cunoscuse ca dulăi înainte de a-i cunoaşte ca sunetul şi lumina unei furtuni. Buni întotdeauna îşi ţinea câinii pe lângă ea, fie că era în casă, fie afară. Acum erau două săgeţi, albă şi neagră, străbătând o păşune îndepărtată, şi în clipa următoare erau acolo, gâfâind, cu ochi care nu se dezlipeau niciodată de faţa lui Buni. Jumătate din câinii de pe dealuri erau puii lui Fulger, dresaţi de Buni Suferind.

Tiffany fusese cu familia la marile Concursuri de Câini ciobăneşti. Toţi păstorii de pe Creta se duceau la ele şi cei mai buni intrau în arenă ca să arate cât de bine se puteau ei înţelege cu ciobăneştii lor. Câinii adunau oile, le scoteau din turmă, le mânau în ţarcuri – sau alteori le împrăştiau care-ncotro, sau se luau la harţă unii cu alţii, pentru că şi cel mai bun câine poate avea o zi proastă. Dar Buni nu intra niciodată cu Tunet şi cu Fulger. Se sprijinea de gard, cu câinii culcaţi în faţa ei, privind spectacolul din arenă cu mare atenţie şi pufăind din pipa ei puturoasă. Iar tatăl lui Tiffany spunea că, după ce fiecare păstor îşi prezenta câinii, judecătorii se uitau temători spre Buni Suferind, ca să vadă ce părere avea ea. De fapt, toţi păstorii se uitau numai la ea. Buni niciodată, dar niciodată, nu intra în arenă pentru că ea era judecătorul. Dacă Buni credea că eşti un păstor bun – dacă dădea din cap la tine, pe când ieşeai din

arenă, dacă pufăia din pipa ei şi spunea „aşa mai merge” – umblai ca un uriaş o zi întreagă şi toată Creta era a ta...,

Când era ea mică şi se afla sus, pe platou, la Buni, Tunet şi Fulger aveau grijă de Tiffany, stând cu ochii pe ea, la câţiva paşi distanţă de locul în care se juca. Şi-a fost atât de mândră când Buni o lăsase să le poruncească să adune o turmă. Alergase ca ieşită din minţi în toate direcţiile, strigând „Vino-ncoa'!” şi „Du-te colo!” şi „La pas!” şi, spre cinstea lor, câinii lucraseră perfect.

Acum ştia că ei ar fi lucrat perfect indiferent ce le-ar fi strigat ea. Buni doar stătuse acolo, fumând din pipa ei, dar, după atâta vreme, câinii îi puteau citi gândurile. N-ar fi primit niciodată porunci decât de la Buni Suferind.

Furtuna se domoli, după o vreme, şi rămase numai zgomotul monoton al ploii.

La un moment dat, motanul Haţchiţ împinse în uşă deschizând-o şi sări în pat. Haţchiţ fusese mare dintotdeauna, dar acum se revărsa de-a dreptul. Era atât de gras încât, fiecare bucăţică din corpul lui care fusese rezonabil de plinuţă, se umflase, treptat, arătând ca o pernă cu blană. Pe Tiffany n-o putea suferi, dar n-ar fi lăsat niciodată sentimentele personale să primeze în calea unui loc cald unde să doarmă.

Ea probabil adormise, pentru că se trezi când auzi glasurile.

Păreau să vină de foarte aproape, dar erau, cumva, foarte firave.

— *Crivens!* Lesne a zice „găseşte cotoroanţa”, dar cum o dibuim, poţi să-mi răspunzi la asta? Toate matahalele astea îmi par la fel!

— Nu-pe-de-a-ntregul-scoţiduş Geordie, colo jos, la pescuit, 'cea că era o copiliţă mare-mare!

— Că de mult ajutor mi-e asta, nici n-aş fi crezut! Păi, toate îs copiliţe mari-mari!

— Îndrugi numa' prostii! Toată lumea ştie că o cotoroanţă poartă bonetă ţuguiată!

— Adică, atunci când dorm şi ele cu capu' pă pernă nu mai pot fi vrăjitoare?

— Hei? şopti Tiffany.

Urmă o linişte întreruptă doar de răsuflarea surorilor ei. Dar, într-un fel pe care Tiffany nu l-ar fi putut descrie, era liniştea unora care se căzneau să nu facă niciun zgomot.

Se aplecă şi se uită sub pat. Nu era nimic acolo, în afară de oliţa de noapte.

Omuleţii de pe râu vorbeau exact aşa.

Se întinse din nou în pat, mângâiată de razele lunii, ciulindu-şi urechea până-ncepu să-i vâjâie capul.

Apoi se întrebă cum o fi şcoala pentru vrăjitoare şi de ce ea n-o zărise încă.

Cunoştea ca-n palmă tot ţinutul pe-o rază de două mile. Cel mai mult îi plăcea pârâul, cu stăvilarul lui unde ştiucile vărgate se lăfăiau la soare, în imediată apropiere de ierburile-de-apă şi de malurile unde îşi făceau cuibul pescăruşii-albaştri. Era şi o colonie de bâtlani, la vreo milă mai sus, pe cursul apei, şi ei îi plăcea să se furişeze şi să sperie păsările, când veneau până acolo, la stăvilar, ca să prindă peşte în stufăriş, pentru că nimic nu-i mai amuzant ca un bâtlan care încearcă să se înalţe grăbit în zbor…

Alunecă din nou în somn, gândindu-se la păşunile din jurul fermei. Le cunoştea pe toate. Nu exista niciun locşor secret despre care să nu fi ştiut şi ea.

Dar poate că erau uşi magice. Ea aşa le-ar fi făcut, dacă ar fi avut o şcoală magică. Ar putea fi uşi secrete oriunde, chiar şi la sute de mile depărtare. Uită-te bine la o stâncă anume, să zicem, la lumina lunii, şi chiar acolo ar putea fi una dintre uşi.

Dar cu şcoala, acum, cu şcoala. Ar exista probabil lecţii de călărit coada de mătură şi despre cum să-ţi ascuţi pălăria ca să devină ca un vârf de ac, şi ospeţe magice, şi o mulţime de noi prieteni.

— A adormit a’ mică?

— Mda, n-o mai auz foindu-se.

Tiffany deschise ochii în întuneric. Vocile de sub pat aveau un oarecare ecou. Slavă Domnului că oliţa de noapte era curată ca lacrima.

— Bun, atunci hai să ieşim din ceaunul ăsta.

Glasurile traversară odaia. Urechile lui Tiffany încercau să se rotească din rădăcini pentru a-i urmări.

— Hei, ia te uită, un conac! Vezi, cu scăunele pentru pitici şi altele!

Găsiseră casa păpuşilor, se gândi Tiffany.

Era una destul de mare, meşterită de domnul Butuc, tâmplarul fermei, pe când sora cea mai mare a lui Tiffany, care acum avea deja şi ea doi copii, era mică. Nu era cea mai

delicată căsuţă de păpuşi. Domnul Butuc nu se deda la fineţuri. Dar, de-a lungul anilor, fetele o împodobiseră cu fel şi fel de cârpe şi nişte mobilă grosolană şi simplă.

După cum se auzea, stăpânii glasurilor credeau că era un palat.

— Hei, hei, hei, suntem aici ca-n puf! E şi-un divan în odaia asta! Cu perne!

— Mai încet, să n-o trezim pe vreuna din alea!

— *Crivens,* sunt mai mut ca un peşte! Aaahh! Uite soldaţii!

— Cum adică soldaţi?

— Sunt tunici-roşii în odaie!

Au găsit soldăţeii-jucărie, se gândi Tiffany, străduindu-se să nu respire prea zgomotos.

La drept vorbind, n-aveau ce căuta în casa păpuşilor, dar Wentworth nu era destul de mare ca să se joace cu ei, aşa că fuseseră folosiţi ca spectatori inofensivi în zilele acelea de odinioară, când Tiffany organiza ceaiuri pentru păpuşile ei. Mă rog, ceea ce trecea drept păpuşi. Jucăriile acelea care circulau prin ferma lor ar fi trebuit să fie foarte zdravene, ca să reziste atâtor generaţii, şi nu izbuteau totdeauna. Ultima oară când Tiffany încercase să aranjeze de-o petrecere, musafirii fuseseră o păpuşă jerpelită fără cap, doi soldăţei de lemn şi trei sferturi dintr-un mic ursuleţ de pluş.

Tropăituri şi bufnituri veneau din direcţia căsuţei păpuşilor.

— L-am prins pă unu'! Hei, pr'etene, mamă-ta ştie să coasă? Atunci, să-ţi cârpească şi-asta! Aaahh! Are ăsta o ţeastă, zici că-i copac!

— *Crivens!* E un cadavru aicea, fără cap!

— Păi, nu-i de mirare, fiin'c-aci e-un urs! Ia de-mi simte cizma, schilodule!

Lui Tiffany i se păru că deşi posesorii celor trei glasuri se luptau cu lucruri care nu se puteau apăra, inclusiv un urs de pluş cu numai un picior, soarta bătăliei încă nu era decisă.

— L-am pus! L-am pus! L-am pus! O ză ai nevoie de un călăfătuitor, ciuma scoţiduşilor ce-mi eşti!

— Cineva m-a rănit la picior! Cineva m-a rănit la picior!

— Veniţi aici! Ahh, vă luptaţi singuri, idioţilor ce sunteţi! M-am săturat până peste urechi de voi doi!

Tiffany îl simţi pe Haţchiţ mişcându-se. O fi fost el gras şi leneş, dar era iute ca fulgerul când era vorba să sară asupra vietăţilor mici. Nu l-ar fi putut lăsa să-i prindă pe… ce-or fi fost

ei acolo, oricât de răi ar fi părut după vorbe.

Tuşi cu putere.

— Vedeţi? Zise un glas dinspre casa păpuşilor. Le-aţi trezit! Am şters-o de-aici!

Se făcu din nou linişte şi, de data asta, după o vreme, Tiffany ajunse la concluzia că era mai degrabă acea linişte unde nu se află nimeni, decât o linişte a cuiva incredibil de tăcut. Haţchiţ adormi la loc, tresărind la răstimpuri, pe când scotea măruntaiele vreunei prăzi în visele sale de motan gras.

Tiffany mai aşteptă puţin şi apoi se dădu jos din pat şi se strecură spre uşa dormitorului, ferindu-se să calce pe cele două scânduri ale duşumelei care scârţâiau. Coborî scările pe întuneric, găsi un scaun la lumina lunii, pescui cartea de Basme cu Zâne de pe poliţa lui Buni, apoi ridică zăvorul de la uşa din spate şi ieşi în noaptea caldă a miezului verii.

Era multă ceaţă împrejur, dar se puteau zări câteva stele deasupra capului şi mai era şi-o lună ciuntită pe cer. Tiffany ştia că era ciuntită, pentru că citise în Almanah că era „ciuntită" atunci când creştea mai mult de jumătate, pregătindu-se de Lună plină, şi aşa că se hotărâse să fie atentă la lună în perioadele acelea, doar ca să-şi spună, în sinea ei: „Ah, văd că luna e cam ciuntită, în seara asta..."

Se poate ca acest detaliu să vă spună mai multe despre Tiffany decât ar fi vrut ea să ştiţi.

Sub luna care răsărea, dealurile erau nişte metereze negre care umpleau jumătate de cer. Pentru o clipă, căută din ochi lumina felinarului lui Buni Suferind.

Buni nu pierdea niciodată vreun miel. Asta era una dintre primele amintiri ale lui Tiffany: era ţinută în braţe de mama ei la fereastră, pe o noapte geroasă de la începutul primăverii, cu un milion de stele strălucitoare sclipind deasupra munţilor şi, în negura dealurilor, singura stea din constelaţia lui Buni Suferind, mergând în zigzag prin noapte. Nu s-ar fi dus la culcare dacă vreun miel s-ar fi rătăcit, oricât de rea ar fi fost vremea...

Exista un singur loc unde era posibil pentru cineva care trăia într-o familie numeroasă să fie lăsat în pace, iar acela era privata. Era o privată cu trei deschizături şi locul în care se refugia oricine când voia să fie singur un timp.

Înăuntru se aflau o lumânare şi Almanahul de anul trecut,

spânzurat de o sfoară. Tipografii îşi cunoşteau cititorii, aşa că tipăreau Almanahul pe o hârtie moale, subţire.

Tiffany aprinse lumânarea, se aşeză comod şi începu să se uite prin cartea de Basme cu Zâne. Luna se zgâia la ea prin tăietura în formă de seceră din uşă.

Ei nu-i plăcuse niciodată cu adevărat cartea asta.

I se părea că încerca să-i spună ce să facă şi ce să gândească. Nu te abate de la drumul tău, nu deschide uşa străinilor, dar urăşte vrăjitoarea cea rea pentru că e *rea.* A, şi să creadă că mărimea pantofului este o metodă potrivită de a-ţi alege o nevastă.

O mulţime de poveşti erau foarte dubioase, după părerea ei. De pildă, aceea care se sfârşea când cei doi copii buni împingeau vrăjitoarea cea rea în cuptorul ei. Tiffany se îngrijorase din pricina poveştii, după tot necazul cu doamna Poticniţa. Poveşti ca acestea îi împiedicau pe oameni să gândească limpede, era convinsă. O citise pe aceasta şi se gândise: Pardon? Nimeni nu are un cuptor îndeajuns de mare cât să cuprindă o întreagă persoană înăuntru, şi, în orice caz, ce îi făcea pe copii să creadă că aveau dreptul să meargă pe afară şi să mănânce casele oamenilor? Şi de ce un băiat, prea prost ca să ştie că o vacă valora mult mai mult decât cinci boabe de fasole, avea dreptul să ucidă un uriaş şi să-i fure aurul? Ca să nu mai vorbim despre comiterea unui act de vandalism ecologic? Iar fetiţa care nu putea face deosebirea dintre un lup şi bunica ei era, probabil, fie tare de cap ca un lemn de tec, fie dintr-o familie extrem de urâtă. Poveştile nu erau adevărate. Dar doamna Poticniţa murise din pricina poveştilor.

Dădu pagină după pagină, căutând ilustraţiile potrivite. Pentru că, deşi poveştile o înfuriau, ilustraţiile, ah, ilustraţiile erau cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse ea vreodată.

Întoarse o pagină şi iat-o.

Cele mai multe ilustraţii cu zâne şi spiriduşi nu sunt foarte impresionante. Cinstit vorbind, arătau ca nişte fetiţe mici de la clasa de balet, care tocmai fuseseră fugărite printr-un mărăciniş des. Dar aceasta… era diferită. Culorile erau stranii şi nu exista nicio umbră. Iarba şi margaretele uriaşe creşteau pretutindeni, astfel că spiriduşii trebuie să fi fost foarte mici, dar *păreau* mari. Arătau mai curând ciudat de omeneşti. Cu siguranţă nu aduceau a spiriduşi. Abia dacă vreunul dintre ei avea aripi. Şi aveau, într-adevăr, forme foarte neobişnuite. De fapt, unii dintre

ei chiar arătau a monştri. Fetiţele în tutu-uri n-ar fi avut prea multe şanse împotriva lor.

Iar partea cea mai ciudată era că, singura între toate celelalte ilustraţii din carte, *aceasta* arăta de parcă ar fi fost executată de un artist care pictase ce se afla în faţa lui. Celelalte picturi, fetele de la balet şi copilaşii în şorţuleţe-combinezon aveau o înfăţişare prefăcută, siropoasă. Aceasta însă nu avea. Aceasta spunea că artistul fusese acolo…

…cel puţin, în mintea lui, îşi zise Tiffany în gând.

Se uită mai atent la colţul din stânga jos şi iată, era acolo. Îl mai văzuse şi înainte, dar trebuia să ştii unde să te uiţi. Fără nicio îndoială era un omuleţ cu păr roşu, gol, în afara unui kilt şi a unei jiletci sărăcăcioase, strâmbându-se la ea din ilustraţie. Părea foarte supărat. Şi…, Tiffany apropie lumânarea, ca să vadă mai bine…, *cu siguranţă* făcea un semn cu mâna.

Chiar dacă n-ai fi ştiut că era un gest obscen, era uşor să ghiceşti.

Auzi glasuri. Deschise uşa cu piciorul, ca să le audă mai bine, pentru că o vrăjitoare trebuie să asculte întotdeauna ce vorbesc ceilalţi.

Sunetul venea de dincolo de gardul viu, unde era o pajişte pe care n-ar fi trebuit să se afle decât oi, aşteptând să fie duse la obor. Or oile nu se fac remarcate prin conversaţia lor. Se furişă afară, cu grijă, în zorii ceţoşi, şi descoperi în gard o mică spărtură făcută de şoareci, care îi asigură o vedere destul de bună.

Era un berbec care păştea lângă gard, iar conversaţia venea dinspre el sau, mai curând, de undeva din iarba înaltă de sub el. Păreau să fie pe puţin patru vorbitori, care după voci erau destul de nervoşi.

— *Crivens!* Noi voiam vreo orătanie, nu vreo oaie!

— Ah, şi una şi alaltă sunt la fel dă bune! Ha, băieţi, apucaţi-o bine dă câte-un picior!

— Bine, toate orătăniile sunt închise în coteţ, aşa că luăm ce putem!

— Mai încet, mai încet, bine?

— Aş, cin' ne-aude? OK, băieţi – yan… tan… teth'ra![15]

Berbecul se ridică puţin în aer şi, behăind speriat, începu să

---

15 Unu… doi… trei… — În vechiul limbaj (real) în care numără păstorii din Nordul Angliei.

străbată pajiştea cu spatele înainte. Tiffany avu impresia că vede o idee de păr roşu prin iarbă, în jurul picioarelor lui, dar dispăru, odată cu berbecul dus pe sus, în ceaţă.

Ea trecu forţat prin gardul viu, neluând în seamă rămurelele care o zgâriau. Buni Suferind n-ar fi lăsat pe nimeni să plece cu o oaie de furat, chiar dacă *erau* invizibili.

Însă ceaţa era groasă şi, acum, Tiffany auzi nişte zgomote dinspre coteţul găinilor.

Oaia care dispăruse cu spatele înainte putea să mai aştepte. Acum găinile aveau nevoie de ea. O vulpe intrase la ele de două ori, în ultimele două săptămâni, iar găinile care nu fuseseră luate, abia de se apucaseră de clocit.

Tiffany alergă prin grădină, agăţându-şi cămaşa de noapte în aracii de mazăre şi în tufele de agrişe, şi deschise larg uşa de la coteţul găinilor.

Nu zări nici pene zburând prin aer, nici altceva din panica pe care ar fi stârnit-o o vulpe. Dar găinile cloncăneau cu însufleţire, iar Spilcuitul, cocoşelul, păşea nervos în sus şi-n jos. Una dintre găini părea puţin stânjenită. Tiffany o ridică iute de pe cuibar.

Dedesubt, găsi doi omuleţi albaştri şi cu părul roşu. Fiecare ţinea câte un ou în braţe. Se uitau în sus cu o expresie foarte vinovată.

— Ah, nu! zise unul. Îi fata! *Ea* îi… cotoroanţa…

— Ne furaţi ouăle, zise Tiffany. Cum îndrăzniţi! Şi eu *nu* sunt o cotoroanţă!

Omuleţii se uitară unul la altul şi apoi la ouă.

— Ce ouă? zise unul.

— Ouăle pe care le aveţi în braţe, zise Tiffany, răspicat.

— Ce? Oh, astea? Astea-s *ouă,* zău? zise cel care vorbise primul, uitându-se la ouă de parcă nu mai văzuse unele niciodată până atunci. Vasăzică, ăstea-s. Şi noi care ne chiteam că-s, ăăă, pietre.

— Pietre, zise şi al doilea, crispat.

— Strecuratu-ne-am sub găinuşa mătăluţă pentru olecuţă de căldurică, zise cel dintâi. Şi când am dat de chestiile astea, am crezut că îs pietre, şi că d’aia biata găină cloncănea tot timpul…

— Cloncănea, zise şi al doilea, dând din cap viguros.

— …aşa că ni s-a făcut milă dă biata orătanie

— Puneţi-ouăle-*la-loc*, zise Tiffany, rar.

Cel care nu vorbise prea mult, îi făcu un semn din cap

celuilalt.

— Mai bine fă cum spune ea, zise. Totul ne-a mers pe dos. Nu ne putem pune cu o Suferindă, iar asta-i o cotoroanţă. I-a dat una în cap lui Jenny, cum nimeni alta n-a mai făcut pân' la ea.

— Da, nu m-am gândit la asta…

Amândoi omuleţii aşezară ouăle la loc, cu foarte multă grijă. Unul dintre ei chiar îl aburi puţin pe coajă şi-l lustrui zelos, cu marginea zdrenţuită a kiltului său.

— N-am stricat nimic, doamnă, zise el.

Se uită la celălalt omuleţ. Apoi dispărură. Pentru o clipă, a mai rămas o părere de reflexie roşcată prin aer, şi câteva paie din faţa uşii coteţului zburară prin aer.

— Şi sunt o domnişoară! strigă Tiffany. Aşeză din nou cloşca pe ouă şi se duse la uşă. Şi nu sunt o cotoroanţă! Voi sunteţi niscaiva spiriduşi? Şi cum rămâne cu baia – vreau să zic, cu oaia? adăugă ea.

Nu se auzi niciun răspuns, doar un zăngănit de găleţi lângă casă, ceea ce însemna că se treziseră şi ceilalţi membri ai familiei.

Îşi recuperă Basmele cu Zâne, suflă în lumânare şi se îndreptă spre casă. Mama ei aprindea **f**ocul şi o întrebă de ce se sculase, iar Tiffany spuse că auzise gălăgie în coteţul păsărilor şi ieşise să vadă dacă nu cumva venise iarăşi vulpea. Asta nu era o minciună. De fapt, era absolut adevărat, chiar dacă nu era o mărturisire completă.

Tiffany era, în linii mari, o persoană care spunea numai adevărul, dar ei i se părea că erau unele momente în care lucrurile nu se mai puteau împărţi cu uşurinţă în „adevărate" şi „false", ci deveneau „lucruri pe care oamenii aveau nevoie să le ştie în acel moment" şi „lucruri pe care nu era nevoie să le ştie în acel moment".

De altfel, nici ea nu era prea sigură *ce* ştia în acel moment.

La micul dejun se servi porridge. Ea îşi mâncă porţia în mare grabă, voind să se întoarcă la ţarc şi să vadă ce mai putea face în privinţa oii. Poate că mai erau urme prin iarbă sau mai găsea ceva…

Îşi ridică privirile, fără să ştie de ce.

Haţchiţ dormita de obicei în faţa cuptorului. Acum, însă, stătea în picioare, încordat ca un arc. Tiffany simţi furnicături pe ceafă şi încercă să vadă la ce se uita motanul.

Pe dulap era un şir de borcane albe şi albastre, care nu prea foloseau la nimic. Îi fuseseră lăsate moştenire mamei sale de către o mătuşă mai în vârstă, iar ea era mândră de ele, pentru că arătau bine şi erau complet inutile. În fermă nu prea era loc pentru lucruri inutile care arătau bine, aşa că erau păstrate cu sfinţenie.

Haţchiţ privea ţintă capacul unuia dintre ele. Acesta se ridică uşor şi, sub el se văzu un pic de păr roşu şi doi ochi vioi, curioşi.

Capacul se lăsă la loc, după ce Tiffany se holbă îndelung la el. În clipa următoare auzi un clinchet uşor şi, când se uită în sus, vasul se clătina înainte şi-napoi şi un norişor de praf se ridica de-a lungul raftului de sus al bufetului. Haţchiţ îl cerceta de jur împrejur, uluit.

Neîndoielnic erau *foarte* rapizi.

Dădu fuga afară, în ţarc, şi se uită în jur. Ceaţa se ridicase de pe păşune, iar ciocârliile se înălţau spre dealuri.

— Dacă oaia aia nu vine înapoi în clipa asta, strigă ea către cer, o să urmeze o răfuială!

Vocea ei se ridică dintre dealuri. Şi atunci auzi, foarte slab, dar aproape, sunetul glasurilor firave:

— Ce-a zis cotoroanţa?

— *A* zis c-o să urmeze o răfuială!

— Oh, vai, vai vai! Na, c-am încurcat-o acum!

Tiffany privi în jur, cu faţa roşie de mânie.

— Avem o datorie, zise ea, către văzduh şi iarbă.

Asta era ceva ce spusese Buni Suferind odată, când Tiffany plângea după un miel. Buni avea un fel bătrânesc de-a vorbi, şi zisese: „Noi suntem aidoma zeilor pentru dobitoacele câmpului, dubla mea. Noi rânduim momentul naşterii lor şi momentul morţii lor. Între acestea două, avem o datorie.”

— Avem o datorie, repetă Tiffany, mai îmblânzită. Îşi plimbă privirea peste pajişte. Ştiu că mă puteţi auzi, oricine aţi fi. Dacă oaia aia nu vine înapoi, atunci o să… aveţi necazuri.

Ciocârliile cântară peste stână, adâncind tăcerea.

Tiffany trebuia să-şi îndeplinească sarcinile zilnice, înainte de a avea puţin timp şi pentru ea. Asta însemna să dea de mâncare la găini şi să strângă ouăle, şi se simţi uşor mândră de faptul că erau cu două mai mult decât ar fi putut fi. Însemna şi să aducă şase găleţi cu apă de la fântână şi să umple coşul de lemne de lângă sobă, dar amână aceste treburi pentru că nu-i

plăceau prea mult. În schimb, îi plăcea să bată untul, asta da. Îi lăsa timp de gândire.

Când o să fiu o vrăjitoare cu pălărie ţuguiată şi coadă de mătură, îşi zise ea, în timp ce trăgea de manetă, o să flutur din mână şi untul o să fie gata cât ai clipi. Şi orice diavol mic, cu părul roşu, care se va gândi măcar să ne ia vreun animal, o să fie…

Se auzi un pleoscăit în spatele ei, unde aliniase cele şase găleţi cu care să se ducă la fântână.

Una dintre ele era acum plină cu apă, care încă se mai legăna înainte şi-napoi.

Se întoarse la maşina de bătut untul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar se opri, după câteva clipe şi se duse la cutia cu făină. Luă o mână de făină şi-o presără pe treptele de la intrare, apoi veni înapoi la unt.

După alte câteva minute, se auzi un nou pleoscăit în spatele ei. Când se întoarse să se uite, descoperi, da, încă o găleată plină. Iar pe făina de pe trepte se vedeau două dâre de paşi mărunţei, una ducând afară din lăptărie şi alta venind înapoi.

Asta era tot ce putea face Tiffany: să ridice o găleată din acelea grele, de lemn, când era plină.

Aşadar, îşi zise ea, sunt şi nemaipomenit de puternici, pe lângă faptul că sunt incredibil de rapizi. O să fiu chiar foarte liniştită în privinţa asta.

Se uită în sus, la grinzile mari de lemn care străbăteau încăperea, şi un fir subţire de praf începu să cadă de pe ele, de parcă tocmai ar fi tulit-o cineva, ferindu-se de-a fi văzut.

Cred că ar trebui să pun punct poveştii ăsteia imediat, îşi zise ea. Pe de altă parte, n-ar strica să aştept până ce toate găleţile vor fi pline.

— Şi apoi va trebui să umplu şi lada cu lemne din debaraua de lângă bucătărie, zise ea cu voce tare.

Ei bine, merita o încercare.

Se duse înapoi la maşina de bătut unt şi nu se mai osteni să-şi întoarcă privirile când auzi alte patru pleoscăituri în spatele ei. Nici nu se uită în jur când auzi uşoare şuierături şi pocnetele lemnelor căzând în ladă. Se întoarse să vadă abia când zgomotele încetară.

Lemnele erau stivuite în ladă până la tavan şi toate găleţile erau pline. Făina aşternută pe trepte era toată numai de urme de picioare.

Se opri din bătut untul. Avea senzaţia că o urmăreau nişte ochi, *o mulţime* de ochi.

— Ăăă… vă mulţumesc, zise ea. Nu, nu fusese bine. Sunase crispat. Lăsă din mână bătătorul de unt şi se ridică în picioare, încercând să pară cât mai ameninţătoare cu putinţă.

— Şi cu oaia cum rămâne? zise ea. N-o să cred că vă pare rău cu adevărat, până ce nu voi vedea oaia înapoi!

Din ţarc se auzi un behăit. Alergă până în capătul grădinii şi se uită peste gard.

Berbecul chiar venea înapoi, înaintând cu spatele, în cea mai mare viteză. Se opri brusc, la mică distanţă de gardul viu şi căzu la pământ, când omuleţii îi dădură drumul. Unul dintre omuleţii cu păr roşu se iţi, pentru o clipă, pe capul berbecului. Suflă spre un corn, îl lustrui cu marginea kiltului său şi dispăru ca un abur.

Tiffany se întoarse agale spre lăptărie, părând gânditoare.

Oh, şi când ajunse, untul fusese bătut. De fapt, nu doar bătut, ci pus şi netezit într-o duzină de forme de lemn lunguieţe, aliniate pe poliţa de marmură pe care o folosea ea, când îl făcea cu mâna ei. Era chiar şi câte un fir de pătrunjel pe fiecare dintre ele.

Să fi fost oare spiriduşi de-ai casei? se întrebă ea. Potrivit Basmelor cu Zâne, spiriduşii casei îşi făceau veacul pe lângă casa omului, îndeplinind treburile gospodăriei în schimbul unei farfurii cu lapte. Dar în ilustraţia din carte apăreau ca nişte mici făpturi voioase, cu tichiuţe cu moţ care le atârna pe umăr. Omuleţii cu păr roşu nu arătau deloc ca şi cum ar fi băut lapte vreodată în viaţa lor, dar poate că merita o încercare.

— Ei bine, zise ea cu voce tare, încă simţindu-se urmărită de observatori ascunşi. Aşa, da. Mulţumesc. Mă bucur că vă pare rău pentru ce-aţi făcut.

Luă una dintre farfurioarele pisoiului din grămada de vase de pe spălător, o spălă cu grijă, o umplu din putineiul cu lapte de azi, apoi o puse pe podea şi se dădu un pas înapoi.

— Sunteţi spiriduşi de-ai casei? întrebă ea.

Aerul se văluri. Laptele se vărsă pe podea şi farfurioara se învârti în loc de mai multe ori.

— Înţeleg, prin urmare, că nu, zise Tiffany. Atunci, ce sunteţi?

Urmă o tăcere nespus de apăsătoare, pe care niciun răspuns n-o tulbură.

Îngenunche şi se uită sub spălător, apoi îşi lungi gâtul privind în spatele rafturilor cu brânză. Scrută colţurile întunecoase, printre pânzele de păianjeni. Încăperea părea goală.

Şi-atunci îşi zise în sinea ei: cred că am nevoie de educaţie preţ de un ou întreg, şi foarte repede…

***

Tiffany străbătuse drumeagul povârnit de la fermă până la sat de sute de ori. Avea mai puţin de o jumătate de milă şi, de-a lungul secolelor, căruţele îl săpaseră şi-l adânciseră, astfel încât era mai mult ca un făgaş în cretă şi curgea ca un pârâu de lapte pe vreme ploioasă.

Ajunsese pe la jumătatea dealurilor când începu susurul. Gardurile vii foşniră fără nicio boare de vânt. Ciocârliile se opriră din cântat şi, cu toate că nu fusese atentă la cântecul lor, muţenia de acum fu un şoc. Nimic nu pare mai asurzitor decât încetarea bruscă a unui cântec care fusese dintotdeauna acolo.

Când privi în sus la cer, i se păru că se uită printr-un diamant. Scânteia şi aerul se răci atât de repede încât parcă intrase într-o baie de gheaţă.

Apoi chiar apăru zăpada sub picioarele ei, zăpadă şi pe gardurile vii. Şi zgomotul unor copite.

Venea din pajiştea de alături. Un cal galopa prin zăpadă, în spatele gardului viu care era acum, deodată, doar un zid alb.

Tropotul copitelor încetă. Urmă o clipă de linişte şi apoi calul ateriză în drum, alunecând pe zăpadă. Se ridică în picioare, iar călăreţul îşi întoarse faţa spre Tiffany.

Călăreţul, însă, nu putea sta faţă-n faţă cu Tiffany. Nu avea nicio faţă. Pentru că nu avea niciun cap de care să fie ataşată.

Ea o luă la fugă. Ghetele îi alunecau pe zăpadă la fiecare pas, dar deodată mintea îi fu rece ca gheaţa. Nu mai avea decât cele două picioare, alunecând pe gheaţă. Un cal are de două ori mai multe picioare cu care să alunece. Ea văzuse cai încercând să se caţere pe dealul ăsta pe o vreme în care totul era îngheţat. Avea o şansă.

Auzi un zgomot ca de respiraţie gâfâită, şuierătoare, în spatele ei şi un nechezat de cal. Riscă să arunce o privire. Calul venea după ea, dar încet, pe jumătate mergând, pe jumătate alunecând. Ieşeau aburi din el.

Pe la jumătatea drumului în josul pantei, drumul trecea pe sub coroanele unor copaci, semănând acum cu nişte nori prăbuşiţi, împovăraţi cum erau de zăpadă. Iar dincolo de ei, Tiffany ştia că drumul devenea drept. Omul fără cap avea s-o prindă pe drum drept[16]. Nu mai ştia ce o să se întâmple şi după asta, dar era sigură că avea să fie neplăcut de scurt.

Fulgi de zăpadă căzură peste ea pe când trecu pe sub copaci şi se hotărî s-o ia din nou la fugă. Ar fi putut ajunge în sat. Era bună la alergat.

Şi dacă ajungea acolo, ce? N-ar fi izbutit niciodată să intre pe o uşă în timp util. Iar oamenii aveau să ţipe şi să fugă care-ncotro. Sinistrul călăreţ nu părea să fie genul care să se sinchisească prea mult de asta. Nu, trebuia să-l *înfrunte.*

Dacă şi-ar fi luat şi tigaia!

— Hei, cotoroanţo! Rămâi pe loc, imediat!

Se uită în sus.

Un omuleţ albastru îşi scoase capul din zăpada de pe gardul viu.

— E un călăreţ fără cap pe urmele mele! strigă ea.

— N-o să reuşească, drăguţă. Stai pe loc! Uită-te drept în ochii lui!

— Dar n-are niciun fel de ochi!

— *Crivens!* Eşti o cotoroanţă sau nu? Uită-te în ochii pe care nu-i are!

Omul albastru dispăru în zăpadă.

Tiffany se întoarse. Călăreţul venea pe sub copaci, calul păşind acum mai sigur, căci drumul nu mai era în pantă. Avea o sabie în mână şi *se uita* la ea, cu ochii pe care nu-i avea. Auzi din nou zgomotul respiraţiei gâfâite, neplăcute la auz.

Omuleţii mă privesc, se gândi ea. Nu pot să fug. Buni Suferind n-ar fi fugit de o creatură fără cap.

Îşi încrucişă braţele şi se uită şi ea stăruitor.

Călăreţul se opri, parcă nedumerit, apoi îşi îndemnă calul înainte.

O siluetă albastră şi roşie, mai mare decât a celorlalţi omuleţi, se lăsă să cadă din copaci. Ateriză pe fruntea calului, între ochi, şi i se prinse de o ureche, cu ambele mâini.

Tiffany îl auzi strigând:

---

16 Citat din *Legenda Văii Adormite*, romanul fantastic al scriitorului englez Washington Irving (ecranizarea s-a numit *Calareţul fără cap*)

— Uite-un cap plin dă mătreaţă pentru tine, strigoiule ce eşti, din bunăvoinţa Marelui Yan[17]! Şi atunci omuleţul îl izbi pe cal între ochi *cu propriul său cap.*

Spre marea ei uimire, calul se clătină, luând-o într-o parte.

— E-n regulă? strigă micuţul luptător. Mare încăpăţânat mai eşti, he? Înc' una, cu *simţire!*

De data aceasta, calul dansă greoi în partea cealaltă, şi atunci picioarele din spate îi alunecară sub el şi se prăbuşi în zăpadă.

Din gardul viu ţâşniră omuleţii albaştri. Călăreţul, încercând să se ridice în picioare, dispăru sub un vârtej albastru şi roşu de creaturi urlătoare…

Şi dispăru. Şi Zăpada dispăru. Şi calul dispăru.

Omuleţii albaştri rămaseră pentru o clipă îngrămădiţi în mijlocul drumului încins, colbuit. Unul dintre ei zise:

— Au, *crivens!* M-am lovit singur la căpăţână! Şi apoi dispărură şi ei, dar pentru o clipă Tiffany mai văzu nişte umbre albastre şi roşii pierzându-se în gardul viu.

După care ciocârliile se întoarseră. Gardurile erau din nou verzi şi pline de flori. Nicio rămurică nu era ruptă, nicio floare nu era strivită. Cerul era albastru, fără nicio fulgerare ca de diamant.

Tiffany se uită în jos. Pe tocurile ghetelor sale, zăpada se topea. Ciudat lucru, dar se simţi bucuroasă s-o vadă. Prin urmare, ceea ce tocmai se întâmplase fusese magie, nu nebunie. Şi dacă închidea ochii, încă mai putea auzi respiraţia şuierătoare a omului fără cap.

În momentul ăsta avea nevoie de oameni obişnuiţi şi să vadă întâmplându-se lucruri obişnuite. Dar, mai presus de toate, avea nevoie de răspunsuri.

De fapt, ceea ce-şi dorea mai mult ca orice altceva era să nu mai audă respiraţia şuierătoare când închidea ochii…

Corturile dispăruseră. Cu excepţia câtorva bucăţi de cretă sfărâmată, cotoare de măr, nişte iarbă călcată în picioare şi, vai, câteva pene de găină, nu mai rămăsese nimic care să indice faptul că profesorii fuseseră vreodată acolo.

O voce firavă zise:

---

17 Actorul de comedie Billy Connolly, din Glasgow, este cunoscut ca „Marele Yin”.

— Psst!

Se uită în jos. Un broscoi râios se târî de sub o frunză de ştevie.

— Miss Tick a spus că o să te întorci, începu el. Presupun că sunt câteva lucruri pe care ai vrea să le afli, dacă nu mă-nşel.

— Totul, zise Tiffany. Suntem năpădiţi de omuleţi! Nu pot înţelege nici jumătate din ce vorbesc! Şi o ţin una şi bună numindu-mă cotoroanţă.

— Ah, da, zise broscoiul. Te-ai ales cu Nac Mac Fulgerii!

— A nins, dar pe urmă n-a mai nins! Am fost urmărită de un călăreţ fără cap! Şi unul dintre… cine ai zis că erau?

— Nac Mac Fulgeri, zise broscoiul. Cunoscuţi şi ca prebriţi. *Ei* îşi zic scoţiduşii liberi.

— Mă rog. Unul dintre ei a doborât calul cu o lovitură de cap! A căzut grămadă! Şi era un cal de-a dreptul uriaş!

— Ah, sună tipic pentru un Fulger, zise broscoiul.

— Le-am dat nişte lapte şi l-au răsturnat!

— Le-ai dat unor Nac Mac Fulgeri *lapte****?***

— Păi, n-ai zis că sunt spiriduşi?

— Nu spiriduşi, scoţiduşi. Cu siguranţă ăştia nu beau lapte!

— Sunt din aceeaşi categorie cu Jenny? întrebă Tiffany.

— Nu. Sunt răzvrătiţi, zise broscoiul.

— Răzvrătiţi? Împotriva cui?

— A tuturor, a orice, zise broscoiul. Acum ia-mă de jos.

— De ce?

— Pentru că e o femeie la fântâna de colo care se uită la tine pieziş. Vâră-mă în buzunarul şorţului tău, pentru numele atotputernicului.

Tiffany luă broscoiul de jos şi-i zâmbi femeii.

— Fac colecţie de broaşte presate, zise ea.

— Foarte bine, dragă, zise femeia şi se grăbi să se îndepărteze.

— Asta n-a fost foarte amuzant, zise broscoiul din şorţul ei.

— Oricum oamenii nu ascultă ce le spui, zise Tiffany.

Se aşeză sub un copac şi scoase broscoiul din buzunar.

— Nişte Fulgeri au încercat să fure ouă de la noi şi pe una dintre oile noastre, zise ea. Dar i-am făcut să ni le dea înapoi.

— Ai primit ceva înapoi de la Nac Mac Fulgeri? exclamă broscoiul. Erau bolnavi?

— Nu. Erau un pic…, ei bine, drăguţi de-a dreptul. Chiar au făcut treabă la fermă în locul meu.

— Nişte *Fulgeri* au făcut *treabă* la fermă? se minună broscoiul. Ei nu fac niciodată treabă! Nu ajută niciodată pe nimeni!

— Şi apoi a fost şi călăreţul fără cap! zise Tiffany. Nu avea *deloc* cap!

— Ei bine, asta este calificarea majoră în meserie, zise broscoiul.

— Ce se întâmplă, broscoiule? întrebă Tiffany. Fulgerii sunt cei care ne invadează?

Broscoiul păru să şovăie puţin.

— Miss Tick nu prea vrea să te ocupi tu de asta, zise el. O să se întoarcă repede cu ajutoare….

— Şi o să se întoarcă la timp? întrebă Tiffany.

— Nu ştiu. Probabil. Dar n-ar trebui să…

— Vreau să ştiu ce se întâmplă!

— S-a dus să mai cheme vreo câteva vrăjitoare, zise broscoiul. Uf…, ea nu-i de părere ca tu să…

— Mai bine îmi spui ce ştii, broscoiule, zise Tiffany. Miss Tick nu-i aici. Eu sunt.

— O altă lume se încrucişează cu aceasta, zise broscoiul. Poftim. Acum eşti mulţumită? Asta crede Miss Tick. Dar se întâmplă mai repede decât a crezut ea. Toţi monştrii se întorc.

— De ce?

— Pentru că nu-i nimeni să-i oprească.

Câteva clipe tăcură amândoi.

— Sunt eu, zise Tiffany.

Capitolul 4

Scoţiduşii Liberi

Nu s-a întâmplat nimic pe drumul de întoarcere la fermă. Cerul a rămas albastru, niciuna dintre oile din ţarcurile de acasă n-a pornit să fugă cu spatele foarte repede, iar un văzduh de o dogoritoare goliciune apăsa asupra tuturor.

Haţchiţ era pe cărarea ce ducea până la uşa din spate, şi avea ceva prins în gheare. De îndată ce-o zări pe Tiffany, îşi ridică prada şi ieşi din scenă pe după colţul casei în cea mai mare viteză, cu lăbuţele strânse şi cu un aer vinovat în goana sa. Tiffany era maestră la nimerit ţinta cu un bulgăre de pământ.

Dar barem nu era ceva albastru cu roşu în botul lui.

— Uită-te la el, zise ea. Gogoloi mare şi laş! Tare mi-aş dori să-l fac să nu mai prindă pui de păsări. E atât de trist!

— Este că n-ai o pălărie pe care s-o poţi purta? zise broscoiul, din buzunarul şorţului ei. Nu pot să sufăr să nu văd nimic.

Intrară în lăptăria pe care Tiffany, în mod normal, ar fi fost stăpână mai toată ziua.

În tufele de lângă uşă se purtă o conversaţie înăbuşită, care decurse cam aşa:

— Ce-a zis cotoroanţa?

— A zis că vrea ca mâţa ei să nu mai ia dă gât puii dă păsări.

— Chiar aşa? *Crivens!* Nicio problemă!

Tiffany aşeză broscoiul pe masă cu cea mai mare grijă cu putinţă.

— Ce mănânci? îl întrebă ea.

Ştia ea că era politicos să le oferi musafirilor ceva de mâncare.

— Am fost obişnuit cu limacşi, scolopendre şi alte chestii, răspunse broscoiul. N-a fost uşor. Nu-ţi face probleme, dacă n-ai

nimic de genul ăsta. Bănuiesc că nu te aşteptai să vină pe la tine un broscoi râios.

— Ce zici de nişte lapte?

— Eşti foarte drăguţă.

Tiffany aduse nişte lapte şi-l turnă într-o farfurie. Privi apoi cum broscoiul se vârâ în ea.

— Ai fost un prinţ chipeş? îl întrebă ea.

— Mda, sigur, poate, zise broscoiul, cu laptele scurgându-i-se din gură.

— Şi de ce Miss Tick a pus o vrajă asupra ta?

— Ea? Mmm, ea n-ar fi putut face una ca asta, zise broscoiul. E magie nu glumă să prefaci pe cineva într-o broască râioasă, dar să-l laşi să creadă că a fost om. Nu, a fost o zână nănaşă. Să nu superi niciodată o femeie cu o stea în vârf de băţ, mică domnişoară. Le zgândări partea cea mai rea a firii lor.

— Dar ce-a stârnit-o?

Broscoiul păru încurcat.

— Nu ştiu, spuse el. Totul mi-e puţin... în ceaţă. Nu ştiu *decât* că am fost o fiinţă umană. Cel puţin, cred că ştiu. Asta mă tulbură. Câteodată, mă trezesc noaptea şi mă întreb: oare am fost vreodată om *de-adevăratelea?* Sau am fost doar o broască râioasă care a călcat-o pe nervi, iar ea m-a făcut *să cred* că am fost cândva om? Asta ar fi o adevărată tortură, aşa-i? Presupunând că n-ar exista nimic pentru mine în care să mă prefac la loc?

Broscoiul întoarse nişte ochi galbeni şi îngrijoraţi spre ea.

— La urma urmelor, nu poate fi prea greu să zdruncini mintea unui broscoi, nu? Trebuie să fie mult mai simplu decât să prefaci, să zicem, o sută şaizeci de livre umane în opt uncii de broscoi, nu? Şi până la urmă, unde se duce restul de masă, mă întreb eu? E într-un fel, mă-nţelegi, lăsat deoparte? Foarte îngrijorător. Vreau să spun, mai am vreo două amintiri de când eram om, fireşte, dar ce înseamnă o amintire? Doar un gând în creierul tău. Nu poţi fi sigur că e *real.* Cinstit vorbind, în nopţile după ce am mâncat vreun limax stricat, mă trezesc ţipând, numai că tot ce-mi iese pe gură este un orăcăit. Mulţumesc pentru lapte, a fost foarte bun.

Tiffany se uită în tăcere la broscoi.

— Ştii, zise ea, magia este mult mai complicată decât credeam.

— Fâl-fâl-fâlfâit! Cirâp-cirâpit! Valeu, biata dă mine, cip-

cirâp!

Tiffany dădu fuga la fereastră.

Văzu un Fulger pe potecă. Îşi făcuse nişte aripi grosolane dintr-o cârpă, un soi de pălărie cu cioc din paie, şi şontâcăia în cerc pe cărare, ca o pasăre rănită.

— Vai, cirâp-cirâpit! Fâl-fâl-fâlfâit! Cu siguranţă-mi doresc să nu fie vro mâţă prin preajmăă! Ah, sărăcuţa dă mineee! ţipa el.

Şi pe potecă, Haţchiţ, duşmanul de moarte al tuturor puişorilor de pasăre, se apropia cu burta lipită de pământ, salivând. Când Tiffany deschise gura să ţipe, el sări şi ateriza cu toate cele patru lăbuţe pe omuleţ.

Sau, cel puţin, în locul în care fusese omuleţul, căci făcuse un salt înalt în aer şi acum cădea chiar prin faţa ochilor lui Haţchiţ, prinzându-se cu mâinile de urechile pisoiului.

— Ah, să te văd acu', pisoiaş, scârnăvie ce-mi eşti! răcni el. Uite-un cadouaş dă la ăia mici, cotoi dă ghetou!

Şi îl izbi cu capul în bot. Haţchiţ se răsuci în aer şi ateriză pe spate, cu ochii cruciş. Miji ochii, într-o teroare mută, când omuleţul se aplecă deasupra lui şi strigă:

— CIRÂP!

Atunci se ridică în aer, aşa cum fac pisicile, şi-apoi deveni o săgeată portocalie străbătând poteca spre uşa deschisă, trecând glonţ pe lângă Tiffany ca să se ascundă sub spălător.

Fulgerul se uită în sus, rânjind, şi o văzu pe Tiffany.

— Te rog, nu pleca…, începu ea repede, dar el se evaporă.

Mama lui Tiffany venea grăbită pe potecă.

Tiffany ridică broscoiul şi-l puse înapoi în buzunarul şorţului ei, la ţanc.

— Unde-i Wentworth? E pe-aici? întrebă mama ei, cu sufletul la gură. S-a întors? Răspunde-mi!

— Păi nu s-a dus cu tine la tuns oile, mamă? întrebă Tiffany, deodată tulburată.

Simţea panica răspândindu-se din toţi porii mamei sale, ca fumul.

— Nu-l putem găsi! răspunse ea, având o privire răvăşită. L-am scăpat din ochi doar un minut! Eşti *sigură* că nu l-ai văzut?

— Dar n-ar fi putut veni atâta drum până aici…

— Du-te şi caută-l prin casă! Du-te!

Doamna Suferind plecă în goană. Cu grăbire, Tiffany puse broscoiul pe podea şi-l împinse sub spălător. Îl auzi orăcăind şi

Haţchiţ, înnebunit de groază şi năucit, ieşi de sub spălător într-un vârtej de labe năpustindu-se pe uşă-afară.

Tiffany stătu o clipă în loc. Primul ei gând, ruşinos, fu: *Dar chiar el a vrut să meargă la stână, ca să se uite la tunsul oilor. Cum se putea rătăci? A plecat cu mama, Hannah şi Fastidia!*

Şi cât de strict îl ţinuseră sub ochi Fastidia şi Hannah, cu toţi tinerii aceia de acolo?

Încercă să pretindă că nu gândise asta, dar era periculos de bună la a-şi găsi punctul slab când minţea. Asta-i necazul cu un creier: uneori gândeşte mai mult decât ai vrea.

Însă Wentworth nu avusese niciodată de gând să se îndepărteze de oameni! Era o jumătate de milă pe deal în sus până la stână! Iar el nu mergea repede. După câţiva paşi, se lăsa în fund şi cerea bobo!

Dar ar fi ceva mai multă linişte pe aici dacă într-adevăr s-a pierdut...

Apoi îi veni iarăşi un supărător şi ruşinos gând, pe care încercă să-l înăbuşe făcându-şi de lucru. Dar mai întâi luă câteva bomboane din chisea, ca momeală, şi înşfăcă din mers punga de hârtie, în timp ce trecea din odaie în odaie.

Auzi zgomot de ghete în curte, ca şi când unii dintre lucrători coborâseră de la stâna unde se tundeau oile, dar continuă să se uite pe sub paturi şi prin dulapuri, chiar şi prin unele atât de înalte că un copil care abia învăţase să meargă n-ar fi putut nicicum să ajungă la ele, apoi se uită *din nou* pe sub paturile pe sub care se uitase deja, pentru că acesta era genul de căutare cuvenit. Era genul de căutare când te duci şi te uiţi şi în pod, chiar dacă uşa lui este totdeauna încuiată.

După vreo câteva minute, afară izbucniră vreo două sau trei voci care-l strigau pe Wentworth şi apoi îl auzi pe tatăl ei zicând:

— Încercaţi şi jos, la pârâu!

...şi asta însemna că şi el era înnebunit de grijă, pentru că Wentworth n-ar fi bătut niciodată atâta cale până acolo fără vreo momeală. Nu era un copil care să se simtă bine când era departe de dulciuri.

E vina ta.

Gândul pătrunse ca o aşchie de gheaţă în mintea ei.

E vina *ta,* pentru că tu nu l-ai iubit prea mult. Când a apărut el pe lume, tu n-ai mai fost mezina, şi ai fost nevoită să-l târăşti mereu după tine, dorindu-ţi fără încetare – ce, nu-i aşa? – să fi

dispărut.

— Nu-i adevărat! şopti Tiffany, ca pentru sine. Eu… chiar îl plăceam…

Nu prea tare, să recunoaştem. Nu tot timpul. El nu ştia cum să se joace frumos şi nu făcea niciodată ce i se cerea. *Tu* te-ai gândit că ar fi mai bine dacă s-ar fi pierdut de-a binelea.

Orişicât, adăugă ea în mintea ei, nu poţi iubi mereu pe cineva căruia îi curge permanent nasul. Şi, *orişicât…* mă întreb…

— Mi-aş dori să-mi găsesc frăţiorul, zise ea cu glas tare.

Asta păru să nu aibă niciun efect. Dar casa era plină de oameni care tot deschideau şi închideau uşile, strigau şi îşi stăteau în drum unii altora, iar… Fulgerii erau timizi, în pofida faptului că mulţi dintre ei aveau feţele ca o pungă cu oase.

Nu *dori,* spusese Miss Tick. *Fă* lucruri.

Coborî la parter. Chiar şi vreo câteva femei care legau vălătucii de lână tunsă veniseră la fermă. Erau strânse buchet în jurul mamei sale, care stătea la masă şi plângea. Nimeni nu-i dădu atenţie lui Tiffany. I se întâmpla adesea.

Se furişă în lăptărie, închise uşa cu grijă în urma ei şi se aplecă să se uite sub spălător.

Uşa se deschise brusc la perete şi tatăl ei dădu buzna înăuntru. Se opri. Tiffany îşi ridică privirile, vinovată.

— Nu poate fi acolo, dedesubt, fato! zise tatăl ei.

— Păi, ăăă…, zise Tiffany.

— Te-ai uitat prin camerele de la etaj?

— Chiar şi în pod, tati…

— Atunci… – tatăl ei arăta panicat şi nerăbdător în acelaşi timp – du-te şi… fă ceva!

— Da, tati.

Când uşa se închise, Tiffany se uită din nou sub spălător.

— Eşti acolo, broscoiule?

— Nu prea ai ce ciuguli pe sub ăsta, răspunse broscoiul, ieşind afară. Îl ţii foarte curat. Nici măcar un păianjen.

— Am o problemă urgentă! îl repezi Tiffany. Frăţiorul meu a dispărut. În plină zi! De sus, de pe deal, de unde poţi vedea până la câteva mile distanţă!

— Oh, *oac,* zise broscoiul.

— Pardon? zise Tiffany.

— Aăă, asta a fost, ăăă, o înjurătură în broscană, zise broscoiul. Îmi pare rău, dar…

— Ceea ce s-a întâmplat are vreo legătură cu magia? întrebă Tiffany. A avut sau n-a avut...?

— Sper să nu fi avut, zise broscoiul, dar eu cred că a avut.

— Omuleţii ăia l-au furat pe Wentworth?

— Cine, Fulgerii? *Ei* nu fură copii!

Era ceva în modul în care spusese broscoiul asta. *Ei* nu fură...

— Atunci, ştii cine l-a răpit pe fratele meu? întrebă Tiffany.

— Nu. Dar... ei, poate, zise broscoiul. Uite ce-i, Miss Tick mi-a spus că tu nu trebuie să...

— Fratele meu a fost *furat,* zise Tiffany tăios. Ai de gând să-mi spui să nu fac nimic în privinţa asta?

— Nu, dar...

— Bine! Unde sunt Nac Mac Fulgerii acum?

— S-au dat la fund, bănuiesc. Locul mişună de oameni care caută, la urma urmelor, dar...

— Cum îi pot aduce înapoi? *Am nevoie* de ei!

— Hm, Miss Tick a zis...

— *Cum îi pot aduce înapoi?*

— Ăăă... adică, vrei să-i aduci înapoi? zise broscoiul, arătând nefericit.

— Da!

— Păi, vezi tu, asta-i ceva pe care puţini oameni ar vrea s-o facă vreodată, zise broscoiul. Ei nu sunt ca elfii de bucătărie. Dacă te trezeşti cu Nac Mac Fulgerii în casă, de obicei e mai bine să te muţi. Oftă. Spune-mi, tatăl tău bea?

— Mai bea câte-o bere, din când în când, zise Tiffany. Ce legătură are asta cu restul?

— Numai bere?

— Ei bine, se presupune că n-ar trebui să ştiu despre ceea ce tata numeşte Alifia de Oi Specială, răspunse Tiffany. Buni Suferind obişnuia s-o prepare, în vechiul şopron de vite.

— E tare, nu-i aşa?

— Topeşte lingurile, zise Tiffany. E pentru ocazii. Tata spune că nu-i de femei, pentru că-ţi creşte păr pe piept.

— Atunci dacă vrei să fii *sigură* că îi găseşti pe Nac Mac Fulgeri, du-te şi adu nişte licoare din aceea, zise broscoiul. O să meargă, crede-mă.

Cinci minute mai târziu, Tiffany era gata. Puţine lucruri rămân ascunse de un copil liniştit, dar cu ochi buni, iar ea ştia unde se ţineau sticlele respective, din care adusese acum una.

Dopul fusese înfăşurat într-o cârpă şi apoi înfipt cu putere, dar era vechi şi Tiffany izbuti să-l scoată cu vârful unui cuţit. Aburii care ieşiră o făcură să lăcrimeze.

Dădu să toarne din licoarea galben-cafenie într-o farfurie…

— Nu! O să ne calce în picioare de-o să ne dăm duhul, dacă faci asta, o opri broscoiul. Lasă numai dopul scos.

Aburii alcoolului ieşeau pe gura clondirului, tremurând ca aerul deasupra pietrelor într-o zi caniculară.

Atunci, o simţi – o senzaţie de atenţie încordată, în lăptăria întunecoasă şi rece.

Se aşeză pe un scăunel de muls şi zise:

— E-n regulă, acum puteţi ieşi.

Erau sute. Se ridicară din spatele găleţilor. Se lăsară în jos pe sfori, de pe grinzile tavanului. Ieşiră, sfioşi, de după rafturile cu brânză. Se strecurară afară de sub spălător. Răsăreau din locuri unde ai fi crezut că un om cu părul ca o mandarină coaptă n-ar fi putut niciodată să se ascundă.

Erau cam de vreo şase inchi înălţime şi, pe ansamblu, coloraţi în albastru, deşi era greu de spus dacă asta era culoarea naturală a pielii lor sau doar vopseaua de la tatuajele care le acopereau fiecare centimetru de pe corp care nu era acoperit cu păr roşu. Purtau kilturi scurte, iar unii mai aveau şi alte petice în chip de îmbrăcăminte, cum ar fi nişte vestuţe strâmte. Câţiva purtau pe cap cranii de iepure sau de şobolan, ca un soi de coif. Şi toţi până la unul cărau, pitită la spate, o sabie aproape cât ei de mare.

Cu toate acestea, Tiffany observă mai presus de toate că ei erau cei înfricoşaţi de ea. În general priveau la propriile lor picioare, ceea ce nu era deloc o treabă pentru cei slabi de inimă, fiindcă picioarele lor erau uriaşe, murdare şi înfăşurate până la jumătate cu piei de animale în chip de încălţări foarte jerpelite. Niciunul nu îndrăznea s-o privească în ochi.

— Voi sunteţi cei care mi-aţi umplut găleţile cu apă? întrebă ea.

Se produse o mare forfotă – picioare târşâite şi accese de tuse – apoi un cor îi răspunse:

— Deah.

— Şi lada cu lemne?

Se auziră mai multe „deah”-uri.

Tiffany se încruntă la ei.

— Şi despre oaie ce aveţi de zis?

De data aceasta, toţi priviră muţi în pământ.

— De ce aţi furat oaia?

Mai mulţi murmurară şi se înghiontiră între ei, după care unul dintre omuleţi îşi scoase coiful din tigvă de iepure şi îl învârti nervos în mâini.

— Ne-a fozt fuoame, domniţă, mormăi el. Da’ p’ormă, când am auzit că era al tău, am pus animalu’ la loc în ocol.

Păreau atât de pleoştiţi, că lui Tiffany i se făcu milă de ei.

— Atunci, bănuiesc că nu l-aţi fi furat, dacă nu v-ar fi fost foame, zise ea.

Mai multe sute de ochi o privire uluiţi.

— Oh, ba, domniţă, zise învârtitorul de coif.

— Ba?

Glasul lui Tiffany sună atât de uimit, încât învârtitorul se uită în jur, la tovarăşii săi, căutând ajutor. Toţi dădură din cap, aprobator.

— Da, domniţă. O făceam. Suntem ăl mai vestit neam dă hoţi. Nu-i aşa, băieţi? Pentru ce suntem noi vestiţi?

— Hoţii! strigară omuleţii albaştri.

— Şi pen’ mai ce, băieţi?

— Bătăi!

— Şi pen’ mai ce?

— Beţii!

— Şi pen’ mai ce?

La întrebarea asta, îşi munciră o vreme creierele, dar ajunseră cu toţii la aceeaşi concluzie.

— Beţii *şi* bătăi!

— Da’ parcă mai era ceva, murmură învârtitorul. Ah, da. Ziceţi-i cotoroanţei, băieţi!

— Hoţii-şi-beţii-şi-bătăi! răcniră omuleţii albaştri voioşi.

— Spuneţi-i cotoroanţei cine suntem noi, băieţi, zise învârtitorul de coif.

Se auzi hârşâitul mai multor săbii mici trase din teacă şi ridicate deasupra capetelor.

— Nac Mac Fulgerii! Scoţiduşii liberi! Fără rege! Fără regină! Fără lord! Fără stăpân! *N-o ză fim prostiţi din nou!*[18]

Tiffany se uită lung la ei. Toţi îi pândeau cu atenţie următoarea mişcare şi, cu cât ea întârzia cu răspunsul, cu atât

---

18 Aluzie la cântecul formaţiei de muzică pop ITie Who, *Won't get fooled again.*

deveneau mai neliniştiţi. Îşi lăsară săbiile în jos, părând încurcaţi.

— Dar n-o ză cutezăm ză nu recunoaştem o cotoroanţă puternică, decât poate pentru o duşcă dă tărie, zise învârtitorul, sucind cu disperare coiful în mâini, şi cu ochii pe sticla cu Alifia de Oi Specială. N-o ză ne ajuţi?

— Să vă ajut? zise Tiffany. *Eu* vreau ajutorul *vostru!* Cineva mi-a răpit fratele în plină zi!

— Oh, vai, vai, vai! făcu învârtitorul de coif. Auzi c-a venit. Auzi c-a venit să ne culeagă. E prea târziu pentru noi! E vorba de Înălţime!

— Ba e doar un băieţel mic! protestă Tiffany.

— Se referă la Înălţimea Sa, Regina, zise broscoiul. Adică Regina…

— Tacă-vă fleanca! urlă învârtitorul de coif, dar glasul i se pierdu în vaietele şi gemetele celorlalţi Nac Mac Fulgeri. Se trăgeau de păr, băteau cu picioarele în podea şi strigau: „Nenorocire!” şi „Vai, vai, vai!”. În timp ce broscoiul se certa cu învârtitorul de coif, fiecare dintre cei de faţă îşi ridica glasul, încercând să se facă auzit…

Tiffany se ridică în picioare.

— Toată lumea să tacă imediat! porunci ea.

Se lăsă tăcerea, cu excepţia câtorva smiorcăieli şi tânguieli din spate.

— Ne revărsam şi noi amarul, domniţă, zise învârtitorul de coif, aproape cocoşat de frică.

— Dar nu aici! se răsti Tiffany, tremurând de mânie. Asta e o lăptărie! Trebuie s-o păstrez curată.

— Ăăă… a-ţi revărsa amarul înseamnă „a-ţi plânge soarta”, zise broscoiul.

— Fiin’că dacă regina e aci înseamnă că matca noastră slăbeşte repede, zise învârtitorul de coif. Şi n-o ză avem pe nimenea să aibă grijă de noi.

Să aibă grijă de voi, gândi Tiffany. Sute de omuleţi bătăioşi, care ar putea cuceri, fiecare, premiul cel mare la concursul de Cel Mai Rău Spărgător de Nas, au nevoie de cineva care să aibă grijă de ei?

Trase adânc aer în piept.

— Mama e în casă, plângând, zise ea, şi…

Şi eu nu ştiu cum s-o mângâi, adăugă în sinea ei. Nu sunt bună la chestii de-astea, niciodată nu ştiu ce ar trebui să spun.

Dar, cu voce tare, zise:

— Şi îl vrea înapoi pe fratele meu. Aăă. Mult. Adăugă, deşi nu-i plăcea s-o spună: El este favoritul ei.

Arătă cu degetul spre învârtitorul de coif, care se dădu înapoi.

— Mai întâi de toate, zise ea, nu mă pot gândi la tine în continuare ca la învârtitorul de coif, aşadar, cum te cheamă?

O exclamaţie înăbuşită printre Fulgeri, iar Tiffany îl auzi pe unul dintre ei murmurând:

— Deah, ea îi cotoroanţa, fără dă-ndoială. Asta-i o întrebare dă cotoroanţă!

Învârtitorul de coif se uită în jurul lui de parcă ar fi cerşit ajutor de la ceilalţi.

— Noi nu ne dăm numele, îngăimă el.

Dar un alt Fulger, din spate, zise:

— Hei! Nu poţi să refuzi o cotoroanţă!

Omuleţul privi în sus, foarte tulburat.

— Io mi-s Marele Om al clanului, domniţă, zise el. Iar numele meu îi…, înghiţi în sec, Fură Peoricine Fulger, domniţă. Dar te implor nu-l folosi împotrivă-mi!

Broscoiul era pregătit să intervină.

— Ei cred că numele poartă magia în ele, şopti el. Nu şi le spun în faţa oamenilor, ca să nu le fie scrise undeva.

— Aşa-i, şi s-apară în docomente com-pli-ca-te, zise un Fulger.

— Ori pă afişe cu „În urmărire generală”, zise un altul.

— Deah, şî pă declaraţii, şî pă jalbe dă tribunal, zise un altul.

— Pă sentinţele dă proscriere, chiar!

Fulgerii se uitau în jur, cuprinşi de panică numai la gândul celor ce s-ar putea scrie pe hârtie.

— Ei cred că un cuvânt scris are şi mai multă putere, şopti broscoiul. Cred că tot ce e scris e magic. Cuvintele îi înfricoşează. Le vezi săbiile? Încep să arunce o lumină albastră, în prezenţa unui avocat[19].

— E-n regulă, zise Tiffany. Începem să ne înţelegem. Promit că nu-i voi scrie numele. Acum, vorbiţi-mi despre regina asta care l-a răpit pe Wentworth. Regină peste ce?

---

19 În *Stăpânul inelelor,* unele arme aruncă o lumină albastră în prezenţa orcilor şi a altor creaturi malefice.

— Nu să poate spune cu voce tare, domniţă, zise Fură Peoricine. Ea-şi aude numele oriunde ar fi rostit, şî vine la chemare.

— La drept vorbind, asta-i adevărat, zise broscoiul. N-ai vrea s-o întâlneşti, niciodată.

— E rea?

— E puţin spus. Numeşte-o doar Regina.

— Deah, Regina, zise Fură Peoricine. Se uită la Tiffany cu ochi strălucitori şi îngrijoraţi. N-o cunoşti pă Regină? Nu eşti odrăslită dă Buni Suferind, care avea dealurile ăstea-n oase? Nu cunoşti căile? Nu ţi-a arătat ea căile? Nu eşti o cotoroanţă? Cum să poate? Ai pocnit-o pă Jenny Dinţi-Verzi şi te-ai uitat la Călăreţul fără Cap în ochii pă care nu-i mai are, şi ‘abar n-ai d’ăstea?

Tiffany îi zâmbi strâmb, apoi şopti spre broscoi:

— Ce stea? Şi ce zice că-i amar? Şi cum adică să fiu odrăslită de Buni Suferind?

— Din câte mi-am dat eu seama, zise broscoiul, sunt uluiţi că nu ştii de Regină şi de… ăăă, căile magice, deşi eşti nepoata crescută de Buni Suferind şi înfrunţi monştrii. Să ai, „‘abar” înseamnă să ai „cunoştinţă”.

— Şi steaua?

— Lasă steaua acum, zise broscoiul. Ei au crezut că Buni Suferind te-a învăţat magia ei. Ridică-mă până la urechea ta, te rog.

Tiffany îl ridică şi broscoiul îi şopti:

— Ar fi mai bine să nu-i dezamăgeşti, bine?

Ea înghiţi în sec.

— Dar nu mi-a spus niciodată despre nicio magie…, începu ea.

Şi se opri. Asta era adevărat. Buni Suferind nu-i vorbise despre nicio magie. Dar le arăta magia oamenilor în fiecare zi.

…S-a întâmplat odată ca ogarul premiat al Baronului să fie prins omorând oi. Era un câine de vânătoare, la urma urmelor, dar plecase de la conac şi o luase pe dealuri şi, pentru că oile au fugit, le-a vânat…

Baronul ştia de pedeapsa pentru stricăciuni aduse turmei. Erau nişte legi ale ţinutului Cretei, atât de vechi încât nimeni nu-şi mai aducea aminte cine le făcuse, dar toată lumea o cunoştea pe aceasta: câinii care omorau oi erau omorâţi.

Dar ogarul cu pricina costase cinci sute de dolari de aur, şi de aceea – aşa spune povestea – Baronul îl trimisese pe servitorul lui până sus, pe dealuri, la coliba pe roţi a lui Buni Suferind. Ea şedea pe trepte, fumându-şi pipa şi uitându-se la turma sa.

Omul a venit până la ea călare şi nu s-a ostenit să descalece. Asta nu era un lucru înţelept, dacă voiai ca Buni Suferind să te socotească prieten. Potcoavele de fier stricau iarba. Ei nu i-a plăcut treaba asta.

El a zis: „Baronul îţi porunceşte să găseşti o cale prin care să-i scapi câinele, doamnă Suferind. Drept răsplată, o să-ţi dea o sută de dolari de argint."

Buni a zâmbit în zare, a pufăit din pipă o vreme, şi a răspuns: „Dacă un om ridică armele împotriva stăpânului său, acel om este spânzurat. Dacă un om înfometat fură din oile stăpânului său, acel om este spânzurat. Dacă un câine omoară oile, acel câine este omorât. Astea sunt legile de pe aceste dealuri, iar dealurile astea sunt în oasele mele. Ce este un baron, ca legea să poată fi încălcată pentru el?"

Şi, cu acestea, şi-a întors iarăşi ochii asupra oilor sale.

„Ţinutul ăsta este proprietatea baronului", a zis servitorul. „El face legea."

Privirea pe care i-a aruncat-o atunci Buni Suferind i-a albit omului părul. Cel puţin, aşa spunea povestea. Dar toate poveştile despre Buni Suferind aveau un aer de basm fantastic în ele.

„Dacă el face legea, cum spui tu, atunci n-are decât s-o încalce şi să vadă cum or să fie lucrurile după aceea", a zis ea.

Câteva ore mai târziu, Baronul l-a trimis pe administratorul domeniilor sale, care era mult mai important decât slujitorul de dinainte, dar care o cunoştea pe Buni Suferind mai demult. El a spus; „Doamnă Suferind, Baronul ar vrea ca dumneata să-ţi foloseşti influenţa pentru a-i scăpa câinele de pedeapsă. Ar fi fericit să-ţi poată dărui cincizeci de dolari de aur, doar ca să-l ajuţi să iasă din această încurcătură. Sunt sigur că poţi să-ţi dai seama că asta va fi în folosul tuturor celor implicaţi."

Buni şi-a fumat în continuare pipa şi s-a uitat la mieii nou-născuţi, răspunzând: „Tu vorbeşti pentru stăpânul tău, stăpânul tău vorbeşte pentru câinele lui. Cine vorbeşte pentru dealurile astea? Unde este Baronul, ca legea să fie încălcată pentru el?"

Se spune că Baronul, auzind acest răspuns, a rămas foarte

tăcut. Dar, cu toate că era foarte aristocrat, adesea capricios, şi din cale-afară de trufaş, nu era prost. Pe înserat, a urcat pe jos până la colibă şi s-a aşezat pe iarbă, lângă ea. După o vreme, Buni Suferind a zis: „Te pot ajuta cu ceva, stăpâne?”

„Buni Suferind, cer îndurare pentru câinele meu”, a zis Baronul.

„Îţi aduce argint? Îţi aduce aur?” l-a întrebat Buni Suferind.

„Nu. Nici argint, nici aur”, a răspuns Baronul.

„Bun. O lege care s-ar lăsa încălcată pentru argint sau aur n-ar mai merita să fie deloc lege. Şi atunci, stăpâne?”

„Îndurare, Buni Suferind.”

„Încerci să încalci legea cu un cuvânt?”

„Întocmai, Buni Suferind.”

Buni Suferind, spune mai departe povestea, s-a uitat o vreme la soarele care apunea, apoi a spus: „Atunci, vino mâine în zori la micul şopron de piatră, şi o să vedem dacă un câine bătrân mai poate învăţa lucruri noi. Asta o să-mi fie răsplata. Noapte bună.”

Aproape tot satul era strâns în jurul micului şopron de piatră, a doua zi dimineaţă. Buni a venit cu una din căruţele mici de la fermă. În ea avea o oaie cu mielul ei nou-născut. Pe amândoi i-a pus în şopron.

Nişte argaţi au apărut cu ogarul. Era nervos şi iritat, fiindcă-şi petrecuse noaptea legat cu lanţul într-un ţarc, şi tot încerca să-i muşte pe cei care-l ţineau cu două curele. Era zburlit. Îşi arăta colţii.

Baronul veni călare, însoţit de administrator. Buni Suferind îi salută cu un semn din cap şi deschise uşa şopronului.

„Pui câinele în şopron cu o oaie, doamnă Suferind?” s-a mirat administratorul. „Vrei să-l muşte mielul şi să-l omoare?”

Asta n-a stârnit prea multe râsete. Nimeni nu-l plăcea prea mult pe administrator.

„O să vedem”, zise Buni.

Argaţii au târât câinele până la uşa şopronului, l-au aruncat înăuntru şi au închis uşa repede. Toată lumea s-a repezit la fereastra micuţă.

S-a auzit un behăit din partea mielului, un mârâit al câinelui, apoi un behăit al oii-mamă. Dar acesta n-a fost un behăit oarecare de oaie. Era ceva ameninţător în el.

Ceva s-a izbit de uşă, care a săltat din balamale. Înăuntru, câinele a chelălăit.

Buni Suferind a ridicat-o pe Tiffany în braţe, până la fereastră.

Câinele lovit încerca să se ridice pe picioare, dar n-a izbutit înainte ca oaia să-l lovească din nou – şaptezeci de livre de oaie furioasă izbindu-l cu fruntea, ca un berbec.

Buni a lăsat-o pe Tiffany jos şi şi-a aprins pipa. A pufăit liniştită, în timp ce clădirea din spatele ei se zgâlţâia, iar câinele chelălăia şi scâncea.

După vreo două minute, le făcu un semn cu capul celor doi argaţi. Aceştia au deschis uşa.

Câinele a dat să iasă afară şontâc, în trei picioare, dar n-a reuşit să facă nici doi yarzi când oaia a ieşit în goană după el şi l-a izbit cu capul atât de tare, că l-a dat de-a berbeleacul.

Câinele a rămas nemişcat. Probabil se lămurise ce păţea, dacă se ridica.

Buni Suferind a făcut din nou un semn cu capul spre argaţi, care au prins oaia şi au împins-o la loc în şopron.

Baronul privise totul cu gura căscată.

„Câinele ăsta a omorât un mistreţ, anul trecut!" a zis el. „Ce i-ai făcut?"

„O să se facă bine", a zis Buni Suferind, ocolind întrebarea cu grijă. „A fost rănit mai mult în mândria lui, decât în trup. Dar n-o să se mai uite după vreo oaie niciodată, îţi spune degetul meu mare!" Şi-şi linse degetul mare, ridicându-l în sus.

După câteva clipe de şovăire, Baronul îşi linse degetul mare şi-l coborî şi-l lipi de degetul ei mare. Toată lumea ştia ce însemna asta. Pe Creta, o înţelegere pecetluită cu degetul mare este de nedesfăcut.

„Pentru tine, la un cuvânt, legea a fost încălcată", a zis Buni Suferind. „O să ţii minte de asta, tu, care împărţi dreptatea? O să-ţi aduci aminte de ziua asta? Fiindcă o să ai ocazia."

Baronul dădu din cap, aprobator.

„Aşa mai merge", zise Buni Suferind, iar degetele lor se dezlipiră.

A doua zi, Baronul chiar i-a dăruit lui Buni Suferind aur, dar numai în chipul foiţei aurite de pe o uncie de Jolly Sailor[20]*, cel mai ieftin şi mai puturos tutun de pipă, pe care numai Buni Suferind îl fuma. Întotdeauna era prost dispusă dacă negustorii*

---

20 „Veselul Marinar". Şi la noi exista o marcă de tutun de pipă (de calitate inferioară), numită „Matelot", cu etichetă foarte asemănătoare.

întârziau şi ea rămânea fără. N-o puteai mitui pe Buni Suferind nici cu tot aurul din lume, dar cu siguranţă îi puteai atrage atenţia cu o uncie de Jolly Sailor.

Lucrurile au mers mult mai uşor după aceea. Administratorul era ceva mai puţin nesuferit când întârziau cu plata chiriilor, Baronul era ceva mai respectuos cu oamenii, iar tatăl lui Tiffany spusese, într-o seară, după două beri, că Baronul văzuse ce se întâmplă când oile se ridică la luptă, şi că lucrurile s-ar putea schimba, într-o bună zi, iar mama ei îi ceru să nu mai vorbească aşa, pentru că nu se ştia niciodată cine te putea auzi.

Iar, într-o zi, Tiffany l-a auzit spunându-i mamei sale, liniştit: „A fost doar o şmecherie mai veche de-a păstorilor, atâta tot. O oaie bătrână care a născut se va bate ca o leoaică pentru mielul ei, toată lumea ştie asta.”

Asta se întâmplase. Niciun fel de magie. Dar, la vremea aceea, fusese magic. Şi aşa ceva nu încetează să fie magic, doar pentru că ai descoperit tu cum a fost făcut…

Fulgerii o urmăreau cu atenţie pe Tiffany, aruncând din când în când câte o privire pofticioasă spre sticla de Alifie de Oi Specială.

N-am găsit nici măcar şcoala de vrăjitoare, se gândi Tiffany. Nu ştiu să fac nici măcar o vrajă. N-am nici măcar o pălărie ţuguiată. Talentele mele sunt instinctul de a face brânză şi cel de a nu alerga de colo-colo, panicată, când lucrurile nu merg bine. Oh, şi am un broscoi râios.

Şi nu înţeleg nici pe jumătate din ce spun omuleţii ăştia. Dar ei ştiu cine l-a luat pe fratele meu.

Într-un fel, nu cred că Baronul ar avea vreun fir călăuzitor despre cum să se rezolve treaba asta. Nici eu n-am, de altfel, dar cred că pot fi lipsită de fire călăuzitoare mult mai inteligent.

— Eu… îmi amintesc o mulţime de lucruri despre Buni Suferind, zise ea. Dar ce vreţi voi să fac?

— Matca ne-a trimis, zise Fură Peoricine. A simţit că Regina e pă drum. A ştiut că avea să iasă urât. Ne-a spus, o ză fie rău, găsiţi-o pe noua cotoroanţă care e rudă cu Buni Suferind, că ea o ză ştie ce-i de făcut.

Tiffany se uită la sutele de chipuri aşteptând încordate. Unii Fulgeri aveau pene în păr şi coliere de molari la gât. Nu-i puteai spune cuiva cu jumătate de faţă vopsită în albastru-închis şi cu o

sabie cât el de mare că tu nu erai o vrăjitoare adevărată. Nu puteai dezamăgi pe cineva în halul ăsta.

— Şi voi o să mă ajutaţi să-l aduc înapoi pe fratele meu?

Expresia de pe chipurile omuleţilor nu se schimbă. Ea încercă din nou:

— Mă puteţi ajuta să-mi furaţi fratele înapoi de la Regină?

Câteva sute de feţe mici, totuşi urâte, se luminară considerabil.

— Aaa, *acum* vorbeşti pă limba *noastră,* zise Fură Peoricine.

— Nu… chiar, zise Tiffany. Puteţi s-aşteptaţi cu toţii o clipă? Numai cât să-mi împachetez câteva lucruri, zise ea, încercând să sune de parcă ar fi ştiut ce făcea. Puse la loc dopul sticlei cu Alifie de Oi Specială. Nac Mac Fulgerii suspinară.

Se grăbi să se întoarcă în bucătărie, găsi un sac, luă câteva pansamente şi unguente din cutia de medicamente, puse în el şi sticla cu Alifie de Oi Specială, pentru că tatăl ei spunea că *lui* întotdeauna îi făcuse bine, şi, ca un gând de după, adăugă cartea cu *Bolile ovinelor* şi tigaia. Amândouă s-ar fi putut dovedi folositoare.

Omuleţii nu mai erau de văzut pe nicăieri, când se întoarse în lăptărie.

Ştia că ar fi trebuit să le spună părinţilor ei ce se întâmplase. Dar n-ar fi mers. Ar fi fost aia cu „termină cu prostiile”. Oricum, cu un pic de noroc, l-ar fi putut aduce pe Wentworth înapoi mai înainte să observe că şi ea lipsea. Dar, pentru orice eventualitate…

Ţinea un jurnal în lăptărie. Brânzei trebuie să-i notezi fiecare pas, iar ea scria întotdeauna cantitatea de unt pe care o scosese, cât lapte folosise şi alte detalii de acest gen.

Dădu foaia, la o pagină nouă, luă creionul şi, scoţând limba în colţul gurii, începu să scrie.

Treptat, Nac Mac Fulgerii reapărură. Nu dădeau impresia că ies pur şi simplu din spatele obiectelor şi cu siguranţă nu apăreau ca prin magie, din nimic. Apăreau în acelaşi mod în care apar chipurile în nori şi în jar; păreau să se facă nevăzuţi, dacă te uitai mai atent la ei şi voiai să-i vezi.

Acum urmăreau îngroziţi creionul, iar Tiffany îi putea auzi murmurând:

— Ia te uită la beţigaşu’ dă scris, acuma, cum mai toacă. Asta-i treabă dă cotoroanţă.

— Îhî, are deprinderea scrisului, fără nicio îndoială.

— Dar n-o ză scrii acolo şi numele noastre, nu, domniţă?

— Aşa e, omu’ poate fi vârât la’nchisoare, dacă au dovada scrisă.

Tiffany se opri din scris şi citi bileţelul:

Dragă mami şi tati,

Am plecat să-l caut pe Wentworth. Sunt ~~absolut~~ ~~probabil~~ chiar în siguranţă pentru că sunt cu nişte ~~prieteni~~ ~~cunoştinţe~~ persoane care au cunoscut-o pe Buni; ps brânza de pe raftul trei va trebui întoarsă mâine; dacă nu vin pân-atunci.

Cu dragoste, Tiffany

Tiffany îşi ridică privirile spre Fură Peoricine, care se căţărase ca pe stâlp pe piciorul mesei şi urmărea încruntat creionul, în caz c-ar fi scris ceva periculos.

— Aţi fi putut veni să mă chemaţi de la bun început, zise ea.

— N-am ştiut că tu erai cea pe care o căutam, domniţă. O mulţime dă femei ţăpănoase se învârt prin ferma asta. N-am ştiut că tu erai, până când nu l-ai prins pe Wullie Flaimuc.

S-ar putea să nu fiu eu, se gândi Tiffany.

— Da, dar să furaţi ouăle şi oile…, nu era nevoie de asta, zise ea, neînduplecată.

— Da’ nu erau bătute-n cuie, domniţă, zise Fură Peoricine, de parcă asta ar fi fost vreo scuză.

— Nu poţi să baţi în cuie un ou! se burzului Tiffany.

— Ah, păi, tu ai cunoştinţă despre lucruri înţelepte ca astea, domniţă, zise Fură Peoricine. Văd c-ai gătat cu scrisu’, aşa că mai bine pornim la drum. Ai cumva un târş?

— Mătură cu coadă, îi şopti broscoiul.

— Ăăă, nu, mărturisi Tiffany. Cel mai important lucru în privinţa magiei, zise ea cu semeţie, este să ştii când să nu o foloseşti.

— Foarte just, zise Fură Peoricine, dându-şi drumul în jos pe piciorul mesei. Vino aici, Wullie Flaimuc.

Unul dintre Fulgeri, care semăna foarte bine cu hoţul de ouă din dimineaţa cu pricina, ieşi din rând şi se opri lângă Fură Peoricine, după care se aplecară uşor unul către celălalt.

— Dacă binevoieşti să calci peste noi, domniţă, zise Fură Peoricine.

Mai înainte ca Tiffany să poată deschide gura, broscoiul îi spuse, vorbind în colţul gurii lui, ceea ce, fiind un broscoi,

însemna un colţ chiar generos:

— Un Fulger poate ridica de la pământ un om mare. N-ai putea să striveşti unul, oricât ai încerca.

— Dar nu vreau să încerc!

Tiffany ridică, foarte precautä, una dintre ghetele sale uriaşe. Wullie Flaimuc alergă sub talpa ei şi fata simţi gheata împinsă în sus. Era de parcă ar fi călcat pe-o cărămidă.

— Acu’ ş-ailaltă ciubotă, zise Fură Peoricine.

— O să cad!

— Nţţ, suntem *tari* la asta…

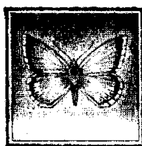
Şi astfel Tiffany ajunse să stea pe doi picţei, îi simţi mişcându-se înainte şi-napoi, pe sub tălpile ei, ţinând-o în echilibru. Se simţea totuşi în deplină siguranţă. Era de parc-ar fi purtat ghete cu talpă groasă.

— Hai la drum, zise Fură Peoricine, de dedesubt. Şi nu-ţi face griji că pisoiul tău ar mai putea lua gâtul vreunui puişor dă pasăre. O ză rămână câţiva băieţi ză facă uordine!

Haţchiţ se târa pe lângă o creangă. Nu era un motan care să ştie să-şi schimbe modul de gândire. Dar ştia să dibuiască un cuib. Auzise ciripitul din capătul celălalt al grădinii şi chiar de la poalele copacilor putu zări trei cioculeţe galbene în cuib. Acum înainta salivând. Aproape ajunsese…

Trei Nac Mac Fulgeri îşi scoaseră ciocurile legate cu sfoară şi-i zâmbiră fericiţi.

— Z’ua bună, Dom’le Motănel, zise unul dintre ei. Tot n-ai băgat la devlă, ha? CIRÂP!

Capitolul 5

Marea verde

Tiffany zbura la vreo câţiva inchi de pământ, stând nemişcată. Vântul îi vâjâia pe la urechi, în vreme ce Fulgerii goneau, ieşind pe poarta fermei şi apucând-o pe păşunile de pe dealuri…

Iat-o acum pe fată, zburând. În acest moment, pe capul ei se află un broscoi râios ce se ţinea agăţat de parul ei.

Dacă ne dăm mai în spate, vedem lunga cocoaşă verde a dealurilor. Acum, fata e doar o bulină albastru-deschis pe întinderea nesfârşită a ierbii, tunsă de oi pe lungimea unui covor. Dar marea verde nu e neîntreruptă. Ici şi colo, se văd urmele trecerii oamenilor.

Anul trecut, Tiffany cheltuise trei morcovi şi un măr pe o jumătate de oră de geologie, cu toate că primise înapoi un morcov, după ce îi explicase profesorului că „geologie" n-ar trebui scris pe tăbliţa lui indicatoare ca „G olo G". El îi spusese că solul Cretei se formase, sub apă, cu milioane de ani în urmă, din cochiliile micilor vietăţi marine.

Lui Tiffany asta i se păruse de înţeles. Uneori mai găseai mici fosile prin cretă. Dar profesorul nu ştia prea multe despre cremene. Găseai şi cremene, mai tare ca oţelul, prinsă în cretă, cea mai moale dintre roci. Uneori, ciobanii ciopleau bucăţile de cremene, lovind cremene de cremene, făcându-şi din ele cuţite. Nici cuţitele din cel mai bun oţel nu se puteau ascuţi atât de bine ca unul din cremene.

Iar oamenii în perioada numită, prin Creta, „zilele de demult", săpaseră puţuri de mină ca s-o scoată. Mai erau şi acum acolo, nişte găuri adânci în verdele unduitor, umplute cu tufe de mărăcini şi rugi.

Uriaşi bolovani de cremene, butucănoşi, încă se mai iveau prin grădinile satului. Câteodată erau mai mari decât capul unui

om. Adesea chiar semănau cu nişte capete. Erau atât de deformate, răsucite şi îndoite, că te puteai uita la vreo piatră de cremene şi vedeai aproape orice în forma ei – o faţă, un animal ciudat, un monstru de mare. Uneori, cele mai interesante erau puse pe zidurile care împrejmuiau grădinile, ca să le vadă lumea.

Bătrânii le numeau „calchii”, ceea ce însemna „copii ai cretei”. Întotdeauna i se păruseră… stranii lui Tiffany, de parcă piatra s-ar fi zbătut să prindă viaţă. Unele cremene arătau ca nişte bucăţi de carne, sau oase, sau ceva tăiat de un măcelar. Pe întuneric, sub mare, era ca şi cum creta ar fi încercat să imite formele fiinţelor vii.

Nu erau doar puţurile din cretă. Oamenii fuseseră peste tot pe Creta. Erau circuri de piatră, pe jumătate prăbuşite, şi tumuli funerari ca nişte buboaie verzi în care, se zicea, căpeteniile din zilele de demult erau îngropate laolaltă cu toate comorile lor. Nimănui nu-i trecuse prin minte să sape prin ele ca să vadă dacă era adevărat.

Existau, de asemenea, ciudate sculpturi în cretă, pe care ciobanii le curăţau uneori de bălării, când erau cu turma la păscut pe dealuri şi nu aveau prea multă treabă de făcut. Creta se afla la numai câţiva inchi sub iarbă. Urmele de copite puteau dura şi-un anotimp întreg, dar sculpturile acelea dăinuiseră mii de ani. Erau reprezentări de cai şi de uriaşi, dar lucrul cel mai ciudat era că nu le puteai vedea cum trebuie din orice loc te-ai fi aflat. Păreau făcute pentru privitorii din ceruri.

Şi apoi mai erau şi locurile stranii, ca Fierăria Bătrânului, alcătuită din patru lespezi mari, astfel aşezate încât să închipuie un bordei pe jumătate îngropat în coasta unui dâmb. N-avea decât vreo câteva picioare adâncime. Nu părea cu nimic deosebit, dar dacă îţi strigai numele în el, treceau vreo câteva secunde până ca ecoul să se întoarcă.

Da, erau semne lăsate de oameni pretutindeni. Creta fusese *importantă.*

Tiffany lăsase mult în urmă ţarcurile unde se tundeau oile. Trecu neobservată. Oile tunse nu-i dădură nicio atenţie fetiţei care se mişca fără să atingă pământul cu picioarele sale.

Dealurile mai mici rămaseră şi ele în urmă şi acum se afla cu adevărat pe dealuri. Doar când şi când, vreun behăit de oaie sau vreun ţipăt de şoim-şoricar tulbura liniştea dealurilor, alcătuită din zumzetele albinelor, foşnetele vântului şi sunetul

unei tone de iarbă crescând în fiecare minut.

Tiffany era flancată de Nac Mac Fulgeri care alergau umăr la umăr, în linie frântă, ţinându-şi privirile încruntate drept înainte.

Trecură de vreo câteva movile fără să se oprească, şi alergară peste dealuri şi peste văi fără oprire. Şi atunci a observat Tiffany o tăbliţă indicatoare în faţă.

Era o mică turmă de oi. Erau doar câteva, proaspăt tunse, dar întotdeauna găseai acum un grup de oi în acest loc. Oile rătăcite apăreau aici, iar mieii, când se întâmpla să-şi piardă mamele, îşi găseau singuri drumul încoace.

Era un loc magic.

Acum nu mai era mare lucru de văzut, numai roţile de fier afundate în iarbă şi soba pântecoasă, cu hornul ei scurt…

În ziua în care Buni Suferind a murit, oamenii au tăiat şi au scos straturile de iarbă de pe lângă casă, aşezându-le cu grijă ceva mai departe. Apoi au săpat o groapă în cretă, adâncă de şase picioare şi lungă de şase picioare, scoţând bucăţi mari de cretă umedă.

Tunet şi Fulger i-au urmărit îndeaproape. N-au scâncit, n-au lătrat. Păreau mai mult curioşi decât supăraţi.

Buni Suferind fusese înfăşurată într-o pătură de lână, cu un smoc de lână netoarsă prinsă cu un ac de ea. Era un semn ciobănesc special. Îl puseseră acolo ca să spună oricărui zeu care ar fi putut fi implicat că persoana îngropată fusese un păstor şi petrecuse o bună parte din viaţa sa pe dealuri, şi ba cu prăsirea oilor, ba luându-se cu una, cu alta, nu avusese prea mult timp pentru religie, nefiind nici biserici, nici altare prin zonă. Prin urmare, nădejdea tuturor era că zeii vor înţelege şi îi vor privi cu îngăduinţă. Buni Suferind, trebuie să spunem, nu fusese niciodată zărită rugându-se la nimeni şi la nimic în toată viaţa ei, şi toată lumea era de părere că, nici acum, ea nu şi-ar fi pierdut vremea cu vreun zeu care să nu priceapă că nimic nu era mai presus de prăsirea oilor.

Creta fusese pusă la loc peste ea şi Buni Suferind, care întotdeauna zisese că dealurile erau în oasele ei, din acel moment avea oasele în dealuri.

Apoi i-au dat foc colibei. Asta nu era un lucru obişnuit, dar tatăl ei a spus că nu mai exista niciun păstor, de nicăieri pe toată întinderea Cretei, care s-o mai folosească acum.

Tunet şi Fulger n-au venit când i-a chemat el, dar lui nici nu i-a trecut prin minte să se înfurie, aşa că i-a lăsat aşezaţi, chiar mulţumiţi, pe lângă tăciunii aprinşi ai colibei.

A doua zi, când cenuşa se răcise şi fusese împrăştiată pe creta umedă, toată lumea a urcat sus pe deal şi, cu mare grijă, brazdele de iarbă au fost puse la loc, astfel încât nu mai rămăseseră la vedere decât roţile de fier pe osiile lor şi soba pântecoasă.

În momentul acela – aşa spuneau toţi – cei doi câini ciobăneşti şi-au ridicat capetele, şi-au ciulit urechile, au luat-o prin iarbă şi duşi au fost.

Omuleţii care o purtau au încetinit, treptat, iar Tiffany a dat din mâini ca din aripi când au lăsat-o jos, în iarbă. Oile s-au împleticit ceva mai încolo, fără grabă, apoi s-au oprit şi s-au întors ca să se uite la ea.

— De ce ne-am oprit? De ce ne-am oprit *aici?* Trebuie s-o prindem din urmă!

— Tre’ să-l aşteptăm pă Capturtit, domniţă, zise Fură Peoricine.

— De ce? Cine e Capturtit?

— El poa’ ză aibă cunoştinţă încotro z-a dus Regina cu băieţelul, zise Fură Peoricine, împăciuitor. Nu putem da buzna înăuntru, ştii.

Un Fulger solid, bărbos, ridică o mână.

— O precizare, Om Mare. Noi *putem* da buzna. *Întotdeauna* dăm buzna.

— Aşa-i, Mare Yan, o precizare bine-venită. Da’ ar trebui să ştim *unde* ne pregătim să dăm buzna. Nu putem da buzna chiar *oriunde.* Dă prost dacă suntem nevoiţi să ieşim în goană, mintenaş.

Tiffany observă că toţi Fulgerii se uitau ţintă în sus, fără să-i acorde ei nici cea mai mică atenţie.

Supărată şi nedumerită, se aşeză pe una dintre roţile ruginite şi se uită spre cer. Era mai bine decât să privească în jur. Mormântul lui Buni Suferind era pe undeva pe acolo, deşi nu l-ai mai fi putut găsi acum, nu foarte exact. Iarba ştersese urmele.

Erau câţiva nori deasupra ei şi nimic altceva, în afară de punctele şoimilor-şoricari care se învârteau în cerc, undeva departe.

Dintotdeauna fuseseră şoimi deasupra Cretei. Păstorii prinseseră obiceiul să-i numească puii de găină ai lui Buni Suferind, iar unii dintre ei numeau norii ca aceia care se aflau în ziua aceea pe cer „mieluşeii lui Buni Suferind”. Iar Tiffany *ştia* că până şi tatăl ei numea tunetul „înjurătura lui Buni Suferind”.

Şi se spunea că unii păstori, dacă lupii le făceau necazuri, iarna, sau dacă vreo oaie frumoasă se pierdea, mergeau pe deal, în locul unde fusese vechea colibă, şi lăsau o uncie de tutun Jolly Sailor, pentru orice eventualitate…

Tiffany şovăi. Apoi închise ochii. Vreau să fie adevărat, şopti ea pentru sine. Vreau să ştiu că şi ceilalţi oameni cred că ea n-a murit de-adevăratelea.

Se uită sub roţile late, ruginite, şi se înfioră. Acolo era un pacheţel în culori strălucitoare.

Îl ridică. Părea chiar proaspăt, aşa că probabil fusese pus de numai câteva zile. Pe partea din faţă era Jolly Sailor, cu marele lui rânjet şi marea lui pălărie de ploaie galbenă, cu marea lui barbă, şi cu mari valuri albastre spărgându-se în spatele lui.

Tiffany învăţase despre mare de la ambalajele de Jolly Sailor. Auzise că era mare şi că mugea. Era un turn pe mare, căruia i se spunea far şi care răspândea o lumină puternică, noaptea, pentru ca vasele să nu se izbească de stânci. În picturi, raza de lumină a farului era strălucitor de albă. Ştia asta atât de bine, încât chiar o visa noaptea şi se trezea cu mugetul mării în urechi.

Auzise că unul dintre unchii ei spunea că, dacă întorceai eticheta tutunului cu susu-n jos şi te uitai la ea, atunci o parte din tichie, urechea marinarului şi puţin din gulerul lui alcătuiau imaginea unei femei fără nicio haină pe ea, dar Tiffany nu fusese niciodată în stare s-o descopere şi oricum nu înţelegea ce rost ar fi avut.

Desprinse cu grijă eticheta de pe pachet şi o adulmecă. Mirosea a Buni. Simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Nu plânsese niciodată pentru Buni Suferind, niciodată. Plânsese pentru mieii morţi şi degete tăiate, şi pentru că nu se făcea cum voia ea, dar niciodată pentru Buni. Nu i se păruse corect.

Şi n-am să plâng acum, se gândi ea, punând cu grijă eticheta în buzunarul şorţului. Nu pentru că Buni e moartă…

Era mirosul. Buni Suferind mirosea a oi, a terebentină şi a tutun Jolly Sailor. Cele trei mirosuri se amestecau şi deveneau unul singur care era, pentru Tiffany, mirosul Cretei. O urmărea

pe Buni Suferind ca un nor, şi însemna căldură, şi tăcere, şi spaţiul din jur în care se învârtea întreaga lume...

O umbră trecu pe deasupra. Un şoim se lăsa din înaltul cerului asupra Nac Mac Fulgerilor.

Sări în picioare şi îşi agită braţele.

— Fugiţi! Ascundeţi-vă! O să vă omoare!

Ei se întoarseră şi se uitară o clipă la ea de parcă ar fi crezut că înnebunise.

— Nu-ţ' fă griji, domniţă, zise Fură Peoricine.

La capătul picajului său, pasărea viră şi o luă iar în sus, lăsând să cadă un punct. În cădere, păru că punctului îi cresc două aripi şi începu să se rotească în jurul axei sale, ca o bractee de sicomor, încetinindu-şi cumva căderea.

Era un omuleţ albastru, încă rotindu-se ameţitor când ateriză în iarbă, la vreo câteva picioare distanţă. Se ridică în picioare, înjurând în gura mare, şi căzu iar. Înjurăturile continuară.

— Faină aterizare, Capturtit, zise Fură Peoricine. Rotirea cu siguranţă ţi-a încetinit căderea. Nu te-ai înfipt în pământ ca un sfredel, d-astă dată.

Capturtit se ridică din nou, dar mai încet, şi izbuti să rămână în picioare. Avea o pereche de ochelari de protecţie.

— Nu m-am gândit că o s-o pot face mai faină ca de obicei, zise el, încercând să-şi dezlege o pereche de scândurele subţiri de pe braţe. Mă simt ca o mică zână, cu aripile pă mine.

— Cum de mai trăieşti după aşa ceva? întrebă Tiffany.

Micul pilot încercă s-o măsoare cu privirea din cap până-n picioare, dar nu reuşi decât să se uite la ea de la picioare în sus şi-apoi tot mai sus.

— Cine-i matahala asta care ştie atât dă multe despre aviaţie? zise el.

Fură Peoricine tuşi.

— Ea îi cotoroanţa, Capturtit. Progenitură de-a lu' Buni Suferind.

Expresia lui Capturtit se schimbă într-una de groază.

— N-am vrut să vorbesc fără să-mi vină rândul, domniţă, zise el, dând înapoi. Bineînţeles, o cotoroanţă are cunoştinţă despre toate. Dar ce fac eu nu-i aşa dă rău cum pare, domniţă. Eu mereu mă asigur că aterizez în capul meu..

— Da, noi suntem foarte elastici în materie dă cap, zise Fură Peoricine.

— Ai văzut cumva o femeie cu un băieţel? întrebă Tiffany. Nu-i plăcuse prea mult „progenitură”.

Capturtit îi aruncă lui Fură Peoricine o privire panicată, iar Fură dădu din cap, aprobator.

— Da, am văzut, zise Capturtit. P-un cal negru. Călărea dinspre platou spre munţi, ducându-se cu dracu’n…

— Nu folosim cuvinte urâte în faţa unei cotoroanţe! tună Fură Peoricine.

— Îmi cer iertare, domniţă. Călărea de-i tăbăcea lu’ naiba pielea, zise Capturtit, arătând mai sfios ca oaia. Da’ ştia că eu o iscodeam, aşa că a ridicat o ceaţă. A dispărut dă partea ailaltă, da’ nu ştiu încotro.

— E un loc periculos de partea cealaltă, zise încet Fură Peoricine. Lucruri rele, pe-acolo. Frig. Nu-i un loc în care să duci un ţânc.

Era caniculă, dar Tiffany simţi un fior rece. Oricât de rău ar fi, gândi ea, va trebui să mă duc acolo. O ştiu. N-am ce face.

— Partea *cealaltă?* făcu ea, întrebător.

— Da. Lumea magică, zise Fură Peoricine. Acolo sunt… lucruri rele.

— Monştri? întrebă Tiffany.

— Lucruri pă atât dă rele cât poţi să-ţi închipui, zise Fură Peoricine. *Exact* atât dă rele cât poţi să-ţi închipui.

Tiffany înghiţi cu greu şi închise ochii.

— Mai rele decât Jenny? Mai rele decât călăreţul fără cap? zise ea.

— Oh, da. Ăştia-s pisicuţe în comparaţie cu hidoşeniile de-acolo. E un ţinut blestemat, cum s-ar spune, domniţă. Este tărâmul unde visele devin realitate. Este lumea Reginei.

— Păi, asta nu sună prea…, începu Tiffany. Apoi îşi aminti de unele dintre visele ei, cele din care eşti foarte fericit că te trezeşti… Nu vorbim despre vise plăcute, nu? zise ea.

Fură Peoricine clătină din cap.

— Nu, domniţă. Despre ălelalte.

Şi eu, cu tigaia mea şi cu *Bolile Ovinelor,* se gândi Tiffany. Şi avu o imagine mintală a lui Wentworth printre monştri oribili. Care probabil n-aveau niciun fel de dulciuri.

Oftă.

— Bine, zise, cum ajung acolo?

— N-ai ştiinţă dă cale? se miră Fură Peoricine.

Nu era tocmai cum se aşteptase. Ea se aşteptase la ceva mai

apropiat de „Ah, nu poţi tu să faci asta, o fetiţă aşa de mică, o, vai de noi, nu!” Şi nu atât că aşteptase asta, ci o sperase, de fapt. Dar, în schimb, ei reacţionară de parcă ar fi fost o idee absolut justificată…

— Nu! zise ea. Nu am niciun fel de ştiinţă! N-am mai făcut aşa până acum! Vă rog să mă ajutaţi!

— Asta-i adevărat, Fură, zise un Fulger. E nouă printre cotoroanţe. Du-o la matcă.

— Nici măcar Buni Suferind n-a venit vreodată s-o vadă pe matcă în peştera ei! se răsti Fură Peoricine. Nu e o…

— Tăcere! şuieră Tiffany. Voi auziţi asta?

Fulgerii se uitară în jur.

— Ce să auzim? întrebă Capturtit.

— Este o susurare!

Părea că iarba tremura. Cerul arăta de parcă Tiffany era în interiorul unui diamant. Şi se simţea iarăşi mirosul de zăpadă.

Capturtit îşi scoase pipa din buzunarul vestei şi suflă în ea. Tiffany nu putea auzi nimic, doar un ţipăt de undeva de foarte de sus.

— Îţi spun eu ce se întâmplă! strigă picţelul şi începu să alerge prin iarbă. În timp ce alerga, îşi ridică braţele deasupra capului.

Se mişca repede, dar şoimul coborî din cer şi viră pe urmele lui, zburând la firul ierbii, încă şi mai repede, ridicându-l fără probleme în aer. În timp ce bătea din aripi să se înalţe iarăşi, Tiffany îl văzu pe Capturtit căţărându-se printre penele păsării.

Ceilalţi Fulgeri se strânseră în cerc în jurul lui Tiffany şi, de data asta, îşi scoaseră săbiile.

— Care-i planul, Fură? întrebă unul dintre ei.

— OK, băieţi, iată ce vom face. De îndată ce vedem ceva, îl atacăm. S-a-nţeles?

La acestea, i se răspunse cu urale.

— Ah, îi un plan bun, zise Wullie Flaimuc.

Zăpada începuse să se formeze pe pământ. Nu cădea, ci… suferea procesul invers al dezgheţului, ridicându-se rapid şi înghiţindu-i pe Nac Mac Fulgeri până la brâu, apoi până la gât. Câţiva dintre cei mai scunzi începură să dispară, iar de sub zăpadă se auzeau înjurături înfundate.

Apoi apărură câinii, înaintând poticnit către Tiffany, cu intenţii rele. Erau mari, negri şi bine făcuţi, cu sprâncene portocalii, iar mârâitul lor se auzea până la Tiffany.

Ea îşi afundă mâinile în buzunare şi scoase broscoiul. El clipi des în lumina orbitoare.

— Ce-i?

Tiffany îl răsuci cu faţa spre animale.

— Ce sunt astea? întrebă ea.

— Oh, dr-oac-ce! Câinii Morţii! E de rău! Ochi de foc şi colţi ascuţiţi ca briciul!

— Ce-ar trebui să fac în privinţa lor?

— Mmm… să nu fii aici?

— Mulţumesc! Mi-ai fost de mare ajutor!

Tiffany îl vârî la loc în buzunar şi îşi scoase tigaia din sac.

Nu avea să fie de ajuns, ştia şi ea asta. Câinii negri erau mari, iar ochii lor chiar erau de flăcări, şi când îşi căscară boturile să-şi arate colţii, le putu vedea sclipirea de oţel. Niciodată nu-i fusese frică de câini, dar câinii ăştia nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse, decât în coşmaruri.

Erau trei, dar o încercuiră, astfel încât oriunde s-ar fi întors vedea mereu doi deodată. Ştia că primul care va ataca va fi cel din spatele ei.

— Spune-mi mai multe despre ei! zise ea, întorcându-se în partea cealaltă a cercului, ca să-i poată ţine sub observaţie pe toţi trei.

— Se zice că bântuie prin cimitire! răspunse o voce din şorţul ei.

— De ce e zăpadă pe pământ?

— Ăsta a devenit tărâmul Reginei. E întotdeauna iarnă acolo! Când îşi revarsă puterile, ajunge şi pe tărâmul nostru!

Dar Tiffany putea zări verdele ierbii la câţiva paşi distanţă, dincolo de cercul de zăpadă. Gândeşte, gândeşte…

Tărâmul Reginei. Un loc magic unde erau cu adevărat monştri. Orice ai putea visa în coşmaruri. Câini cu ochi de flăcări şi colţi ca lamele de brici, da. Nu i-ai fi întâlnit în lumea reală, n-ar fi fost cu putinţă…

Acum salivau pofticioşi, cu limbile roşii atârnând din bot, bucurându-se de frica ei. O parte din Tiffany gândi: E de mirare că dinţii lor nu ruginesc…

…şi se repeziră la picioarele ei. Ea se avântă printre doi dintre ei şi alergă spre peticul verde îndepărtat.

Se auzi un mârâit de triumf în urma ei şi auzi scârţâitul zăpezii sub labele lor.

Peticul verde nu părea să se apropie.

Auzi ţipetele omuleţilor şi un mârâit care se prefăcu într-un scâncet, dar era o creatură chiar în spatele ei, când sări peste ultima barieră de zăpadă şi se rostogoli în iarba caldă.

Câinele Morţii făcu un salt după ea. Ea se retrase brusc, când clămpăni din bot, dar el era deja la ananghie.

Nu mai avea ochi de foc, nici colţi ameninţători. Nu şi aici, nu şi în lumea reală, pe iarba obişnuită. Aici era orb şi din gură îi curgea deja sânge. N-ar fi trebuit să sară, când avea gura plină de lame de brici…

Lui Tiffany aproape că i se făcu milă de el, când chelălăi îndurerat, dar zăpada începuse să înainteze spre ea, aşa că-l lovi pe câine cu tigaia. Se prăbuşi, greoi, şi rămase nemişcat.

Dincolo, în zăpadă, se ducea încă o luptă. Neaua se înălţa ca o ceaţă, dar, în mijloc, putea zări două siluete negre, învârtindu-se în loc şi muşcând.

Bătu o dată tare în tigaia ei şi strigă, iar unul dintre câini ţâşni din vârtejul de zăpadă şi ateriză drept în faţa ei, cu câte un Fulger atârnând de fiecare ureche.

Zăpada curgea spre Tiffany. Ea se dădu înapoi, cu ochii la câinele care avansa, dezvelindu-şi colţii. Legănă tigaia în mâini ca pe o bâtă de baseball.

— Hai, şopti ea. Sari!

Ochii flăcărară spre ea, apoi câinele se uită în jos, la zăpadă.

Şi dispăru. Zăpada se scurse în pământ. Lumina se schimbă.

Tiffany şi scoţiduşii erau singuri pe dealuri. Omuleţii se ridicau de jos, strângându-se în jurul ei.

— Eşti bine, domniţă? întrebă Fură Peoricine.

— Da! zise Tiffany. E uşor! Dacă-i scoţi afară din zăpadă, sunt doar nişte câini obişnuiţi!

— Ar fi mai bine să plecăm. Am pierdut câţiva băieţi.

Însufleţirea ei pieri.

— Vrei să spui că au murit? şopti Tiffany.

Soarele strălucea din nou orbitor, ciocârliile se întorseseră… iar oamenii erau morţi.

— Ah, nu, zise Fură. Noi suntem ăi morţi. N-ai ştiut asta?

Capitolul 6

Păstoriţa

— Voi sunteţi *morţi? z*ise Tiffany.

Privi în jur. Omuleţii se ridicau în picioare şi bombăneau, dar niciunul nu striga „Vai, vai, vai!”. Iar ce spunea Fură Peoricine n-avea niciun sens.

— Ei bine, dacă tu crezi că sunteţi morţi, atunci ei cum sunt? continuă ea, arătând spre două trupuri mici neînsufleţite.

— Oh, ei s-au întors pă tărâmul vieţii, zise Fură Peoricine cu veselie. Nu e la fel de bine ca pe ăsta de aici, dar or s-o ducă bine şi-or să se întoarcă nu peste multă vreme. N-are rost să ne mâhnim.

Suferinzii nu erau foarte evlavioşi, dar Tiffany credea că ştie cum s-ar cuveni să se petreacă lucrurile, şi pornea de la ideea că dacă erai în viaţă, nu erai încă mort.

— Dar voi sunteţi vii! zise ea.

— Ah, nu, domniţă, zise Fură, ajutând un alt omuleţ să se ridice în picioare. Noi *am fost* vii. Ş-am fost băieţi buni, dincolo, pă tărâmul vieţii, aşa că, atunci când am mierlit-o, ne-am născut pă tărâmul ăsta.

— Vrei să spui… crezi că… ieşiţi prin moarte din altă parte şi pe urmă veniţi aici? întrebă Tiffany. Vrei să spui că ăsta e ca… raiul?

— Asta-i! Doar ca avertisment! zise Fură Peoricine. Soare minunat, vânătoare bogată, floricele frumoase şi puişori dă păsărele cirâpind.

— Da, şi-apoi mai sunt şi bătăile, zise un alt Fulger.

La care toţi săriră:

— Şi hoţiile!

— Şi beţiile, şi bătăile!

— Şi chebapurile!

— Dar există lucruri rele pe-aici! zise Tiffany. Există

monştri!

— Aşa-i, zise Fură, radiind de fericire. Măreţ, nu-i aşa? P-aci ekzistă dă toate, chiar şi creaturi cu care să te baţi!

— Dar *noi* trăim aici! zise Tiffany.

— Ei, păi, poate că şi voi, toţi oamenii, aţi fost buni în Lumea dă Dinainte, zise Fură Peoricine cu mărinimie. Mă duc să-i strâng pă băieţi, domniţă.

Când se îndepărtă, Tiffany băgă mâna în buzunar şi scoase broscoiul.

— Oh. Am supravieţuit, zise el. Uimitor. Există teritorii bine definite pentru a acţiona împotriva stăpânului acestor câini, apropo.

— Ce? zise Tiffany, încruntându-se. Despre ce vorbeşti?

— Eu… eu… nu ştiu, zise broscoiul. Mi-a venit aşa, deodată, gândul ăsta în minte. Să fi ştiut oare ceva despre câini pe vremea când am fost om?

— Ascultă, Fulgerii se cred în rai! Cred că au murit şi au venit aici!

— Şi? zise broscoiul.

— Ei bine, nu poate fi adevărat! Se presupune că eşti în viaţă aici, şi apoi că mori şi ajungi într-un rai în altă parte!

— Păi, asta-i doar a spune acelaşi lucru într-alt mod, nu-i aşa? Oricum, o mulţime de triburi războinice cred că, după moarte, se duc pe un tărâm de rai, undeva, zise broscoiul. Ştii tu, unde pot bea, se pot bate şi pot chefui pe veci? Aşa că, probabil ăsta e al lor.

— Dar ăsta e un loc adevărat!

— Şi ce? Asta-i ce cred ei. De altfel, toţi sunt mici. Poate că universul e un pic cam aglomerat şi a trebuit să-şi pună raiul unde-au mai găsit un pic de loc. Eu sunt un broscoi, aşa că trebuie să ţii cont că sunt silit să ghicesc multe lucruri dintre cele de aici. Poate că se înşală ei. Poate că te înşeli tu. Poate că mă înşel *eu.*

Un picior mic o făcu atentă pe Tiffany, cu un şut în gheată.

— E mai bine să pornim la drum, domniţă, zise Fură Peoricine. Avea un Fulger mort pe umeri. Mai erau vreo câţiva care cărau, de asemenea, morţi.

— Ăăă… o să-i îngropaţi? întrebă Tiffany.

— Da, n-or să mai aibă nevoie dă corpurile astea vechi de-acuma, şi nu-i frumos să le lăsăm să zacă p-aci, zise Fură Peoricine. De altfel, dacă matahalele or să găsească nişte cranii

şi oase mici dă scoţiduş p-aci prin preajmă, or să înceapă să-şi pună întrebări şi nu vrem să avem pă niciunul adulmecând p-aci. În afară dă prezenţa ta, domniţă, adăugă el.

— Ei, nu, asta-i foarte, ăăă… o gândire foarte practică, zise Tiffany, renunţând.

Fulgerul arătă spre un tumul îndepărtat, acoperit de un desiş de porumbari. Mulţi tumuli aveau astfel de desişuri pe ei. Copacii profitau de solul mai adânc. Se zicea că aduce nenoroc dacă îi tai.

— Nu mai e mult dă mers, zise el.

— Voi locuiţi în tumuli? întrebă Tiffany. Credeam că sunt, ştii, mormintele unor străvechi căpetenii.

— Eah, da, e un soi dă regişor din vechime mort, în camera d-alături, da' nu ne face necazuri, zise Fură. Nu-ţi fie teamă, nu-s schelete sau chestii d-ăstea în bucata nuastră. E chiar spaţioasă, am mai aranjat-o noi niţel.

Tiffany îşi ridică privirile spre cerul albastru, nemărginit, de deasupra dealurilor verzi, nemărginite. Totul era învăluit într-o asemenea pace, o lume atât de departe de călăreţi fără capete şi câini sălbatici uriaşi.

Şi dacă nu l-aş fi dus pe Wentworth până la râu? Se întrebă ea. Ce-aş fi făcut eu acum? Aş fi continuat să fac brânză, presupun…

N-aş fi aflat niciodată despre toate astea. N-aş fi ştiut niciodată că trăiam în rai, chiar dacă este doar raiul unui clan de omuleţi albaştri. N-aş fi aflat despre cei care zboară pe şoimi.

N-aş fi omorât niciodată monştri.

— De unde vin? zise ea. Cum se numeşte locul de unde vin monştrii?

— Deh, pro'abil tu cunoşti foarte bine locul, zise Fură Peoricine.

Apropiindu-se de tumul, Tiffany avu impresia că simte miros de fum în aer.

— Oare? zise ea.

— Daa. Da' nu-i un nume pe care să-l rozdesc io în aer liber. Îi un nume de şoptit într-un loc sigur. Io n-o să-l zbun sub ăst cer.

Era prea mare ca să fie o gaură de iepure şi bursucii nu trăiau aici, sus, dar intrarea în tumul era pe după rădăcinile de porumbari şi nimeni nu s-ar fi gândit că ar fi altceva decât

vizuina vreunui animal oarecare.

Tiffany era subţirică, dar chiar şi-aşa a trebuit să-şi scoată şorţul şi să se târască pe burtă pe sub mărăcini ca să ajungă la ea. Şi tot a fost nevoie s-o împingă mai mulţi Fulgeri ca să treacă prin ea.

Cel puţin nu mirosea urât şi, odată ce treceai de intrare, se deschidea mult în sus. Într-adevăr, intrarea era doar ca să înşele ochiul. Dincolo de ea, spaţiul era de mărimea unei camere destul de încăpătoare, deschisă la mijlocul tumulului, dar cu galerii de-un stat de omuleţ albastru, în toţi pereţii din jur şi de jos până sus. Toate erau înţesate cu picţei de toate vârstele, spălând rufe, ciorovăindu-se, cârpind şi, ici şi colo, bătându-se, şi făcând totul cât mai gălăgios cu putinţă. Unii aveau părul şi barba înspicate cu fire albe. Alţii, mult mai tineri, de numai câţiva inchi înălţime, alergau primprejur goi-goluţi, şi ţipau unul la altul cât îi ţineau bojocii lor mititei. După vreo doi ani în care ajutase la creşterea lui Wentworth, Tiffany ştia ce însemna asta.

Totuşi, nu se vedea nicio fată. Nicio scoţiduşă liberă.

Ba nu…, era una.

Mulţimea gălăgioasă şi neastâmpărată se dădu în lături, ca s-o lase să treacă. Îi ajungea lui Tiffany până la gleznă. Era mai drăguţă decât bărbaţii Fulgeri, cu toate că lumea era plină de lucruri şi mai drăguţe d-atât, zicea Wullie Flaimuc. Dar, ca şi ei, avea părul roşu şi o expresie hotărâtă.

Făcu o plecăciune, apoi zise:

— Tu eşti cotoroanţa matahală, domniţă?

Tiffany se uită în jur. Era singura persoană din grotă cu mai mult de şapte inchi înălţime.

— Aăă, da, zise ea. Aăă… mai mult sau mai puţin. Da.

— Eu sunt Fiona. Matca zice să-ţi spun că băiatul n-a păţit deocamdată nimic.

— L-a găsit? întrebă Tiffany repede. Unde e?

— Nuu, nuu, dar matca ştie calea spre Regină. Nu vrea să te mai perpeleşti pe chestia asta.

— Dar l-a furat!

— Da. E com-pli-cat. Odihneşte-te puţin. Matca o să te primească imediat. Ea e… nu foarte puternică, acum.

Fiona se răsuci pe călcâie, înfoindu-şi fusta, străbătu podeaua de cretă înapoi de unde venise, cu paşi rari, de parcă ar fi fost ea însăşi o regină, şi dispăru în spatele unei pietre

mari, rotunde, aşezată lângă peretele din capătul celălalt.

Tiffany, fără să se uite-n jos, scoase cu grijă broscoiul din buzunar şi îl aduse foarte aproape de buze.

— Mă perpelesc cumva? şopti ea.

— Nu, nu chiar, zise broscoiul.

— Tu mi-ai fi spus, dacă aş fi făcut-o, nu-i aşa? zise Tiffany stăruitor. Ar fi groaznic ca toată lumea să observe că mă perpelesc, şi numai eu să nu ştiu.

— N-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă asta, nu-i aşa…? zise broscoiul.

— Nu foarte exact, nu.

— Ea nu vrea ca tu să te necăjeşti, asta-i tot.

— Da, m-am gândit eu că trebuia să-nsemne ceva de genul ăsta, minţi Tiffany. Poţi să stai pe umărul meu? Cred că s-ar putea să am nevoie de puţin ajutor pe aici.

Şirurile de Nac Mac Fulgeri o priveau curioşi, dar în clipa aceea se părea că ea n-avea altceva de făcut decât să se grăbească şi să aştepte. Se aşeză pe jos, cu grijă, bătând darabana cu degetele pe genunchi.

— Ce zici de locul ăsta, ei? întrebă o voce de dedesubt. E grozav, nu?

Privi în jos. Fură Peoricine Fulger şi câţiva dintre omuleţii albaştri pe care-i cunoscuse deja stăteau la pândă, uitându-se nervoşi la ea.

— E foarte… primitor, zise Tiffany, pentru ca era mai bine decât să spună „Ce negru de funingine e!” sau „Ce încântător de gălăgios!”. Adăugă: Voi toţi gătiţi la focul ăla mic?

Marele spaţiu avea în centru un mic foc, sub o gaură în acoperiş care lăsa fumul să se piardă în tufele de deasupra şi, în schimb, dădea un plus de lumină înăuntru.

— Da, domniţă, răspunse Fură Peoricine.

— Doar chestiile mărunte, iepuraşii şi altele, adăugă Wullie Flaimuc. Chestiile mari le frigem în cretă, p… mmph mmph…

— Pardon, cum ai zis? întrebă Tiffany.

— Ce? zise Fură Peoricine cu nevinovăţie şi cu mâna lipită ferm peste gura lui Wullie, care se zbătea să se elibereze.

— Ce zicea Wullie despre frigerea „chestiilor mari”? întrebă Tiffany. Voi frigeţi „chestiile mari” în puţurile de cretă? E vorba despre soiul de chestii mari care fac „behehe”? Pentru că e singurul soi de chestii mari pe care îl puteţi găsi pe dealurile astea.

Îngenunche pe podeaua plină de funingine şi îşi apropie faţa la mai puţin de un inch de faţa lui Fură Peoricine, care rânjea înnebunit şi năduşea.

— Asta e?

— Ahh… ah… ‘poi… ca să zicem aşa…

— Asta e?

— Nu-s p’a tale, domniţă! chiţăi Fură Peoricine. Noi niciodat’ n-am loat o bucată d-a Suferinzilor far’ să ne dea voie Buni!

— Buni Suferind vă lăsa să-i luaţi oile?

— Da, aşa făcea, aşa, aşa, aşa făcea! Ca r-răsplată!

— Răsplată? Pentru ce?

— Nicio oaie de-a Suferinzilor n-a fost vr’odat prinsă dă lupi! turui Fură Peoricine. Nicio vulpe n-a luat vr’un miel de-al Suferinzilor, este? Nici vr’un miel n-a avut vrodat’ ochii scoşi de croncani, nu cu Capturtit pă cer!

Tiffany privi într-o parte, spre broscoi.

— Corbi, zise broscoiul. Uneori mai scot ochii unor…

— Da, da, ştiu ce fac, zise Tiffany. Se mai potoli niţel. Oh, înţeleg. Voi ţineaţi departe corbii, lupii şi vulpile, pentru Buni, da?

— Da, domniţă! Nu doar că le „ţineam departe”, ci mai mult! zise Fură Peoricine triumfător. Îi fain să mănânci cât-un lup!

— Îi drept, se aburcă pân’la trataţie, dar nu-s la fel dă buni ca oile, tot… mmph mmph…, izbuti să zică Wullie, înainte ca o mână să-i închidă gura iarăşi.

— Dă la o cotoroanţă noi lom numa’ ce ni se dă, zise Fură Peoricine, ţinându-şi tovarăşul care se zbătea cu mână de fier. De când ea s-a dus, totuşi, ei bine… am loat niscava oi bătrâne, d’ăle de-ar fi crăpat or’cum, dar nicio’ată una cu semnul lu’ Suferind, p’onoarea mea.

— Pe onoarea ta de beţivan bătăuş şi hoţ? întrebă Tiffany.

Fură Peoricine se lumină.

— Da! zise el. Ş-am căpătat un puhoi dă mare faimă că noi păzim p’acolo! Ăsta-i adevărul, domniţă. Ţinem un ochi pă oile dă pă dealuri în memoria lu’ Buni Suferind şi, la schimb, lom câte ceva care cu greu merită ceva.

— Şi tutunu’ başca, bine’nţeles… mmph mmph…, şi aici, din nou, Wullie Flaimuc se zbătu să respire.

Tiffany trase adânc aer în piept, ceea ce nu era o mişcare prea înţeleaptă într-o colonie de Fulgeri. Rânjetul crispat al lui

Fură Peoricine îl făcea să arate ca un dovleac viu faţă în faţă cu o lingură mare.

— *Voi luaţi tutunul?* şuieră Tiffany. *Tutunul pe care ciobanii îl lasă acolo pentru… bunica mea?*

— Ei, să lăsăm asta, scânci Fură Peoricine. Dar noi to'deauna aşteptăm vo câteva zile, în caz că vine să-l ridice ea însăşi. N-am putea şti niciodat' cu o cotoroanţă, la urma urmei. Şi chiar avem grijă dă oi, domniţă. Şi ea nu ne-ar ocări, domniţă! Mai multe nopţi o împărţit o pipă cu matca, afar' din casa ei pă roţi! N-ar fi ea aia care să lase tutunul bun să-l ude ploaia dă tot! Rogu-te, domniţă!

Tiffany se simţea foarte furioasă şi, ceea ce era mai rău, era furioasă pe ea însăşi.

— Când găsim miei rătăciţi şi altele asemenea, îi mânăm încoace, pentru cân' or să vină păstorii să-i caute, adăugă neliniştit Fură Peoricine.

Ce-am crezut eu că se întâmplă? se gândi Tiffany. Oare am crezut că ea ar fi venit înapoi pentru un pachet de Jolly Sailor? Oare am crezut că ea încă mai hălăduia, cumva, pe dealuri, păzind oile? Oare am crezut că ea… era încă aici, ocrotind mieii pierduţi?

Da! Vreau să fie adevărat. Nu vreau să mă gândesc că ea… s-a dus pur şi simplu. Cineva ca Buni Suferind nu poate să… să nu mai fie aici. Şi o vreau înapoi atât de mult, pentru că ea n-a ştiut cum să-mi vorbească, iar eu eram prea speriată ca să vorbesc cu ea, aşa că noi două niciodată n-am vorbit şi ne-am făcut din tăcere singurul lucru pe care l-am împărţit.

N-am cunoscut *nimic* din ea. Numai câteva cărţi, şi câteva poveşti pe care a încercat să mi le spună, şi lucruri pe care nu le înţelegeam, şi îmi amintesc nişte mâini mari şi roşii şi mirosul acela. Niciodată n-am ştiut cine era cu adevărat. Vreau să spun, trebuie să fi avut cândva şi ea nouă ani. A fost Sarah Posac. S-a măritat şi a născut copii, doi dintre ei în coliba de păstor pe roţi. Trebuie să fi făcut tot soiul de lucruri despre care eu n-am habar.

Şi în mintea lui Tiffany, cum se întâmpla întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, apăru imaginea păstoriţei de porţelan alb-albastru, învârtindu-se în ceaţa roşie a ruşinii…

Tatăl lui Tiffany o dusese la bâlci, în târguşorul Scheunaţi, într-o zi, nu cu mult înainte de cea de-a şaptea aniversare a sa,

când ferma avea nişte berbecuţi de vânzare. Asta însemnase o călătorie de zece mile, cea mai lungă din toată existenţa ei. Ieşiseră dincolo de Creta. Totul era altfel. Erau cu mult mai multe câmpuri împrejmuite cu garduri, şi multe vaci, şi case care aveau acoperişuri de ţiglă, în loc de paie. Ea socotise că aceasta fusese o călătorie în străinătate.

Buni Suferind nu fusese niciodată acolo, îi spusese tatăl ei, pe drum. Ei nu-i plăcea să plece din Creta. Spunea că o ameţeşte.

A fost o zi mare. Lui Tiffany i se făcuse greaţă de atâta vată pe băţ, o bătrânică îi ghicise norocul, spunându-i că mulţi, mulţi bărbaţi or să vrea să se mărite cu ea, şi câştigase păstoriţa, care era făcută din porţelan pictat cu alb şi albastru.

Ea era premiul cel mare la taraba de aruncare cu cercul, dar tatăl lui Tiffany spusese că nu era decât o escrocherie, pentru că cercul era atât de gros, că nicio aruncare la un milion nu l-ar fi putut vârî exact prin obiect.

Ea a aruncat cercul, cum a vrut ea, şi a fost una la un milion. Proprietarul tarabei n-a fost foarte fericit că a aterizat peste păstoriţă şi nu peste vreunul dintre fleacurile înzorzonate din restul tarabei. I-a dat-o, totuşi, când tatăl ei i-a vorbit aspru, iar ea a ţinut-o strâns în braţe tot drumul până acasă, în căruţă, în vreme ce stelele răsăreau pe cer.

A doua zi dimineaţa, i-a prezentat-o cu mândrie lui Buni Suferind. Bătrâna a luat bibeloul cu mare grijă în mâinile ei zbârcite şi s-a uitat lung la el, o vreme.

Tiffany era sigură acum că fusese o cruzime din partea ei.

Buni Suferind nu auzise probabil niciodată de păstoriţe. Oamenii care aveau grijă de oi pe Creta erau numiţi toţi ciobani, şi asta era tot. Iar acea frumoasă creatură era atât de diferită de Buni Suferind cum nici că se poate.

Păstoriţa de porţelan avea o rochie lungă, de modă veche, cu umflături într-o parte, care o făcea să arate de parcă ar fi avut nişte desagi în chiloţi. Panglici albastre îi împodobeau rochia din belşug, ca şi boneta de pai, foarte cochetă, de altfel, şi toiagul de păstor cu mâner curbat, care era mult mai răsucit decât oricare baston pe care-l văzuse Tiffany vreodată.

Erau fundiţe albastre şi pe piciorușul ei delicat care ieşea de sub volanul de la baza rochiei sale.

Asta nu era o păstoriţă care să fi purtat vreodată ghete uriaşe, vechi, umplute cu lână, şi să fi bătut dealurile, cu vântul

urlând dezlănţuit şi cu lapoviţa izbind-o în faţă ca nişte cuie. Ea nu încercase niciodată, în rochia aceea, să tragă de un berbec care-şi încurcase coarnele într-un mărăciniş. Asta nu era o păstoriţă care să-i fi ţinut piept, ore în şir, campionului la tuns oile, oaie după oaie, până când aerul se îmbâcsise de grăsime şi de lână şi se făcuse vânăt de înjurături, iar campionul se dăduse bătut, pentru că el nu putea sudui oaia la fel de bine ca Buni Suferind. Niciun câine ciobănesc care se respecta n-ar fi „venit încoa'" vreodată, sau „n-ar fi plecat de-aici", pentru o mironosiţă de păstoriţă cu desagi în izmene. Era un obiect frumos, dar era o glumă de păstoriţă, făcută de cineva care probabil nu văzuse în viaţa lui o oaie de aproape.

Ce gândise oare Buni Suferind despre ea? Tiffany nu putea ghici. Păruse fericită, pentru că este de datoria bunicilor să fie fericite când nepoatele lor le dăruiesc ceva. O pusese pe unul dintre rafturile ei, şi apoi o luase pe Tiffany pe genunchi, şi o numise „dubliţa mea", într-un mod cumva nervos, cum făcea ori de câte ori încerca să se poarte ca o bunică. Uneori, în rarele ocazii când Buni era jos, la fermă, Tiffany o vedea luând bibeloul de pe raft şi uitându-se lung la el. Dar dacă o zărea pe Tiffany privind-o, îl punea la loc grăbită şi se prefăcea că voise de fapt să ia cartea despre oi.

Probabil, se gândi Tiffany nefericită, bătrâna o privise ca pe un soi de insultă. Probabil că se gândise că i se spusese astfel cum ar fi trebuit să arate o păstoriţă. N-ar fi trebuit să fie o bătrână într-o rochie plină de noroi şi cu ghete uriaşe, cu un sac vechi peste umeri, ca s-o apere de ploaie. O păstoriţă ar fi trebuit să scânteieze ca o noapte înstelată. Tiffany nu avusese această intenţie, niciodată nu avusese această intenţie, dar poate că îi spusese lui Buni că nu era... cum trebuia.

Iar apoi, vreo câteva luni după ce Buni murise, şi în anii care au urmat, totul mersese rău. Se născuse Wentworth, iar fiul Baronului dispăruse, şi apoi fusese iarna aceea rea, când doamna Poticniţa murise în zăpadă.

Tiffany continua să-şi facă griji pentru bibelou. Nu putea vorbi despre el. Toţi ceilalţi aveau treabă sau nu erau interesaţi. Toată lumea era cu nervii întinşi. Ar fi spus că a-ţi face griji pentru o prostie de bibelou era... o prostie.

De vreo câteva ori fusese cât pe-aci să dea cu păstoriţa de pământ, dar n-o făcuse pentru că, atunci, ar fi observat ceilalţi.

Acum nu i-ar mai fi dăruit ceva atât de nepotrivit lui Buni

Suferind, fireşte. Crescuse.

Îşi aminti că, uneori, bătrâna zâmbea misterios, când se uita la bibelou. Dacă măcar ar fi zis ceva. Dar lui Buni îi plăcea tăcerea.

Iar acum se părea că se împrietenise cu o mulţime de omuleţi albaştri, care cutreierau dealurile după oi, pentru că şi ei o plăceau pe Buni. Tiffany clipi des.

Începea să capete sens. În amintirea lui Buni Suferind, oamenii lăsau câte un pachet de tutun. Şi în memoria lui Buni Suferind, Nac Mac Fulgerii aveau grijă de oi. Totul mergea, chiar dacă nu era magic. Numai Buni lipsea din lumea aceea.

— Wullie Flaimuc? zise ea, uitându-se ţintă la picţelul care se zbătea şi încerca să nu strige.

— Mmph?

— E adevărat ce mi-a spus Fură Peoricine?

— Mmph! Sprâncenele lui Wullie Flaimuc se mişcară de sus în jos, cu furie.

— Domnule Fulger, fii te rog amabil şi ia mâna de la gura lui, zise Tiffany.

Wullie Flaimuc fu eliberat. Fură Peoricine păruse îngrijorat, dar Wullie Flaimuc era îngrozit, îşi scoase boneta de pe cap şi o ţinu în mâini de parc-ar fi fost un soi de scut.

— E totul adevărat, Wullie Flaimuc? întrebă Tiffany.

— Oh, vai, vai…

— Îţi cer un simplu da sau… Un simplu da sau ba, te rog.

— Da! Îi! izbucni Wullie Flaimuc. Oh, vai, vai…

— Da, mulţumesc, zise Tiffany, pufnind cu dispreţ şi încercând să-şi ţină lacrimile în frâu. E în regulă. Am înţeles.

Fulgerii o cercetară din ochi, cu precauţie.

— N-o să te faci răutăcioasă din pricina asta? întrebă Fură Peoricine.

— Nu. Totul… merge.

Auzi prin toată grota ecoul sunetului produs de sute de omuleţi răsuflând uşuraţi.

— Nu m-a prefăcut într-o muşurnică! zise Wullie Flaimuc, rânjind fericit la restul picţeilor. Hei, băieţi, am vorbit cu cotoroanţa şi ea nici măcar nu s-a uitat la mine ponciş! Mi-a zâmbit! Întoarse o faţă radioasă către Tiffany şi continuă: Şi ştii mata, domniţă, că dacă ţii eticheta tutunului cu capu-n jos, atunci o parte din tichia marinarului şi urechea lui devin o

femeie fără mmph mmph…

— Ah, iar începe! Din întâmplare aproape că te sufoc, zise Fură Peoricine, apucându-l strâns pe Wullie cu mâna peste gură.

Tiffany deschise gura să vorbească, dar se opri când urechile îi furnicară ciudat.

În tavanul grotei, mai mulţi lilieci se treziră şi zburară grăbiţi afară, pe gura de ieşire a fumului.

Nişte Fulgeri munceau în partea cealaltă a grotei. Ceea ce Tiffany luase drept o piatră ciudată, rotundă, fusese rostogolită la o parte, dând la iveală o gaură mare.

Acum, urechile îi zemuiau de-a binelea şi le simţea de parcă toată ceara îi curgea afară. Fulgerii se aliniaseră pe două rânduri, ce se întindeau de la ea până la gaură.

Tiffany scoase broscoiul.

— Oare vreau să ştiu ce e o muşurnică? întrebă ea în şoaptă.

— E o furnică, zise broscoiul.

— Zău? Sunt… uşor surprinsă. Şi ce-i cu zgomotul ăsta strident?

— Sunt un broscoi. Noi suntem mai tari de urechi. Dar este probabil de la ăla de colo.

Era un Fulger care ieşea din gaura dinspre care, acum, că ochii lui Tiffany se obişnuiseră cu întunericul, venea o lumină aurie slabă.

Părul nou-venitului era alb, în loc să fie roşu, şi, cu toate că era înalt pentru un omuleţ albastru, era la fel de slab ca o scobitoare. Ţinea în braţe ceva ca un sac de piele umflat, din care se zburleau mai multe fluiere.

— Ei, iată o privelişte pe care socot că nu mulţi oameni au văzut-o şi-au mai rămas în viaţă după aceea, zise broscoiul. Cântă din şoarecele-cimpoi!

— Îmi ţiuie urechile! Tiffany încerca să ignore cele două urechi micuţe care se vedeau încă pe burduful cu fluiere.

— Strident, observi? zise broscoiul. Fireşte, spiriduşii aud alte sunete decât oamenii. Probabil ăsta e, de asemenea, poetul lor de bătălie.

— Vrei să spui că e cel care compune imnuri eroice despre bătăliile faimoase?

— Nu, nu. Recită poeme care bagă frica-n duşman. Mai ţii minte cât de importante sunt cuvintele pentru Nac Mac Fulgeri?

Ei bine, când un bine exersat gonnaglobard[21] începe să recite, urechile duşmanului explodează. Ah, se pare totuşi că s-au pregătit pentru tine…

Într-adevăr, Fură Peoricine o bătea politicos pe Tiffany pe bombeu.

— Matca o ză te primească, acum, domniţă, zise el.

Cimpoierul se oprise din cântat şi stătea, respectuos, lângă gaură. Tiffany simţea sutele de ochişori strălucitori aţintiţi asupra ei.

— Alifia de Oi Specială, şopti broscoiul.

— Ce?

— Ia-o cu tine, zise broscoiul, stăruitor. O să fie un dar potrivit!

Picţeii o urmăriră atent cum se lăsă din nou pe burtă şi se târî prin gaură, dincolo de piatră, broscoiul ţinându-se strâns de ea. Când ajunse mai aproape, îşi dădu seama că obiectul pe care-l luase drept bolovan era un scut vechi, rotund, verde-albăstrui şi mâncat de vreme. Gaura pe care o acoperea era într-adevăr destul de largă cât să încapă prin ea, dar a trebuit să-şi lase picioarele afară, pentru că era cu neputinţă să încapă toată în grota de dincolo. Unul dintre motive era patul, deşi nu prea mare, în care stătea matca. Celălalt motiv era că grota era aproape plină cu aur, stând grămezi-grămezi pe lângă pereţi şi pardosind podeaua.

---

21 Aluzie la William Topaz Mcgonagall, cel mai prost poet scoţian, şi o „uşoară” exagerare în privinţa abilităţilor cu care erau acreditaţi barzii în tradiţia celtică. (Poezia cea mai cunoscută a lui Mcgonagall este, probabil, *Dezastrul Podului Tay,* care evocă accidentul din 28 decembrie 1879, când, într-o vijelie, podul de lângă Dundee s-a prăbuşit în timp ce trecea trenul.)

Capitolul 7

Văzul dintâi şi Gândul de-al doilea

Sclipire, licăr, lumină, luciu…

Tiffany se gândise mult la cuvinte, în lungile ore de bătut untul. „Onomatopee”, descoperise ea în dicţionar, însemna cuvântul care reda sunetul pe care-l scoteau lucrurile pe care le descria, de pildă „cucul”. Dar ea se gândise că ar fi trebuit să existe un cuvânt care să însemne „acel cuvânt care sună ca zgomotul pe care un lucru l-ar scoate dacă acel lucru ar face totuşi un zgomot, chiar dacă, în realitate, nu-l face, dar l-ar putea scoate, dacă l-ar face”.

Sclipire, de pildă. Dacă lumina ar face un zgomot când s-ar reflecta de o fereastră îndepărtată, acesta ar fi „clip!” Iar scânteierea paietelor, toate acele luminiţe *licărind* împreună ar scoate un zgomot ca „lic-lic”. *Lumină* era un zgomot curat, neted, de pe o suprafaţă menită să radieze toată ziua. Iar *luciu* era sunetul moale, aproape gras, a ceva plin şi uleios.

Micuţa grotă conţinea toate acestea laolaltă. Era o singură lumânare, care mirosea a seu de oaie, dar tipsiile şi pocalele de aur sclipeau, scânteiau, licăreau şi luceau, reflectând razele înainte şi-napoi, până când acea singură flacără plăpândă umplea aerul de o lumină care chiar *mirosea* a bogăţie.

Aurul înconjura patul mătcii, care şedea sprijinită de perne. Era mult, mult mai grasă decât oricare scoţiduş; arăta de parcă ar fi fost făcută din gogoloaie rotunde de cocă dospită, şi avea culoarea castanelor.

Ţinu ochii închişi până se strecură Tiffany înăuntru, dar clipi şi îi deschise, în clipa în care ea se opri din înaintare. Erau cei mai pătrunzători ochi pe care-i văzuse vreodată, mult mai pătrunzători şi decât ai lui Miss Tick.

— Aşşşaaa… deci tu eşti nepoata lui Sarah Suferind? începu matca.

— Da. Adică, deah, zise Tiffany. Nu era foarte plăcut să stea pe burtă. Şi tu eşti matca?

— Deah. Adică, da, zise matca, şi faţa rotundă i se încreţi toată când zâmbi. Cum ziceai că te numeşti?

— Tiffany, ăăă, Matcă.

Fiona se ivise dintr-un ungher al grotei şi se aşezase pe un scăunel de lângă pat, urmărind-o intens pe Tiffany, cu o expresie dezaprobatoare.

— Un nume frumos. În limba noastră, ar fi Tir-far-thoinn[22], Pământul de sub Val, zise matca. Sună asemănător cu „Tiffan”.

— Nu cred că *ar vrea* cineva să se numească…

— Ah, ce vor oamenii să facă şi ce fac sunt două lucruri diferite, zise matca. Ochişorii ei sclipiră. Frăţiorul tău este… în siguranţă, copilă. Ai putea spune că acolo unde se află acuma e mai în siguranţă ca niciodată. Niciun rău de-al lumii muritorilor nu-l poate atinge. Regina nu se va atinge de niciun fir de păr de-al lui. Şi ăsta este lucrul rău, în toată treaba asta. Ajută-mă să mă ridic, fato.

Fiona sări imediat în picioare şi o ajută pe matcă să se ridice, cu greu, printre perne.

— Unde rămăsesem? reluă matca. A, la băieţaş. Da, ai putea spune că o duce bine unde este, în ţara pe care o stăpâneşte Regina. Dar aş crede că asta este spre mâhnirea mamei?

— Şi a tatălui, deopotrivă.

— Şi a surorii sale? întrebă matca.

Tiffany simţi cuvintele „Da, desigur” venindu-i pe limbă fără să se gândească. Dar mai ştia, de asemenea, că ar fi fost foarte stupid să le dea voie să treacă mai departe. Ochişorii negri ai bătrânei vedeau direct în mintea ei.

— Deah, eşti o vrăjitoare înnăscută, e foarte adevărat, zise matca, susţinându-i privirea. Ai acea mică fărâmiţă înăuntrul tău care te struneşte, este? Mica fărâmiţă care supraveghează restul din tine. Ceea ce ai tu se cheamă Văzul dintâi şi Gândul de-al doilea, care sunt atât un dar, cât şi un mare blestem pentru tine. Tu vezi şi auzi lucruri pe care ceilalţi nu le pot vedea şi auzi. Lumea îşi dezvăluie tainele pentru tine, dar tu eşti întotdeauna ca persoana de la petrecere care bea într-un colţ, fără să poată participa la veselia generală. E o mică fărâmiţă înăuntrul tău care nu se topeşte să curgă. Eşti din spiţa lui Sarah Suferind, fără îndoială. Băieţii au adus-o pe cea care

---

22 Există, într-adevăr, un astfel de loc în mitologia irlandeză, un soi de Atlantis galic.

trebuie.

Tiffany nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic. Matca o privea, cu ochii scânteind, până când Tiffany se simţi stingherită.

— De ce l-a răpit Regina tocmai pe fratele meu? întrebă ea, într-un târziu. Şi de ce mă urmăreşte?

— Crezi că te urmăreşte?

— Păi, da, într-adevăr! Vreau să spun că treaba cu Jenny ar fi putut fi o coincidenţă, dar călăreţul? Şi Câinii Morţii? Şi faptul că l-a luat pe Wentworth?

— Îşi pune mintea cu tine, zise matca. Ori de câte ori face asta, ceva din lumea ei trece în lumea asta. Poate că vrea doar să te încerce?

— Să mă încerce?

— Să vadă cât de bună eşti. Tu eşti cotoroanţa acum, vrăjitoarea care păzeşte hotarele şi porţile dintre lumi. Aşa a fost şi bunica ta, cu toate că ea una n-a vrut niciodată s-o recunoască. Regina ar trebui să treacă peste tine, dacă vrea teritoriul ăsta. Tu ai Văzul dintâi şi Gândul de-al doilea, întocmai ca bunica ta. Asta-i destul de rar printre matahale.

— Nu cumva vrei să spui văzul de-al doilea? întrebă Tiffany. Ca oamenii care pot vedea stafii şi altele dintr-astea?

— Ah, nu. Asta-i gândire tipică pentru matahale. *Văzul dintâi* este atunci când poţi să vezi ceea ce există cu adevărat aici, nu ceea ce capul tău îţi spune că *ar trebui* să fie aici. Ai văzut-o pe Jenny, l-ai văzut pe călăreţ, şi i-ai văzut ca pe creaturi reale. Văzul de-al doilea este o vedere întunecată, este vederea numai a ceea ce te aştepţi tu să vezi. Cele mai multe dintre matahale numai pe-ăsta îl posedă. Ascultă-mă, pentru că mă sting acum şi sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii. Crezi că asta-i singura lume? Ăsta-i un mod de gândire de-al oilor şi de-al muritorilor care nu şi-au deschis ochii. Pentru că, în realitate, sunt mai multe lumi decât stelele de pe cer. Înţelegi? Sunt pretutindeni, mari şi mici, la un fir de păr distanţă de tine. Sunt pretutindeni. Pe unele le poţi vedea, pe altele nu, dar există uşi, Tiffany. Ar putea fi într-un deal, sau copac, sau piatră, sau după un colţ de drum, sau într-un gând din capul tău, dar sunt aici, de jur împrejurul tău. Trebuie să înveţi să le vezi, pentru că mergi printre ele şi nu ştii. Iar unele dintre ele sunt… vătămătoare.

Matca o ţintui cu privirea pe Tiffany o clipă, apoi continuă:

— Ai întrebat de ce Regina a trebuit să-l răpească pe băiatul

vostru. Reginei îi plac copiii. Nu are un copil al ei. Ea le face zestre. Şi băiatului vostru o să-i dea tot ce-şi doreşte. *Numai* ce-şi doreşte el.

— El îşi doreşte numai dulciuri! zise Tiffany.

— Serios? Şi voi i-aţi dat? întrebă matca, de parcă i s-ar fi uitat în gânduri lui Tiffany. Dar ceea ce are el *nevoie* sunt dragostea, şi atenţia, şi învăţătura, şi oameni care să-i spună „nu” din când în când, şi alte lucruri de soiul ăsta. Are nevoie să fie crescut sănătos. N-o să primească toate astea de la Regină. O să primească numai dulciuri. Pe veci.

Tiffany îşi dorea ca matca să înceteze să se mai uite la ea în felul acela.

— Dar văd că are o soră care e dornică să înfrunte toate greutăţile ca să-l aducă înapoi, zise bătrâna, luându-şi ochii de la Tiffany. Ce băieţaş norocos este, să aibă aşa o şansă! Tu ştii cum să fii puternică, nu-i aşa?

— Da, aşa cred.

— Bine. Dar ştii cum să fii slabă? Te poţi pleca în vijelie, te poţi îndoi în furtună? Matca zâmbi din nou. Nu, nu trebuie să-mi răspunzi la asta. Puişorii întotdeauna fac saltul din cuib ca să vadă dacă pot zbura. În orice caz, tu ai spiritul lui Sarah Suferind, şi pe ea niciun cuvânt de-al meu n-ar fi putut s-o facă să se răzgândească, odată ce-şi punea ceva în minte. Tu nu eşti încă o femeie, şi asta nu-i aşa de rău, pentru că acolo unde te vei duce tu e mai uşor pentru copii şi mai greu pentru oamenii mari.

— În lumea Reginei? se încumetă să întrebe Tiffany, încercând s-o facă să continue.

— Da. O pot simţi acuma, întinsă deasupra lumii acesteia ca o ceaţă, la fel de departe ca faţa cealaltă a unei oglinzi. Îmi slăbesc puterile, Tiffany. Nu pot apăra locul ăsta. Aşadar, uite care-i târgul meu, copilă. Eu îţi arăt drumul către Regină şi, în schimb, tu iei în grijă locul ăsta, ca matcă.

Propunerea aceasta o surprinse şi pe Fiona la fel de mult ca pe Tiffany. Capul ei săltă deodată în sus, deschise gura, dar matca ridică o mână zbârcită.

— Când eşti o matcă a unui loc, fata mea, aştepţi ca oamenii să-ţi împlinească voinţa. Aşadar, nu mă contrazice. Asta-i propunerea mea, Tiffany. N-ai să obţii o alta mai bună.

— Dar ea *nu poate...,* începu Fiona.

— Nu poate? făcu matca.

— Nu e spiriduş, mamă!

— E un pic cam mare la trup pentru asta, ce-i drept. Nu te supăra, Tiffany. N-o să dureze mult. Am nevoie ca tu să supraveghezi lucrurile doar pentru o vreme. Să păzeşti pământul, la fel cum a făcut-o şi bunica ta, şi să ai grijă de băieţii mei. Apoi, când băieţelul vostru o să se întoarcă acasă, Capturtit o să zboare în munţi şi o să dea de ştire că, aici, clanul Dealul Cretei n-are o matcă. Am găsit un loc bun aici, iar fetele o să vină grămadă. Ce spui?

— Ea nu ştie rânduielile noastre! protestă Fiona. Eşti prea obosită, mamă!

— Da, sunt, zise matca. Dar fiica nu poate conduce clanul mamei sale, ştii asta. Eşti o fată ascultătoare, Fiona, dar e timpul să-ţi alegi un păzitor al tău şi să pleci în lume, căutând un clan al tău. Nu poţi rămâne aici. Matca se uită din nou în ochii lui Tiffany. Primeşti, Tiffany? Ridică în sus un deget mare, cât capul unui băţ de chibrit şi aşteptă.

— Ce va trebui să fac? întrebă Tiffany.

— Să gândeşti, zise matca, ţinând în continuare degetul mare în sus. Băieţii mei sunt băieţi buni, cum nu se poate mai curajoşi. Dar după părerea lor, capul e mai folositor ca armă. Ăştia sunt băieţii de care o să te ocupi. Noi, scoţiduşii, nu suntem ca voi, oamenii mari, o ştim. Tu ai mai multe surori? Fiona n-are niciuna. Ea este singura mea fiică. O matcă poate fi binecuvântată cu numai o fiică în toată viaţa ei, deşi are sute şi sute de băieţi.

— Ei sunt toţi fiii tăi? întrebă Tiffany, îngrozită.

— Oh, da, zise matca, zâmbind. În afară de vreo câţiva dintre fraţii mei, care au călătorit până aici, împreună cu mine, când am devenit eu matcă. Oh, nu te uita atât de uimită. Copiii sunt chiar foarte mici când se nasc, ca boabele de mazăre într-o păstaie. Şi cresc foarte repede. Suspină. Dar uneori cred că toţi băieţii nu fac cât o fiică. Sunt băieţi buni, dar nu gândesc cine ştie ce. Va trebui să îi ajuţi ca să te ajute.

— Mamă, ea nu poate îndeplini *îndatoririle* unei mătci! protestă Fiona.

— Nu văd de ce nu, dacă îmi sunt explicate, zise Tiffany.

— Zău, nu vezi? replică Fiona tăios. Păi, atunci, o să fie nespus de *interesant!*

— Îmi amintesc că Sarah Suferind îmi vorbea despre tine, zise matca. Spunea că eşti un copil ciudat, întotdeauna numai

ochi şi urechi. Spunea că aveai capul plin de cuvinte pe care niciodată nu le rosteai cu voce tare. Se întreba ce-o să se întâmple cu tine. A venit timpul să aflăm, nu?

Conştientă că Fiona se uita la ea, şi poate tocmai pentru că Fiona se uita la ea, Tiffany îşi linse degetul mare şi-l lipi uşurel de degeţelul mătcii.

— Atunci, ne-am înţeles, zise matca. Se întinse pe spate deodată şi, aproape în aceeaşi clipă, începu să se zbârcească. Pe faţa ei erau şi mai multe cute acum. Să nu se spună vreodată că mi-am părăsit fiii fără să le las o matcă să aibă grijă de ei, murmură ea. Acum pot să mă întorc în Lumea de Dinainte. Deocamdată, Tiffany este matca, Fiona. În casa ei, vei face cum va spune ea.

Fiona se uită în pământ. Tiffany putu să-şi dea seama că era mânioasă.

Matca scădea. Îi făcu semn lui Tiffany să vină mai aproape şi, cu o voce firavă, zise:

— Aşa. S-a făcut. Şi acum, în ceea ce priveşte partea mea din înţelegere. Ascultă. Găseşte… locul unde timpul nu se potriveşte. Aceea este calea de-a pătrunde înăuntru. O să strălucească înaintea ochilor tăi. Adu-l înapoi ca să-i uşurezi inima bietei tale mame şi, poate, deopotrivă, şi propria ta minte…

Vocea i se frânse, iar Fiona se aplecă repede deasupra patului.

Matca trase puternic aer pe nări.

Deschise un ochi.

— Încă nu, murmură ea către Fiona. Am mirosit bine un strop de Alifie de Oi Specială la tine, Matcă?

Tiffany rămase nedumerită pentru un moment, apoi zise:

— Ah, eu. Ah, da. Ăăă… uite…

Matca se căzni să se ridice din nou în pat.

— Cel mai bun lucru pe care l-au făcut vreodată oamenii, zise ea. O să beau doar un strop mai mare, Fiona.

— O să-ţi crească păr pe piept, o avertiză Tiffany.

— Ah, ei bine, pentru un strop din Alifia de Oi Specială a lui Sarah Suferind, o să risc un cârlionţ, doi, zise bătrâna matcă. Luă de la Fiona o cană de piele cam cât un degetar şi o ţinu în sus.

— Eu n-aş crede c-o să-ţi facă bine, mamă, zise Fiona.

— O să judec eu asta, imediat, zise matca. Un strop înainte

de-a pleca, te rog, Matcă Tiffany.

Tiffany desfăcu sticla încet. Matca agită nervoasă cănuţa.

— Aveam în minte un strop mai mare, Matcă, zise ea. O matcă trebuie să aibă o inimă generoasă.

Luă ceva mai puţin decât ar fi fost o înghiţitură zdravănă, dar ceva mai mult decât o sorbitură.

— Da, a trecut multă vreme de când am gustat ultima oară dintr-o licoare ca asta, zise ea. Bunica ta şi cu mine obişnuiam să luăm o înghiţitură, două, la gura sobei, în nopţile reci…

Tiffany văzu clar imaginea aceasta în minte: Buni Suferind şi femeia asta mică şi grasă, stând în jurul sobei pântecoase din coliba pe roţi, în vreme ce oile păşteau sub lumina stelelor…

— Ah, poţi s-o vezi, zise matca. Îţi simt ochii asupra mea. Aşa lucrează Văzul dintâi.

Lăsă cănuţa jos.

— Fiona, du-te şi adu-l pe Fură Peoricine şi pe gonnaglobardul William.

— Matahala blochează ieşirea, zise Fiona ursuză.

— Aş crede c-ar mai fi loc să te înghesui pe lângă ea, zise bătrâna matcă pe un ton liniştit care anunţa o voce furtunoasă, dacă cei din jur nu aveau să facă întocmai cum poruncise ea.

Cu o căutătură mocnită spre Tiffany, Fiona se strecură pe lângă ea.

— Ştii pe cineva care creşte albine? întrebă matca. Iar, când Tiffany dădu aprobator din cap, mica bătrână continuă: Atunci o să înţelegi de ce noi nu avem mai multe fiice. Nu poţi avea două regine într-un stup, fără să iasă o luptă sângeroasă. Fiona trebuie să şi-i ia pe cei care vor alege s-o urmeze şi să caute un clan care are nevoie de o matcă. Ăsta-i obiceiul pe la noi. Ea crede că ar mai fi şi o altă cale, cum fac uneori larvele. Fii atentă la ea.

Tiffany simţi ceva trecând pe lângă ea, iar Fură Peoricine şi bardul intrară în încăpere. Se mai auziră şi alte şoapte şi-o forfotă, de afară. Se strângeau reprezentanţi pentru o audienţă neoficială.

Când freamătul se mai potoli puţin, bătrâna matcă zise:

— E tare rău pentru un clan să fie lăsat chiar şi-o oră fără matcă, lipsit de ocrotirea ei. Aşadar, Tiffan o să fie matca voastră până ce va putea fi adusă una nouă…

Se ridică un murmur pe lângă şi în spatele lui Tiffany. Bătrâna matcă se uită la gonnaglobardul William.

— Am dreptate când spun că s-a mai făcut asta şi înainte? întrebă ea.

— Da. Imnurrile spun că s-a mai întâmplat de două orri înainte, zise William. Se încruntă şi adăugă: Sau am putea zice că au fost trrei dăţi, dacă e s-o includem şi pe aia când Rregina a fost…

Fu acoperit de strigătul care izbucni în spatele lui Tiffany.

— *Fără regină! Fără rege! Fără lord! Fără stăpân! N-o ză ne mai lăsăm prostiţi!*

Bătrâna matcă ridică o mână.

— Tiffany este progenitură din spiţa lui Buni Suferind, zise ea. O cunoaşteţi cu toţii.

— Aşa-i, ş-am văzut cum cotoroanţa se uită la călăreţul fără cap în ochii pă care nu-i are, zise Fură Peoricine. Nu mulţi pot face una ca asta!

— Şi eu am fost matca voastră timp de şaptezeci de ani şi voinţa mea nu poate fi contrazisă, spuse bătrâna matcă. Aşadar, alegerea a fost făcută. O să vă mai cer, de asemenea, s-o ajutaţi să-şi fure înapoi frăţiorul. Asta este moştenirea pe care v-o las în amintirea mea şi a lui Sarah Suferind.

Se întinse înapoi în patul ei şi, pe un ton mai liniştit, zise:

— Şi acum aş vrea să-mi cânte gonnaglobardul *Florile Oaselor,* şi sper să vă revăd pe toţi în Lumea de Dinainte. Lui Tiffany îi repet: ai grijă. Matca trase adânc aer în piept. Undeva, toate poveştile sunt reale, toate cântecele sunt adevărate…

Bătrâna matcă tăcu. Gonnaglobardul William îşi umflă burduful şoarecelui-cimpoi şi suflă printr-unul dintre tuburi. Tiffany simţi că-i pocnesc urechile de la tonurile muzicale prea stridente pentru a fi auzite.

După câteva momente, Fiona se aplecă peste pat, ca să se uite la mama ei, apoi începu să plângă.

Fură Peoricine se întoarse şi se uită în sus, la Tiffany, cu lacrimile curgându-i şiroaie din ochi.

— Te-aş putea ruga să te duci acu' în camera mare, Matcă? zise el, liniştit. Avem nişte treburi dă făcut, ştii cum e…

Tiffany încuviinţă printr-un semn din cap şi, cu mare băgare de seamă, simţindu-i pe scoţiduşi că se feresc din calea ei, se dădu înapoi, cu spatele, înspre încăperea cea mare. Găsi un colţ unde i se păru că nu încurca pe nimeni şi se aşeză acolo, cu spatele sprijinit de perete.

Se aştepta s-audă o mulţime de „vai, vai, vai"-uri, dar se

pare că moartea mătcii era prea serioasă pentru aşa ceva. Unii Fulgeri plângeau, alţii se uitau în gol şi, pe măsură ce veştile se răspândeau, etajele marii săli se umpleau cu o tăcere jalnică, suspinândă…

…dealurile au fost tăcute în ziua în care Buni Suferind a murit.

Cineva urca în fiecare zi la stână cu pâine caldă, lapte şi resturi de mâncare pentru câini. Nu trebuia să meargă chiar atât de des, dar Tiffany îi auzise pe părinţii ei discutând şi tatăl ei spusese „Ar trebui să stăm cu ochii pe mama, de acum”.

În ziua aceea era rândul lui Tiffany, dar ea niciodată nu se gândise la asta ca la o corvoadă, îi plăcea drumul până acolo.

Însă a băgat de seamă tăcerea. Nu mai era tăcerea cu nenumărate zgomote mărunte, ci o cupolă de linişte de jur împrejurul colibei.

Ştiuse atunci, chiar înainte de a intra pe uşă şi a o găsi pe Buni zăcând pe patul ei strâmt.

Simţise răceala care o învăluia. Chiar scotea un sunet – era ca o notă muzicală înaltă, înfundată. Avea chiar şi o voce. Propria sa voce. Spunea: e prea târziu, lacrimile nu folosesc la nimic, sunt nişte treburi de făcut.

Şi… atunci a dat de mâncare la câini, care îşi aşteptau răbdători micul dejun. Ar fi fost de ajutor dacă ar fi făcut ceva sentimental, de pildă dacă ar fi scâncit sau i-ar fi lins faţa lui Buni, dar n-au făcut nimic. Şi Tiffany tot mai auzea vocea din mintea ei: Fără lacrimi, nu plânge. Nu plânge pentru Buni Suferind.

Acum, cu ochii minţii, o urmărea pe micuţa Tiffany mişcându-se în jurul colibei ca o păpuşă…

Făcuse curăţenie în colibă. În afară de pat şi sobă, nu prea mai erau multe lucruri. Sacul de haine, marele hârdău de apă, lada cu mâncare şi cam asta era tot. Oh, lucruri care să aibă legătură cu oile se aflau pretutindeni – oale, sticle, saci, cuţite, foarfeci de tuns lâna –, dar nu exista nimic printre ele care să poată spune că acolo trăise cineva, cel puţin dacă nu numărai sutele de ambalaje, colorate în albastru şi galben, de Jolly Sailor, prinse cu ţinte pe un perete.

Ea le dăduse jos – le mai avea încă sub salteaua ei, acasă – şi îşi amintise Povestea.

Era foarte neobişnuit pentru Buni Suferind să spună mai

mult de o propoziţie. Drămuia cuvintele de parcă ar fi costat bani. Dar existase o zi în care îi adusese mâncarea sus, la colibă, iar Buni îi spusese o poveste. Un soi de poveste. Îşi desfăcuse pachetul de tutun şi se uitase la ambalaj, apoi la Tiffany, cu acea privire a ei, uşor nedumerită, şi spusese: „Cred că m-am uitat la o mie de chestii dintr-astea, dar nu i-am văzut niciodată ba-îrca”. Aşa pronunţa ea „barcă”.

Bineînţeles, Tiffany se grăbise să se uite şi ea la eticheta aceea, dar n-a putut zări nicio barcă, la fel cum n-o putuse vedea niciodată pe doamna dezbrăcată.

„Asta pen'că ba-îrca e tocmai acolo unde n-o poţi vedea”, zisese bunica. „Şi-a luat o ba-îrcă pentru a vâna uriaşa balenă albă pe marea sărată. Dintotdeauna o vânează, de jur împrejurul lumii. O cheamă Mopey[23]*. Este un animal cât o stâncă mare de cretă, aşa am aflat. Dintr-o carte.”*

„Şi el de ce o vânează?” întrebase Tiffany.

„Ca s-o prindă”, zisese Buni. „Dar n-o să izbutească niciodată, din pricină că lumea este rotundă ca o farfurie mare şi la fel este şi marea, aşa că se urmăresc unul pe altul, încât e aproape ca şi când el s-ar urmări pe el însuşi. Dar tu să nu te duci pe mare niciodată, zvăpăiata mea. Acolo e locul unde se întâmplă cele mai rele lucruri. Toată lumea spune asta. Tu să te opreşti aici, unde dealurile sunt în oasele tale.”

Şi asta fusese tot. Fusese una dintre foarte puţinele dăţi când Buni Suferind îi spusese ceva lui Tiffany care să nu fie, în vreun fel, legat de oi. Fusese singura oară când aflase ea că exista o lume şi dincolo de Creta. Tiffany obişnuia să viseze cum Jolly Sailor urmăreşte balena, în barca lui. Şi uneori balena o urmărea pe ea, dar Jolly Sailor ajungea întotdeauna cu măreaţa lui barcă la timp, după care urmărirea o lua de la capăt.

Uneori, ea fugea către far, dar se trezea exact când uşa se deschidea larg. Nu văzuse niciodată marea, dar unul dintre vecinii lor avea pe perete un tablou vechi, care înfăţişa o mulţime de oameni agăţaţi de o plută, în ceea ce arăta ca un uriaş lac, plin de valuri. Dar nu reuşise să desluşească nicicum farul.

Iar Tiffany se aşezase lângă patul strâmt şi se gândise la Buni Suferind, şi la fetiţa pe nume Sarah Posac care pictase, cu

23 Joc de cuvinte pe baza clasicului roman *Moby Dick sau Balena*, de Herman Melville; *to mop* – a se mişca încet, trist.

mare grijă, florile din carte, şi la lumea care-şi pierduse centrul de greutate.

Îi lipsea tăcerea. Ceea ce era acum nu era acelaşi soi de tăcere care fusese înainte. Tăcerea lui Buni Suferind era caldă şi te primea înăuntru. Buni Suferind poate că avea uneori greutăţi în a-şi aminti care era deosebirea dintre copii şi miei, dar în tăcerea ei erai binevenit şi te simţeai acasă. Tot ce trebuia să faci era să aduci şi tu o tăcere a ta.

Tiffany îşi dorise să fi avut prilejul să-şi ceară iertare pentru păstoriţă.

Apoi plecase acasă şi le spusese tuturor că Buni murise. Avea şapte ani, iar lumea se sfârşise.

Cineva bătea uşor şi politicos în gheata ei. Deschise ochii şi-l văzu pe broscoi. Ţinea o pietricică în gură. O scuipă.

— Îmi cer iertare pentru asta, zise el. Mi-aş fi folosit braţele, dar noi suntem o specie foarte umedă.

— Ce trebuie să fac? întrebă Tiffany.

— Păi, dacă te loveşti cu capul de tavanul ăsta scund, o să ai un motiv întemeiat de a cere despăgubiri, zise broscoiul. Ăăă… chiar am spus asta?

— Da şi mai bine n-ai fi făcut-o, zise Tiffany. De ce-ai spus-o?

— Nu ştiu, nu ştiu, gemu broscoiul. Scuze, despre ce vorbeam?

— Te întrebam ce-ar vrea scoţiduşii să fac eu acum?

— Oh, nu cred c-o să fie aşa, zise broscoiul. Tu eşti matca. *Tu* spui ce trebuie făcut.

— De ce nu poate Fiona să fie matca? Doar este o scoţidușă!

— În privinţa asta nu te pot ajuta, zise broscoiul.

— Aş putea să vă rrăspund eu? zise o voce la urechea lui Tiffany.

Ea-şi întoarse capul şi-l văzu, într-una dintre galeriile care se întindeau de jur împrejurul grotei, pe gonnaglobardul William.

Văzut mai îndeaproape, era mult diferit de ceilalţi Fulgeri. Părul lui era mai drept şi împletit într-o singură codiţă, la spate. Nu avea atât de multe tatuaje. Chiar şi vorbea diferit, mult mai clar şi mai rar decât ceilalţi, apăsând r-urile încât sunau ca un răpăit de tobă.

— Ăăă, da, zise Tiffany. De ce nu poate Fiona să fie matcă aici?

William dădu din cap.

— Bună întrrebarre, zise el, politicos. Dar, ştii, o matcă nu se poate căsătorri cu frraţii ei. Trrebuie să meargă la un nou clan şi să se mărrite cu un rrăzboinic de acolo.

— Păi, de ce n-ar putea veni acel războinic aici?

— Pentrru că niciun Fulgerrr d-aci nu l-ar cunoaşte. N-ar avea niciun rrrrespect pentru el.

Când William rosti cuvântul „respect” sună ca o avalanşă de pietre.

— Oh. Ei bine… şi ce era cu Regina? Voiai să spui ceva şi te-au întrerupt.

William păru încurcat.

— Nu crred că pot să-ţi spun desprre asta…

— Eu sunt matca deocamdată, zise Tiffany, înţepată.

— Aşa e. Ei bine… a fost o vrreme în care am trrăit în lumea Rreginei şi am slujit-o, înainte ca ea să devină atât de rrece. Însă ne-a înşelat, aşa că noi ne-am rrrăzvrrrătit. A fost o epocă întunecată. Ea nu ne place pe noi. Şi asta-i tot ce voi spune, adăugă William.

Tiffany îi privi pe Fulgeri intrând şi ieşind în camera mătcii. Se petrecea ceva acolo.

— O înmorrmântează în cealaltă parrte a tumulului, zise William, fără să fie întrebat. Lângă celelalte mătci ale acestui clan.

— Am crezut că vor fi mult mai… gălăgioşi, zise Tiffany.

— A fost mama lor, zise William. Nu vor să strrige. Inimile lor sunt prea pline de durrrerrre dincolo de cuvinte. Cu timpul, o să începem un priveghi, care s-o ajute să se întoarcă pe pământul celor vii, iar acela va fi unul zgomotos, ţi-o făgăduiesc. O să dansăm Cinci-Sute-Şi-Vreo-Douăsprezece învârtituri, pe melodia *Diavolul printre avocaţi*[24], şi o să mâncăm, şi o să bem, şi aş îndrăzni să zic că nepoţii mei o să aibă nişte dureri de cap cât oaia de mari. Bătrânul Fulger zâmbi scurt. Dar, deocamdată, fiecare Fulger îşi aminteşte de ea în tăcerre. Noi nu jelim ca voi, ştii. Noi îi plângem pe cei care trebuie să-şi aştepte rrrândul.

---

24 Există Vreo-Patru, Vreo-Opt şi Vreo-Douăsprezece învârtituri, ceea ce implică schimbări de parteneri între două, patru sau şase perechi. 512 este 8 la puterea a treia, aşadar este probabil mai complicat, dar în esenţă acelaşi. *Diavolul printre avocaţi* este o aluzie la *Diavolul printre croitori, o* foarte cunoscută melodie de dans popular

— A fost şi mama ta? întrebă Tiffany liniştită.

— Nu. A fost sorra mea. Dar nu ţi-a spus ea că, atunci când o matcă pleacă la un nou clan, îşi ia şi vreo câţiva frraţi cu ea? Să fii singur printre strrăini ar însemna prea mult pentru o inimă să-ndure. Gonnaglobardul oftă. Fireşte, cu timpul, după ce matca se mărită, clanul este plin de fiii ei şi ea nu se mai simte atât de singură.

— Dar probabil tu te mai simţi singur, zise Tiffany.

— Eşti agerră, pe cuvântul meu, zise William. Eu sunt ultimul dintre cei care au venit din alt clan. Când asta se va termina, o să cer voie de la următoarea matcă să mă întorc la neamul meu, în munţi. Ăsta este un ţinut frrrumos şi mănos, iar nepoţii mei au un clan cu o frrrumoasă spiţă, dar mie mi-ar plăcea să mor în landa unde m-am născut. Dacă mă ierţi, Matcă…

Se îndepărtă şi se pierdu în umbrele tumulului.

Tiffany vru deodată să se ducă acasă. Probabil era doar din pricina tristeţii lui William, dar acum se simţea întemniţată în tumul.

— Trebuie să ieşim de aici, murmură ea.

— Bună idee, zise broscoiul. Mai ales că trebuie să găseşti locul unde timpul este diferit.

— Dar cum am să fac asta? se tângui Tiffany. Timpul nu se poate *vedea!*

Îşi vârî braţele prin gaura de la intrare şi se târî la aer curat…

La fermă era un orologiu mare şi vechi, pe care, o dată pe săptămână, trebuia să-l potriveşti. Asta însemna că, atunci când tatăl ei se ducea la târg, la Izvoare Zăpăcite, îşi nota poziţia limbilor marelui orologiu de acolo, şi când ajungea acasă, aşeza limbile de la orologiul lor în aceeaşi poziţie. Oricum, era doar ca să facă impresie. Toată lumea se orienta după soare, iar soarele nu putea greşi.

Acum, Tiffany stătea printre rădăcinile vechilor tufe de mărăcini, ale căror frunze foşneau fără încetare în adierea vântului. Tumulul era ca o mică insulă în pajiştea nesfârşită; câteva ciuboţica-cucului întârziate şi câteva degetariţe pipernicite creşteau la adăpostul rădăcinilor de porumbari. Şorţul ei stătea alături de ea, în locul unde îl lăsase mai devreme.

— Ar fi putut şi ea măcar să-mi spună încotro să mă uit, zise

Tiffany.

— Dar nu ştia unde avea să apară, zise broscoiul. Nu ştia decât semnele după care să-l recunoşti.

Tiffany se rostogoli cu băgare de seamă şi se uită în sus, la cer, printre crengile de jos ale tufelor. Avea să strălucească, spusese matca…

— Cred că ar trebui să-i vorbesc lui Capturtit, zise ea.

— Aci suntem, domniţă, zise o voce de lângă urechea ei.

Ea întoarse capul.

— De când sunteţi aici? întrebă ea.

— Dinto'deauna, domniţă, zise picţelul.

Atunci îşi iţiră şi ceilalţi capetele de după arbuşti şi de sub frunze. Erau pe puţin douăzeci pe tumul.

— M-aţi urmărit tot timpul?

— Deah, domniţă. Asta îi sarcina noastră, să ne supraveghem matca. Eu oricum stau ici, sus, cea mai mare parte a timpului, pen' că studiez să devin un gonnaglobard. Şi tânărul Fulger îşi trecu degetele pe un set de fluiere de şoarece-cimpoi. Iar ei nu vor să mă lase să cânt acolo, înăuntru, din pricină că, după părerea lor, sunetele pă care le scot eu îs ca de păianjen care încearcă să tragă un vânt prin urechi, domniţă.

— Dar ce se întâmplă dacă eu vreau să petrec un… să am un… să merg la… Ce se întâmplă dacă nu vreau să mă păziţi?

— Dacă vorbim dă ceea ce se numeşte o chemare a naturii, domniţă, ouătoarea îi colo, în puţul din cretă. Doar ne anunţi un' te duci şi nimeni n-o să tragă cu ochiu', ai cuvântu' nostru pă chestia asta, zise Fulgerul asistent.

Tiffany se uită urât la el, cum stătea între firele de ciuboţica-cucului, crăpând de mândrie şi de râvna de a-şi face datoria. Era mai tânăr decât majoritatea celorlalţi, fără atât de multe cicatrici şi cucuie. Nici măcar nasul nu-l avea spart.

— Cum te numeşti, picţelule? întrebă ea.

— Nu-atât-dă-înalt-cât-Jock-dă-Talie-Mijlocie da'-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, domniţă. Nu-s prea multe nume dă Fulgeri, ştii, aşa că treb' să le împărţim între noi.

— Ei bine, Nu-atât-de-înalt-cât-Micul-Jock…, începu Tiffany.

— Ăla e Jock-dă-Talie-Mijlocie, domniţă, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock.

— Ei bine, Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt- decât-Scoţiduşul-Jock, eu pot…

— Îi Nu-atât-dă-înalt-cât-Jock-dă-Talie-Mijlo-cie-da’-mai-înalt-decât- Scoţiduşul-Jock-Jock, domniţă, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie- Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock. L-ai scurtat c-un Jock, zise el, îndatoritor.

— N-ai fi mai mulţumit cu, să zicem, Henry? întrebă Tiffany, deznădăjduită.

— Ah, nu, domniţă. Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlo-cie-dar- mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock se strâmbă tot. N-are nicio istorie numele ăsta, ştii. În schimb, au fost o mulţime dă războinici curajoşi numiţi Nu-atât-dă-înalt-cât-Jock-dă-Talie-Mijlocie-da’-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock. Oh, da’ i-un nume aproape la fel dă faimos ca Scoţiduşul Jock însuşi! Şi, bineînţeles, dacă Scoţiduşul Jock însuşi o să fie luat înapoi, în Lumea dă Dinainte, atunci io o ză capăt numele de Scoţiduşul Jock, ceea ce nu vrea să însemne că nu mi-ar plăcea numele dă Nu-atât-dă-înalt-cât- Jock-dă-Talie-Mijlocie-da’-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, ştii. Există o mulţime dă poveşti frumoase despre isprăvile lui Nu-atât-dă-înalt-cât- Jock-dă-Talie-Mijlocie-da’-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, adăugă picţelul, arătând atât de pătruns, încât Tiffany n-avu inima să-i spună că de bună seamă erau nişte poveşti foarte lungi.

În loc de asta, spuse:

— Ei bine, ăăă, te rog, aş vrea să vorbesc cu aviatorul Capturtit.

— Nicio problemă, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie- dar-mai-înalt-decât-Sco-ţiduşul-Jock-Jock. Îi aici, sus, chiar în clipa asta.

Dispăru. O clipă mai târziu, Tiffany auzi – sau, mai degrabă, simţi cu urechile – senzaţia de urechi clocotind cu bulbuci la fluierul micuţului Fulger.

Tiffany scoase din şorţul ei *Bolile ovinelor,* care arăta acum foarte jerpelită. Era o pagină albă la sfârşit. O rupse, simţindu-se ca un criminal când făcu asta, şi îşi luă creionul.

Dragă Mami şi Tati,

Ce mai faceţi, eu fac bine. Wentworth face şi el bine, dar trebuie să mă duc să-l aduc ~~de la Reg~~ din locul unde stă. Sper să mă întorc curând.

Tiffany

PS Sper că e-n regulă cu brânza.

Tocmai chibzuia la asta, când auzi un fâlfâit de aripi deasupra capului. Apoi urmă un zgomot de învârtejire, un moment de tăcere şi apoi un mic, slăbit şi aproape înfundat glas, zise:

— Ah, *crivens*...

Ea se uită peste iarbă. Trupul lui Capturtit era înfipt cu capul în jos şi picioarele în sus, la vreo câţiva paşi distanţă. Braţele cu moriştile lor erau încă întinse în lături[25].

Îi luă ceva timp până să-l scoată. Dacă ateriza cu capul înainte şi rotindu-se, i se spusese lui Tiffany, trebuia să fie deşurubat în direcţia opusă, astfel încât să nu i se desprindă urechile.

Când fu în picioare, clătinându-se nesigur, Tiffany zise:

— Poţi să înfăşori scrisoarea asta pe-o piatră şi s-o laşi să cadă în faţa fermei, într-un loc unde oamenii s-o poată vedea?

— Deah, domniţă.

— Şi... ăăă... doare când aterizezi în cap aşa?

— Nţţ, domniţă, dar îi îngrozitor dă stânjenitor.

— Atunci, există un soi de jucărie pe care obişnuim s-o facem noi şi care ţi-ar putea fi de ajutor, zise Tiffany. Faci un fel de... pungă de aer...

— Pungă dă aer? zise aviatorul, părând nedumerit.

— Păi, ştii cum lucrurile, de pildă cămăşile, se umflă pe sârma de rufe când bate vântul? Ei bine, îţi faci un sac de pânză, legi nişte sfori de el şi câte o piatră de sfori, iar când îl arunci în sus, sacul se umple cu aer şi piatra pluteşte până jos.

Capturtit se holba la ea.

— Ai înţeles ce ţi-am spus? întrebă Tiffany.

— Oh, deah. Aşteptam numa' să văd dacă o za-mi mai spui ş-al'ceva.

— Crezi că ai putea, ăăă, *să împrumuţi* nişte haine frumoase?

— Nţţ, domniţă, dar ştiu bine d-unde po' să fur vr'o câteva, zise Capturtit.

Tiffany se hotărî să nu comenteze. Îl întrebă:

— Unde era Regina când s-a lăsat ceaţa?

Capturtit îi arătă cu degetul:

— Ca la o juma dă milă în partea aia, domniţă.

---

25 Cuvintele nu pot descrie cum arată un Fulger în kilt cu capul în jos şi picioarele în sus, aşa că nici n-or să încerce (n.a.)

În depărtare, Tiffany putea vedea mai mulţi tumuli şi vreo câteva Mari Pietre din zilele de demult.

Trilitoni[26], aşa erau numite, ceea ce însemna doar „trei pietre”. Singurele pietre care se găseau, în mod natural, pe dealuri erau cele de cremene, care nu erau niciodată prea mari. Dar pietrele din dolmene fuseseră cărate de la cel puţin zece mile distanţă, şi erau aranjate cum aranjează un copil cărămizile când se joacă. Ici şi colo Marile Pietre erau puse în picioare, în cercuri; uneori, vedeai o Mare Piatră pusă în picioare, singură. O mulţime de oameni trebuie să fi muncit o grămadă de timp până să le aşeze pe toate aşa. Unii spuneau că aici se făceau sacrificii umane. Alţii spuneau că făceau parte din nu ştiu ce religie veche. Unii spuneau că sunt pietre funerare străvechi. Alţii spuneau că sunt un avertisment: ocoliţi acest loc.

Tiffany nu le ocolise. Fusese pe-acolo cu surorile sale de vreo câteva ori, ca un act de curaj, în caz că ar fi găsit vreun craniu. Dar tumulii din jurul pietrelor erau vechi de mii de ani. Şi tot ce mai găseai acum erau găurile de iepuri.

— Al’ceva, domniţă? întrebă Capturtit politicos. Nu? Atunci, mă duc…

Îşi ridică braţele deasupra capului şi începu să alerge prin iarbă. Tiffany tresări când şoimul trecu la numai câţiva yarzi distanţă de ea şi îl înşfăcă, urcând înapoi în cer.

— Cum poate un omuleţ de numai şase inchi înălţime să dreseze o pasăre ca asta? zise ea, în timp ce şoimul se rotea din nou, la înălţime.

— Ah, tot ce-ţi trebuie e un pic dă bunătate, domniţă, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock.

— Serios?

— Da, ş-un calup mare dă cruzime, continuă Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock. Capturtit le dresează alergând sub ochii lor îmbrăcat într-o blană dă iepure, până când o pasăre îl ia în gheare.

— Asta sună groaznic! zise Tiffany.

— Aş, el nu se supără prea tare pă chestia asta. Le buşeşte doar cu capul, şi apoi le dă cu un ulei special, pă care-l face el, care le sparge ciocul, continuă Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-

26 Un alt termen pentru dolmene, grupul de trei pietre aranjate astfel încât una să stea orizontal peste celelalte două, aşezate în picioare.

Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât- Scoţiduşul-Jock-Jock. Când se trezesc, îl iau drept mămica lor şi fac tot ce le cere el.

Şoimul era deja o pată îndepărtată.

— Îţi vine să crezi că nu petrece niciun pic de timp pe pământ! zise Tiffany.

— Oh, aşa-i. Doarme noaptea în cuibul şoimilor, domniţă. Zice că-i minunat dă cald. Şi petrece mai tot timpul în aer, adăugă Nu-atât-de-înalt- cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock. Nu e nicio'ată mai fericit, decât atunci când simte vântul sub kilt.

— Iar păsările nu se supără?

— Ah, nu, domniţă. Toate păsările şi animalele d-acolo, dă sus, ştiu că îi un noroc să fie prietene cu Nac Mac Fulgerii, domniţă.

— Chiar aşa?

— Ei bine, ca să spunem adevărul, domniţă, e mai mult, fiin'că ştiu că-i un ghinion să nu fie prietene cu Nac Mac Fulgerii.

Tiffany se uită la soare. Mai erau doar câteva ore până la asfinţit.

— Trebuie să găsesc pe unde să intru, zise ea. Uite, Nu-la-fel-de-mic- ca…

— Nu-atât-dă-înalt-cât-Jock-dă-Talie-Mijlocie-da'-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, domniţă, o corectă picţeiul, răbdător.

— Da, da, mulţumesc. Unde este Fură Peoricine? Unde sunt toţi ceilalţi, de fapt?

— I-o mică dezbatere care se ţine colo, jos, domniţă, zise el.

— Ei bine, trebuie să-l găsim pe fratele meu, OK? Eu sunt matca pe aici, da?

— Îi un picuţ mai com-pli-cat d-atât, domniţă. Ei, ăăă, discută despre tine…

— Discută *ce* despre mine?

Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock arăta de parcă într-adevăr n-ar fi vrut să se afle acolo.

— Îmm, discută despre… ăăă… ei…

Tiffany se dădu bătută. Picţelul roşi. De vreme ce era albastru la origini, reacţia asta îi schimbă culoarea într-un violet neplăcut.

— Mă duc înapoi, în vizuină. Împinge-mă puţin în ghete,

vrei, te rog?

Alunecă pe panta intrării de noroi uscat, iar Fulgerii se împrăştiară care-ncotro în grota de dedesubt, când ateriză ea.

Când ochii i se obişnuiră din nou cu întunericul, văzu că toate galeriile erau înţesate cu omuleţi. Unii dintre ei erau în toiul spălatului, iar mulţi îţi neteziseră, din nu se ştie ce motiv, părul roşu cu grăsime. Toţi se uitau la ea de parcă îi surprinsese asupra vreunui fapt cumplit.

— Ar trebui să pornim la drum, dacă vrem să ne luăm după Regină, zise ea, uitându-se în jos la Fură Peoricine, care se spăla pe ochi într-un lighean făcut dintr-o jumătate de coajă de nucă. Apa îi picura din barba pe care şi-o împletise. Acum erau trei codiţe împletite în lungul său păr. Dacă s-ar fi întors brusc, probabil ar fi putut biciui mortal pe careva cu ele.

— Ah, bine, zise el, există o chestiune pă care tre' s-o punem la punct, Matcă. Îşi învârtea micuţul prosop de faţă în mâini. Când Fură Peoricine învârtea ceva în mâini era sigur îngrijorat.

— Da? zise Tiffany.

— Ăăă... nu vrei o cană dă ceai? zise Fură Peoricine, şi un picţel se împletici înainte cu o cană mare de aur care, odinioară, trebuie să fi fost a unui rege.

Tiffany o luă. Îi era sete, la urma urmelor. Se auzi un suspin de uşurare din partea mulţimii când ea sorbi din ceai. Era chiar bun.

— Am furat un sac din ăsta dă la un negustor ambulant care dormea la marginea drumului mare, zise Fura Peoricine. Bună marfă, nu? Îşi netezi părul cu mâinile ude.

Cana lui Tiffany se opri la jumătatea drumului spre buze. Poate că picţeii nu-şi dădeau seama cât de tare şuşoteau, pentru că urechile ei erau la acelaşi nivel cu al conversaţiei.

— Ah, îi un pic cam mare, fără intenţia de a jigni.

— Aşa-i, da' o matcă tre' să fie mare, ştii, ca să aibă mulţi scoţi-copii.

— Da, ce-i drept, o femeie mare e foarte bine, da' dacă vreunul dintre băieţi ar fi să încerce să se îmbrăţişeze cu asta, ar trebui să lase un semn cu creta, ca să arate dă unde a plecat, ieri.

— Şi îi puţin cam prea tânără.

— Atunci încă n-o să aibă nevoie să facă niciun copil. Sau poate nu prea mulţi, deocamdată, zic. Nu mai mult dă zece, poate.

— *Crivens,* băieţi, despre ce vorbiţi? O ză-l aleagă pă Fură Peoricine, oricum. Puteţi să-i vedeţi dă aici genunchii bietului mare om ciocnindu-se unu’ d-altu’!

Tiffany crescuse la o fermă. Orice firavă credinţă cum că pe copii îi aduc berzele sau sunt găsiţi sub tufe, tinde să se dovedească neadevărată foarte devreme, dacă trăieşti la o ferma, mai ales când o vacă întâmpină greutăţi la fătare în toiul nopţii. Şi ea ajutase la fătarea mieilor, când mâinile micuţe pot fi foarte folositoare în cazurile dificile. Ştia totul despre punguţele cu cretă roşie care li se legau berbecilor de gât, şi de unde se ştia, mai târziu, că oile cu pete roşii pe spate aveau să fie mame, în primăvară. Este uluitor cât de multe poate învaţă un copil tăcut şi cu simţ de observaţie, iar asta include lucruri pe care oamenii nu cred că ea ar fi destul de mare să le ştie.

Ochii ei o zăriră pe Fiona, în capătul celălalt al sălii mari. Zâmbea într-un fel îngrijorător.

— Ce se întâmplă, Fură Peoricine? întrebă ea, rostind cuvintele cu grijă.

— Ah, păi… îi vorba despre regulile clanului, ştii, zise Fulgerul, înspăimântat. Tu fiind noua matcă şi, şi, ei bine, ne-am hotărât să te întrebăm, vezi tu, nu contează ce simţim, trebuie să te întrebăm dacă mmm- mmm-mmm…

Se dădu repede câţiva paşi înapoi.

— N-am prea priceput, zise Tiffany.

— Ne-am frecat din cap până-n tălpi, ştii, zise Fura Peoricine. Unii dintre băieţi chiar au făcut baie în bazinu’ dă rouă, cu toate că suntem abia-n mai, iar Marele Yan s-a spălat la subsuoară pentru prima oară în viaţa lui, iar Wullie Flaimuc ţi-a cules un frumos buchet dă flori…

Wullie Flaimuc făcu un pas înainte, înfoindu-se cu o mândrie nervoasă, şi aruncă sus-pomenitul buchet în aer. Probabil că *fuseseră* nişte flori drăguţe, dar el nu prea avea idee despre ce însemna un buchet sau cum se culege unul. Tulpini şi frunze şi petale scuturate zburară din pumnul lui în toate direcţiile.

— Foarte frumos, zise Tiffany, luând încă o înghiţitură de ceai.

— Bon aşa, bon, zise Fură Peoricine, ştergându-şi fruntea de năduşeală. Atunci poate-ai vrea să ne spui mmm-mmm-mmm…

— Vor să ştie cu care dintre ei o să te măriţi, zise Fiona cu glas tare. Aşa sunt regulile. Trebuie să alegi sau să renunţi la a mai fi matcă. Trebuie să-ţi alegi bărbatul şi să anunţi ziua.

— Aşa-i, zise Fură Peoricine, ocolind privirea lui Tiffany.

Tiffany ţinea cana perfect nemişcată, dar asta numai pentru că, deodată, nu-şi mai putea mişca niciun muşchi. Gândi: Aaaah! Asta nu mi se întâmplă mie! Eu nu pot – El n-ar putea – Noi n-ar trebui – Ei nu sunt nici măcar – E ridicol! Fugiţi d-aici!

Dar era conştientă de sutele de feţe nervoase din umbră. Cum o scoţi la capăt cu asta o să fie important, zicea Gândul ei de-al doilea. Toţi te privesc. Iar Fiona vrea să vadă ce-o sa faci. Chiar nu s-ar cuveni să dispreţuieşti o fată cu patru picioare mai scundă decât tine, dar tu o faci.

— Ei bine, e foarte neaşteptat, zise ea, silindu-se să zâmbească. O mare onoare, fireşte.

— Aşa-i, aşa-i, zise Fură Peoricine cu ochii în podea.

— Şi sunteţi atât de mulţi, încât ar fi tare greu să aleg, continuă Tiffany, încă zâmbind. Iar Gândul ei de-al doilea zicea: Nici el nu-i mai fericit din pricina asta!

— Da, aşa o ză fie, zise Fură Peoricine.

— Aş dori doar să iau o gură de aer, cât mă gândesc la asta, zise Tiffany, şi nu-şi lăsă zâmbetul să i se şteargă de pe faţă până când nu se văzu afară din tumul.

Se ghemui şi privi printre frunzele de ciuboţica-cucului.

— Broscoiule! ţipă ea.

Broscoiul ieşi agale la iveală, mestecând ceva.

— Hm? zise el.

— Vor să mă *mărite!*

— Mm phmm ffm mm?

— Ce mănânci?

Broscoiul înghiţi.

— Un foarte subnutrit limax, zise el.

— Am spus că vor să mă mărite!

— Şi?

— Şi? Păi… Gândeşte-te numai!

— Oh, desigur, da, chestia cu înălţimea, zise broscoiul. Poate că nu pare mult acum, dar când o să ai cinci picioare şi şapte inchi, el o să fie tot de şase inchi…

— Nu mai râde de mine! Eu sunt matca!

— Ei da, fireşte, ăsta e clenciul, nu-i aşa, zise broscoiul. În ceea ce îi priveşte, astea sunt regulile. O nouă matcă se mărită cu războinicul pe care şi-l alege şi se stabileşte la casa ei, şi face şiruri-şiruri de Fulgeri mici. Ar fi o insultă cumplită să refuzi…

— N-o să mă mărit cu un Fulger! Nu pot avea sute de copii!

Spune-mi ce să fac.

— Eu? Să-i spun mătcii ce să facă? N-aş cuteza, zise broscoiul. Şi nu-mi place să se ţipe la mine. Chiar şi broaştele au mândria lor, să ştii. Se târî înapoi sub frunze.

Tiffany trase adânc aer în piept, gata să strige, şi apoi închise gura.

Bătrâna matcă trebuie să fi ştiut despre asta, cugetă ea. Aşadar…, probabil s-a gândit că voi fi în stare s-o scot la capăt. Sunt numai regulile, iar ei nu ştiu ce să facă în privinţa lor. Niciunul dintre ei n-ar vrea să se însoare cu o fată uriaşă ca ea, chiar dacă niciunul dintre ei n-ar recunoaşte-o. Era doar din pricina regulilor.

Trebuia să existe o cale de scăpare. Trebuia. Dar era nevoită să accepte un soţ şi să anunţe ziua nunţii. Îi spuseseră.

Se uită fix la copăceii de porumbar pentru o clipă. Hmm, zise în sinea ei.

Se strecură înapoi în tumul.

Picţeii aşteptau nervoşi, chiar speriaţi, şi toate feţele bărboase o urmăreau pe a ei.

— Te accept *pe tine,* Fură Peoricine, zise ea.

Faţa lui Fură Peoricine deveni o mască de groază. Îl auzi îngăimând:

— Puah, *crivens!* cu o voce abia şoptită.

— Dar, bineînţeles, mireasa este cea care anunţă ziua nunţii, nu-i aşa? zise Tiffany, cu veselie. Toată lumea ştie asta!

— Aşa-i, zise Fură Peoricine tremurând. Aşa e datina, foarte adevărat.

— Atunci, aşa o să fac. Tiffany trase adânc aer în piept. La capătul lumii e un mare munte de granit de o milă înălţime, zise ea. Şi în fiecare an, o pasăre micuţă zboară până la stâncă şi îşi ascute ciocul pe ea. Ei bine, când micuţa pasăre o să tocească muntele până o să ajungă de mărimea unui bob de nisip…, aceea o să fie ziua în care mă voi mărita cu tine, Fură Peoricine Fulger!

Groaza lui Fură Peoricine se prefăcuse în panică de-adevăratelea, dar apoi şovăi şi, încetul cu încetul, începu să rânjească.

— Deah, bună idee, zise el rar. Nu tre’ să grăbeşti astfel dă lucruri.

— Absolut, zise Tiffany.

— Şi asta o ză ne dea timp să stabilim lista cu invitaţi şi toate cel’lalte, continuă picţelul.

— Exact.

— Plus ca mai e toată afacerea aia cu rochia dă mireasă, şi cu buchetu’ dă flori, şi toate cel’alte dă trebuinţă, zise Fură Peoricine, arătând cu fiece secundă mai vesel. Lucrurile astea pot dura la nesfârşit, ştii tu.

— Oh, da, zise Tiffany.

— Dar de fapt ea a zis nu! izbucni Fiona. I-ar lua milioane de ani păsării ca să…

— Ba a zis deah! strigă Fură Peoricine. Aţi auzit-o cu toţii, băieţi! Şi a anunţat şi ziua nunţii! Astea-s regulile!

— Nicio problemă cu muntele, dă altfel, zise Wullie Flaimuc, încă ţinând florile întinse. Numa’ să ne spui unde e şi socot că noi o ză-l putem da gata cu mult mai repede decât orice puişor…

— Tre’ s-o facă pasărea! zbieră Fură Peoricine, disperat. OK? Chiar pasărea! Gata cu cearta! Oricine are chef dă ceartă o să-mi simtă gheata! Unii dintre noi mai avem un băieţel dă furat înapoi dă la Regină! Îşi scoase sabia şi-o flutură în aer. Cine mă urmează?

Asta păru să funcţioneze. Nac Mac Fulgerii adorau scopurile clare. Sute de săbii şi topoare de luptă, şi un buchet de flori strivite, în cazul lui Wullie Flaimuc, au fost ridicate în aer, iar strigătul de război al clanului Nac Mac Fulger răsună în încăpere. Perioada de timp necesară unui picţel să treacă de la o dispoziţie paşnică la una turbat-bătăioasă este atât de scurtă, încât n-ar putea fi măsurată nici de cel mai mic ceas.

Din nefericire, de vreme ce picţeii erau foarte independenţi, fiecare avea propriul său strigăt de luptă, iar Tiffany nu putu desluşi decât vreo câteva din harmalaie:

— Poa’ să ne ia vieţile, dar nu poa’ să ne ia nădragii![27]

— Bang, s-au dus şase pence![28]

---

27 Parafrazare a replicii „Ne pot lua vieţile, dar nu ne vor lua niciodată libertatea!”, din filmul *Braveheart* (Inimă neînfricată), din 1995, cu Mell Gibson regizor şi actor principal.

28 Este una dintre acele replici finale cărora toată lumea le-a uitat bancul, reflectând grosolănia afirmata a scoţienilor. Provine dintr-un desen animat, în care un scoţian se văita cât de costisitor e totul la Londra: „Omule, nici nu venisem de două ore, când – bang! Se şi duseseră şase pence!!!”.

— Tu o iei pă drumul mare, iar io-ţi iau bocceaua![29]

— Nu poa’ să rămână decât o mie![30]

— Ah, ridicaţi-vă şi porniţi, mămularilor!

...dar vocile s-au unit, treptat, într-un muget care zgâlţâi pereţii:

— Fără rege! Fără regină! Fără lord! Fără stăpân! N-o ză ne mai lăsăm prostiţi!

Când şi acesta se stinse, un nor de praf se cernu din tavan şi se aşternu tăcerea.

— Să merjem! strigă Fură Peoricine.

Toţi ca unul, picţeii se înghesuiră să coboare galeriile, să traverseze podeaua grotei şi să urce panta către ieşire. În câteva secunde, sala era goală, în afară de gonnaglobard şi de Fiona.

— Unde s-au dus? întrebă Tiffany.

— Eh, s-au dus şi-atât, zise Fiona, ridicând din umeri. Eu o să rămân aici şi-o să am grijă de foc. Cineva trebuie să se poarte ca o matcă. Îi aruncă o privire lui Tiffany.

— Nădăjduiesc sincer să-ţi găseşti curând un clan pentru tine, Fiona, zise Tiffany mieros. Picţela se strâmbă la ea.

— O să alerrge pe-afarră o vreme, poate o să doboare cu pietrre vreo câţiva iepuri şi o să tragă un pui de somn, de vreo câteva ori, zise William. O să se potolească, însă, când vor descoperri că încă nu ştiu ce trrebuie să facă.

— Întotdeauna dau buzna afară aşa? întrebă Tiffany.

— Ah, păi, Fura Peoricine nu era foarte dorrnic să vorbească despre nuntă, zise William, rânjind.

— Da, avem multe în comun, în privinţa asta, zise Tiffany.

Se târî afară din tumul şi dădu peste broscoiul care o aştepta.

— Am tras cu urechea, zise el. Bine lucrat. Foarte isteţ. Foarte diplomatic.

Tiffany îşi plimbă privirea în jur. Mai erau câteva ore până la asfinţit, dar umbrele începuseră deja să se lungească.

— Ar fi mai bine să pornim la drum, zise ea, legându-şi mai

29 Bazat pe refrenul cântecului O, *frumoasele, frumoasele maluri ale lacului Lotnoud:* „Tu o iei pe drumul mare, eu o iau pe cărăruie!”.

30 Parafrazare a mottoului „Nu poate rămâne decât unul”, din filmul *Highlander* (1986), în regia lui Russel Mulcahy, cu Christopher Lambert în rol principal.

bine şorţul. Şi-o să vii şi tu, broscoiule.

— Păi, eu nu ştiu foarte multe despre cum se ajunge înăuntru..., începu broscoiul, încercând să se dea cu spatele înapoi. Dar broaştele nu pot da înapoi cu uşurinţă, iar Tiffany îl prinse şi îl vârî în buzunarul şorţului.

Se îndreptă spre tumuli şi pietre. Fratele meu n-o să se mai facă mare niciodată, se gândi ea, în vreme ce alerga prin iarbă. Aşa a zis bătrâna. Cum o fi cu putinţă? Ce fel de loc o fi ăla în care nu creşti niciodată?

Se apropiase de tumuli. Îi văzu pe William şi pe Nu-atât-de-înalt-cât- Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock alergând în linie cu ea, dar nu se vedea nici urmă din restul clanului Nac Mac Fulger.

Şi apoi se trezi printre tumuli. Surorile ei îi spuseseră că ar fi fost mai mulţi regi morţi îngropaţi sub tumuli, dar asta n-o speriase niciodată. Nimic de pe dealurile pe care se născuse n-o speriase vreodată.

Dar aici era frig. Până atunci nu mai băgase de seamă lucrul ăsta.

Găseşte un loc unde timpul nu se potriveşte. Ei bine, tumulii erau istorie. La fel şi vechile Pietre Mari. Se potriveau acolo? Ei, da, aparţineau trecutului, dar fuseseră ridicate pe dealuri de mii de ani. Îmbătrâniseră aici. Făceau parte din peisaj.

Soarele la apus alungea umbrele. Acesta era momentul în care Creta îşi dezvăluia secretele. În câteva locuri, unde lumina pica orizontal, puteai vedea marginile câmpurilor vechi şi urmele căruţelor de pe drum. Umbrele scoteau la iveală ceea ce nu se putea vedea în lumina de nămiezi.

Tiffany se lămurise ce-nsemna „nămiaza”.

Dar nu putea zări nici măcar urmele de copite. Se plimbă pe lângă triliţoni, care arătau cumva ca nişte uriaşe porţi, dar nici măcar când încercă să treacă prin ele, dintr-o parte în alta, nu se întâmplă nimic.

Asta nu era conform planului. Ar fi trebuit să fie o poartă magică. Era convinsă.

O senzaţie de clocot în urechi îi sugeră că începuse cineva să cânte la şoarecele-cimpoi. Se uită în jur şi îi văzu pe gonnaglobardul William stând pe o piatră căzută. Obrajii îi erau umflaţi, la fel şi burduful şoarecelui-cimpoi. Ea îi făcu semn cu mâna.

— Vezi ceva? îi strigă ea.

William îşi scoase muştiucul din gură şi clocotul încetă.

— Oh, da, zise el.

— Calea către tărâmul Reginei?

— Oh, da.

— Ei, o să binevoieşti să-mi spui şi mie?

— Nu-i nevoie să i-o spun unei mătci, zise William. O matcă o să vadă limpede calea, ea însăşi.

— Dar mie *ai putea* să-mi spui!

— Da, iar tu ai putea să spui „te rrrog”, zise William. Am nouăzeci şi şase de ani. Nu sunt o păpuşă din casa păpuşilor tale. Bunica ta a fost o femeie grrrozavă, dar n-am să înghit orrdine de la un boţ de fetiţă.

Tiffany se uită fix la el un moment, apoi scoase broscoiul din buzunarul şorţului.

— Boţ? zise ea, întrebător.

— Înseamnă ceva foarte mic, zise broscoiul. Crede-mă.

— *El* mă face *pe mine* mică...!

— Sunt mai marrre pe dinăuntru! zise William. Şi aş îndrrrăzni să zic că tac-tu n-ar fi fericit dacă o urrriaşă de fetiţă ca tine ar veni pe nepusă masă la el şi i-ar porrunci lui ce să facă!

— Bătrâna matcă le poruncea tuturor ce să facă! zise Tiffany.

— Aşa-i. Pentru că ea şi-a câştigat rrrespectul! replică gonnaglobardul, iar vocea păru să se multiplice în ecou, printre pietre.

— Te rog, nu ştiu ce să *fac!* se milogi Tiffany.

William se uită lung la ea.

— Ah, bine, nu te-ai descurcat prea rrrău, până acum, zise el, pe un ton mai plăcut. L-ai păcălit pe Fură Peoricine să nu se însoare cu tine, fără să încalci regulile, şi eşti o fetişcană şmecherrră, recunosc. O să găseşti calea, dacă ai rrăbdare. Dar nu mai bate din picior, aşteptându-te ca toată lumea să facă imediat ce-i ceri. Tot ce faci e să ţipi după bomboane, înţelegi. Foloseşte-ţi ochii. Foloseşte-ţi mintea.

Îşi vârî din nou muştiucul în gură, îşi umflă obrajii de mai să-i crape pielea, şi lui Tiffany îi dădură iarăşi urechile în clocot.

— Tu ce părere ai, broscoiule? întrebă Tiffany, uitându-se în buzunarul şorţului.

— Mă tem ca eşti pe cont propriu, zise broscoiul. Indiferent cine-oi fi fost eu, nu ştiu mare lucru despre găsirea uşilor

invizibile. Şi, de asemenea, nu-mi place că sunt presat să intru în cârdăşie, aş putea spune.

— Dar… nu ştiu ce să fac! E vreo vrajă pe care ar trebui s-o spun?

— Nu ştiu, e vreun cuvânt magic pe care l-ai putea spune? zise broscoiul şi se întoarse cu spatele.

Tiffany îşi dădea seama că Nac Mac Fulgerii se întorseseră. Aveau un obicei prost să umble chiar în linişte, când voiau ei.

Oh, nu, gândi ea. Ei cred că ştiu ce să fac! Dar nu-i drept! N-am fost pregătită deloc pentru aşa ceva. N-am fost la şcoala de vrăjitoare! Nici măcar nu pot găsi *aia!* Poarta trebuie să fie pe undeva pe aici, şi trebuie să existe indicii, dar nu ştiu care sunt!

Mă urmăresc să vadă dacă sunt bună de ceva. Şi eu sunt bună la brânză, şi atâta tot. *Dar o vrăjitoare se ocupă de lucrurile…*

Puse broscoiul la loc în buzunar şi simţi greutatea cărţii *Bolile ovinelor.*

Când o scoase afară, auzi un suspin ridicându-se dinspre ceata picţeilor.

Ei cred că toate cuvintele sunt magice…

Deschise cartea la nimereală şi se încruntă.

— Bâţele, citi ea cu glas tare.

În jurul ei, scoţiduşii clătinară din cap şi-şi dădură ghionturi.

— Bâţele sunt un tremur al vintrelor la mioare, citi ea, care pot conduce la inflamarea scocului inferior. Dacă sunt netratate, pot conduce la starea mai gravă de plescaviţă. Tratamentul recomandat este aplicarea zilnică de terebentină, până când se sfârşeşte ori tremurul, ori terebentina, ori oaia.

Riscă să-şi ridice privirea din carte. Fulgerii o urmăreau ciopor în vârful tuturor pietrelor şi al tumulilor. Păreau impresionaţi.

Oricum, cuvintele din *Bolile Ovinelor* n-au spart gheaţa cu vreo poartă magică.

— Orbalţul, citi Tiffany.

Se produse un freamăt de anticipaţie.

— Orbalţul este o stare de sfoiegire a pielii, în special în jurul atârniţelor. Terebentina este un remediu folositor…

Şi atunci văzu, cu coada ochiului, ursuleţul.

Era foarte mic şi de o nuanţă roşie pe care n-o prea întâlneşti în natură. Tiffany ştiu ce era. Wentworth adora jeleurile ursuleţi. Aveau gust de clei amestecat cu zahăr şi erau

făcute 100% din aditivi artificiali.

— Ah, zise ea cu glas tare. Fratele meu a trecut sigur pe aici.

Asta produse o agitaţie în asistenţă.

Ea păşi înainte, citind cu voce tare despre Coriza nărilor şi despre Capie, dar ţinând un ochi pe pământ. Şi descoperi încă un jeleu ursuleţ, verde, de data asta, şi chiar greu de desluşit în iarbă.

O—K, zise Tiffany în sinea ei.

La mică distanţă, se afla unul dintre arcurile de uşă închipuite de trei pietre; două pietre mari cu o a treia aşezată de-a latul pe vârfurile lor. Trecuse prin ea şi mai-nainte şi nu se întâmplase nimic…

Pentru că nimic *nu trebuia* să se întâmple, se gândi ea. Nu poţi lăsa o uşă în lumea ta prin care poate să intre *oricine,* altminteri oamenii s-ar fâţâi când înăuntru, când afară, din întâmplare. Trebuie să ştii că se află într-un loc anume.

Probabil asta e singura metodă care să ţină.

Bine. Atunci, cred că asta e intrarea.

Păşi prin ea şi văzu o privelişte uluitoare: iarbă verde, cer albastru colorat în trandafiriu în jurul soarelui la apus, câţiva nori mici şi albi, întârziaţi la culcare, şi o înfăţişare generală caldă, de culoarea mierii, pretutindeni. Era uimitor că putea exista o privelişte ca asta. Faptul că Tiffany o văzuse aproape în fiecare zi din viaţa ei, n-o făcea mai puţin fantastică. Şi, ca un bonus, nu trebuia să te uiţi prin niciun fel de arc de piatră ca s-o vezi. Puteai s-o vezi stând practic *oriunde.*

Doar...

…ceva nu era în regulă. Tiffany trecu pe sub arc de mai multe ori, şi rămase tot nu foarte convinsa, întinse un braţ în faţă, încercând să măsoare înălţimea la care se afla soarele faţă de orizont.

Şi atunci zări pasărea. Era o rândunică, vânând muşte, care coborî brusc în spatele pietrelor.

Efectul fu… ciudat şi aproape supărător. Trecuse în spatele pietrelor, iar ea îşi simţise ochii urmărindu-i coborârea…, dar întârzia. Fusese un moment în care rândunica ar fi trebuit să apară şi nu apăruse.

Apoi trecu prin deschizătură *şi, pentru o clipă, fu de ambele părţi ale celorlalte pietre, în acelaşi timp.*

Vederea ei o făcu pe Tiffany să simtă că globii ochilor ei au

fost scoşi şi întorşi invers.

Caută un loc în care timpul nu se potriveşte…

— Lumea văzută prin deschizătură este cel puţin cu o secundă în urmă faţă de timpul de aici, zise ea, încercând să sune cât mai convinsă cu putinţă. Cre… *ştiu* că aceasta este intrarea.

Se auziră câteva urale şi aplauze dinspre Nac Mac Fulgeri, care porniră prin iarbă către ea.

— A fost grozavă, toată citania ta dă mai dăvreme! zise Fură Peoricine. N-am înţeles niciun cuvinţel!

— Aşa-i, trebui să fie o limbă cu mare putere, dacă nu poate omu' să-şi dea seama despre ce dracu' e vorba! zise un alt scoţiduş.

— Tu fără îndoială ai plămada dă matcă în tine, domniţă, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock.

— Aşa-i! întări Wullie Flaimuc. A fost zdrobitor felu' în care ai ochit dulciurile şi nu le-ai lăsat să-ţi treacă neobservate! Nu credeam c-ai să-l vezi până şi p-ăl verde!

Restul picţeilor se opriră din urale şi se uitară la el.

— Ce-am zis? Ce-am zis? întrebă el.

Tiffany se pleoşti.

— Toţi aţi ştiut că aceea era calea de intrare, nu-i aşa? întrebă ea.

— Oh, deah, zise Fură Peoricine. Ştim dă treburile ăstea. Am trăit o vreme în ţara Reginei, ştii, da' ne-am răzvrătitără-mpotriva cârmuirii ei rele…

— Şi-am făcut asta, ş-atunci ea ne-a zvârlit afar', pă motiv că ne îmbătam, şi furam, şi ne băteam tot timpul, zise Wullie Flaimuc.

— Şi nu era dăloc adevărat! răcni Fură Peoricine.

— Şi aţi aşteptat să vedeţi dacă e*u* puteam găsi calea, da? zise Tiffany, mai înainte să înceapă vreo bătaie.

— Aşa-i. Te-ai descurcat bine, fetiţo.

Tiffany clătină din cap.

— Ba nu, nu m-am descurcat, zise ea. N-am făcut nicio magie. Nu ştiu cum am făcut. Doar m-am uitat la lucruri şi le-am cântărit. A fost o înşelătorie, serios.

Picţeii se uitară unii la alţii.

— Ah, bine, zise Fură Peoricine. Ce-i magia, nu? Doar dai dintr-o baghetă şi spui câteva cuvinte magice. Şi ce-i atât de

extr’ordinar în asta, nu? Dar să te uiţi la lucruri, să te uiţi *cu adevărat* la ele, ş-apoi să le cântăreşti şi să izbuteşti, ei bine, asta-i o pricepere *adevărată.*

— Aşa-i, este, încuviinţă William gonnaglobardul, spre surprinderea lui Tiffany. Ţi-ai folosit ochii şi ţi-ai folosit mintea. Asta face o adevărrată cotorrroanţă. Magicătoreala e doar de reclamă.

— Oh, zise Tiffany, înveselindu-se. Serios? Ei bine, atunci… iată uşa noastră, oameni buni!

— Corect, zise Fură Peoricine. Acu’ condu-ne prin ea.

Tiffany şovăi şi se gândi:

Pot să simt că mă gândesc. Privesc modul cum gândesc. Şi ce gândesc? Gândesc: am trecut prin acest arc şi mai devreme şi nu s-a întâmplat nimic.

Dar atunci nu m-am uitat. Nici nu am gândit. Nu cum trebuia.

Lumea pe care o pot vedea prin arc nu este, de fapt, reală. Doar pare c-ar fi aşa. Este un soi de… pictură magică, pusă acolo ca să mascheze intrarea. Şi dacă nu-i dai atenţie, ei bine, doar intri şi ieşi din ea, fără să înţelegi.

Aha…

Trecu prin arc. Nu se întâmplă nimic. Nac Mac Fulgerii o priveau cu gravitate.

O-K, îşi zise ea în gând. Încă sunt prostită de voi, nu-i aşa…?

Stătu în faţa pietrelor şi întinse mâinile în lături, închizând ochii. Foarte încet, făcu un pas înainte…

Ceva trosni sub ghetele ei, dar nu-şi deschise ochii până când nu mai putu simţi pietrele. Când îi deschise…

…era un peisaj în alb şi negru.

Capitolul 8

Tărâmul iernii

— Aha, arre Văzul dintâi, sută-n mie, se auzi glasul lui William în spatele lui Tiffany, în timp ce căsca ochii la lumea Reginei. Vede ce e *cu adevărrrat* acolo…

Zăpada se întindea sub un cer de-un alb atât de murdar, că Tiffany ar fi putut crede că stătea într-o minge de ping-pong. Numai trunchiurile negre şi crengile ca nişte mâzgălituri ale copacilor, ici şi colo, îi spuneau unde se oprea pământul şi începea cerul…

…acestea şi, bineînţeles, urmele de copite. Se întindeau până departe, către o pădure de copaci negri, cocoşaţi de zăpadă.

Simţea frigul ca pe nişte ace mici, pe toată pielea.

Privi în jos şi îi văzu pe Nac Mac Fulgeri revărsându-se pe poartă, adâncindu-se până la piept în zăpadă. Se răspândiră, fără nicio vorba. Unii dintre ei îşi scoaseră săbiile.

Nu mai râdeau şi nu mai glumeau, acum. Erau cu ochii-n patru.

— Bun, atunci, zise Fură Peoricine. Bine lucrat. Tu ne aştepţi aci, iar noi o să-ţi aducem fratele înapoi, fără problem…

— Ba vin şi eu! se repezi Tiffany.

— Nee, o matcă nu…

— Ba asta, da! zise Tiffany, tremurând. Adică *vine!* Este fratele meu. Şi *unde* suntem, mă rog?

Fură Peoricine se uită în sus, la cerul palid. Nu se vedea niciun pic de soare, pe nicăieri.

— Eşti aici, acuma, zise el, aşa că poate că n-o să fie niciun necaz să-ţi spunem şi ţie. Ăsta-i ceea ce voi numiţi Tărâmul basmelor.

— *Tărâmul basmelor?* Nu, nu e ăsta! Am văzut poze! Tărâmul basmelor este… este numai copaci, şi flori, şi soare strălucitor, şi… şi clinchet de clopoţei! Copilaşi bondoci, în

şorţuleţe-combinezoane, cu corniţe! Făpturi cu aripi! Ăăă… şi oameni ciudaţi! Am văzut poze! …

— Nu e totdeauna aşa, zise Fură Peoricine, sec. Şi nu poţi veni şi tu cu noi, pen'că n-ai nicio armă, domniţă.

— Ce s-a întâmplat cu tigaia mea? întrebă Tiffany.

Ceva se ciocni de călcâiele sale. Se întoarse şi-l văzu pe Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, ţinând tigaia în sus, triumfător.

— OK, ai tigaia ta, zise Fură Peoricine, da' aici ţi-ar trebui o sabie din fier dă trăsnet. Asta e cumva, ştii tu, arma oficială la invadarea Ţinutului basmelor…

— Vine cineva! ţipă Wullie Flaimuc.

Tiffany văzu o linie de puncte negre în depărtare şi simţi pe cineva căţărându-se pe spatele ei şi aşezându-i-se pe cap.

— Îs câinii negri, anunţă Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock. Zeci dă câini, uriaşi.

— Niciodată n-o să scăpăm de câini! strigă Tiffany, apucând tigaia.

— Nici nu-i nevoie, zise Fură Peoricine. Îl avem pe gonnaglobard cu noi, dă data asta. Poate vrei să-ţi vâri degetele în urechi, totuşi.

William, cu ochii aţintiţi asupra haitei care venea, deşurubă câteva dintre fluierele din cimpoi şi le puse în sacul pe care-l căra pe umăr.

Câinii erau acum mult mai aproape. Tiffany le putea vedea colţii ascuţiţi ca briciul şi ochii arzători.

Încet, William scoase nişte fluiere mult mai mici şi mai scurte, care păreau de argint, şi le înşurubă în lăcaşurile lor. Avea înfăţişarea cuiva care nu se grăbea.

Tiffany strânse mânerul tigăii sale. Câinii nu lătrau. Ar fi fost mai puţin înfricoşători, dac-ar fi lătrat.

William vârî şoarecele-cimpoi sub braţ şi suflă printr-un fluier până se umflă burduful.

— Voi cânta, anunţă el, când câinii ajunseseră destul de aproape pentru ca Tiffany să le vadă balele curgând, *Rrregele sub Marrre!*[31]

Ca un singur omuleţ, Nac Mac Fulgerii lăsară săbiile să cadă şi îşi puseră palmele peste urechi.

---

31 Parodiere a toastului iacobit „Regele peste mare!”

William îşi lipi buzele de muştiuc, bătu din picior o dată sau de două ori, şi, când un câine se pregătea să sară asupra lui Tiffany, începu să cânte.

O mulţime de lucruri se întâmplară în mai mult sau mai puţin acelaşi timp. Lui Tiffany începură să-i zbârnâie toţi dinţii. Tigaia vibră în mâinile ei şi căzu în zăpadă. Câinelui din faţa ei i se încrucişară ochii şi, în loc să facă saltul înainte, căzu de-a dura.

Câinii Morţii nu le dădeau niciun pic de atenţie picţeilor. Urlau. Se învârteau în loc. Încercau să-şi muşte propriile cozi. Se împiedicau şi se izbeau unii pe alţii. Frontul Morţii gâfâitoare se rupse în zeci de animale disperate, răsucindu-se şi zvârcolindu-se, încercând să scape de propria piele.

Zăpada se topise într-un cerc în jurul lui William, ai cărui obraji erau stacojii de efort. Din el ieşeau aburi.

Îşi luă fluierul de la gură. Câinii Morţii, care se zbăteau în zloată, îşi ridicară capetele. Şi atunci, toţi ca unul, îşi vârâră coada între picioare şi alergară ca nişte câini ai iadului înapoi, prin zăpadă.

— Ei bine, de-acu' ştiu că suntem aici, zise Fură Peoricine, ştergându-şi ochii de lacrimi.

— He ha'ntâhat? întrebă Tiffany, pipăindu-şi dinţii cu mâna, ca să verifice dacă mai erau toţi acolo.

— A cântat notele durerii, o lămuri Fură Peoricine. Tu nu le poţi auzi, că sunt foarte înalte, da' câinii pot. Le sfredelesc creierii. Acu' mai bine ne urnim din loc, mai înainte ca ea să ne trimită şi al'ceva.

— Regina i-a trimis? Dar parcă sunt ieşiţi din coşmaruri! zise Tiffany.

— Oh, deah, zise Fură Peoricine. De-acolo face rost dă ei.

Tiffany se uită la William gonnaglobardul. Îşi înlocuia, calm, fluierele. Simţi că ea se uita la el, ridică privirile şi-i făcu cu ochiul.

— Nac Mac Fulgerii iau muzica foarrrte în serios, zise el şi, cu un semn din cap, arătă spre zăpada de la picioarele lui Tiffany.

Acolo, în zăpadă, era un ursuleţ galben, pudrat cu zahăr, făcut 100% din aditivi artificiali.

Iar zăpada, de jur împrejurul lui Tiffany, se topea văzând cu ochii.

Doi picţei o duceau pe Tiffany cu uşurinţă în spinare. Ea aluneca pe deasupra zăpezii, cu tot clanul alergând lângă ea.

Niciun pic de soare pe cer. Chiar şi-n cele mai înnorate zile, în general puteai să-ţi dai seama unde era soarele, dar aici nu. Şi mai era ceva ciudat, ceva pe care nu l-ar fi putut numi. Nu semăna cu un loc adevărat. Nu ştia de ce simţea asta, dar era ceva în neregulă cu orizontul. Părea destul de aproape cât să-l atingi cu mâna, ceea ce era absurd.

Şi lucrurile nu erau… terminate. Ca, de pildă, copacii din pădurea spre care se îndreptau. Un copac e un copac, se gândi ea. De aproape sau de departe, tot copac e. Are scoarţă, şi crengi, şi rădăcini. Ştii că este *acolo,* chiar dacă e atât de departe că nu-i decât un rotocol.

Copacii de aici, totuşi, erau altfel. Avea o puternică senzaţie că erau chiar rotocoale, şi că îşi făceau rădăcinile, crengile şi celelalte detalii pe măsură ce se apropia ea, de parcă ei şi-ar fi zis, în sinea lor: „Iute! Vine cineva! Să par real!”

Era ca şi cum ai fi fost într-o pictură în care artistul nu-şi bătuse prea mult capul cu lucrurile de la distanţă, dar care adăugase în grabă o tuşă de real oriunde te-ai fi uitat.

Văzduhul era îngheţat şi stătut, ca aerul din vechile pivniţe.

Lumina scăzu când ajunseră la pădure. Printre copaci, devenea albastră şi nepământeană.

Nicio pasăre, gândi Tiffany.

— Stop, zise ea.

Scoţiduşii o lăsară la pământ, dar Fură Peoricine zise:

— N-ar trebui să tândălim p-aicea. Capu’ sus, băieţi!

Tiffany scoase broscoiul. Acesta clipi des la zăpadă.

— Oh, rah-oac, mormăi el. Asta nu-i bine. Ar fi trebuit să hibernez.

— De ce e totul atât de… ciudat?

— La asta nu te pot ajuta, zise broscoiul. Eu văd doar zăpadă, văd gheaţă, văd moarte de frig. Îmi ascult broscoiul interior, aici.

— Dar nu-i aşa de frig!

— M-m-mie m-m-mi s-s-se p-p-pare frig.

Broscoiul închise ochii. Tiffany oftă şi-l vârî la loc în buzunar.

— Îţi spun io unde suntem, zise Fură Peoricine, cu ochii cercetând atent umbrele albastre. Ştii gângâniile-alea pişcăcioase care se agaţă dă oi şi sug sânge pân’ se umflă, după

care-şi dau drumu' jos dă pă oaie? Toată lumea asta e plină dă ele.

— Vrei să spui, o căpuşă? Un parazit? Un *vampir?*

— Oh, deah. Se vântură dă colo-colo pân' găsesc un loc cu mai puţină lume, unde nimeni nu le poate lua la ochi, şi deschid o uşă. 'Poi, Regina-şi trimite supuşii. Ca să fure, ştii. Să ciupească dă prin hambare, să şutească vite…

— Nouă ne place să furăm orătănii, zise Wullie Flaimuc.

— Wullie, zise Fură Peoricine, punându-i sabia în piept, mai ştii că am zis eu că tu câteodată ar trebui să judeci 'nainte de-a-ţi deschide fleanc'aia a ta grasă?

— Da, Fură.

— E, asta a vozt una din dăţile alea. Fură se întoarse şi se uită la Tiffany, mai curând ruşinat. Aşa-i, noi am vozt ăi mai mari lotri ai Reginei, zise el. Lumea nu ne urmărea niciodat', dă frica omuleţilor. Da' pentru ea nu era niciodat' destul. Ea mereu voia mai mult. Da' noi i-am zis că nu-i *drept* ză furăm zinguru' porc al unei bătrâne doamne or' mâncarea dă la ăi de n-aveau d-ajuns nici pentru ei. Un Fulger nu-ji face probleme ză fure o cupă dă aur dă la vreo matahală bogată, ştii, dar să lom…

…cupa-n care un moşneag îşi ţine dinţii dă-mprumut, ne face ză ne fie ruşine dă noi, aşa i-am zis. Nac Mac Fulgerii se bat şi fură, dezigur, dar cine-ar vrea ză ză bată cu cel zlab şi ză fure dă la cel zărac?

Tiffany asculta, la marginea pădurii întunecate, povestea unei mici lumi în care nimic nu creştea, în care niciun soare nu strălucea şi-n care totul trebuia să fie adus din altă parte. Era o lume care lua şi nu dădea nimic în schimb, decât teamă. Făceau raiduri de jaf – şi oamenii învăţaseră să rămână în pat, când auzeau zgomote ciudate noaptea, pentru că oricui îi făcea greutăţi, Regina i-ar fi putut stăpâni visele.

Tiffany nu prea-şi dădea seama cum făcea asta, dar de-acolo veneau monştrii precum Câinii Morţii şi călăreţul fără cap. Aceste vise erau… mai reale. Regina putea lua visele ca să le facă mai… consistente. Puteai păşi în ele şi dispăreai. Şi nu te mai trezeai mai-nainte, ca monştrii să nu te-nhaţe…

Regina nu lua de la oameni numai mâncarea. Îi lua şi pe oameni, deopotrivă…

— …de pildă, pe cimpoieri, zise William gonnaglobardul. Spirriduşii nu pot cânta la niciun instrument, ştii. Şi ea rrrăpeşte un om pentru muzica pe care-o poate face.

— Şi ia şi copii, zise Tiffany.

— Da. Frate-tău nu e primul, zise Fură Peoricine. Nu-i prea multă distracţie şi veselie p-aci, ştii. Ea crede că-i bună cu copiii.

— Matca bătrână zicea că n-o să-i facă rău, zise Tiffany. Asta-i adevărat, nu?

Puteai să-i citeşti pe Nac Mac Fulgeri ca pe o carte deschisă. O carte mare, simplă, cu ilustraţii ca Ocheşte Câinele şi O Mare Bilă Roşie, şi cu una sau două propoziţii scurte, pe fiecare pagină. Tot ce gândeau le apărea pe feţe şi, în clipa aceea, cu toţii aveau o înfăţişare care spunea: *Crivens,* sper că n-o ză ne puie întrebări la care n-am vrea să răzbundem…

— Asta *este* adevărat, nu? stărui ea.

— Oh, deah, zise Fură Peoricine, cu încetineală. Cu asta nu te-a minţit. Regina o ză-ncerce ză fie drăguţă cu el, da’ n-o ză ştie cum. Ea-i un elf. Elfii nu-s mari meşteri la gândit şi la ceilalţi.

— Ce-o să i se întâmple dacă n-o să-l luăm înapoi?

Din nou apăru expresia aceea cu „nu ne place încotro bate”.

— Am *spus…,* şi Tiffany repetă.

— Aş îndrrrăzni să zic c-o să-l trrrimită-napoi la timp, zise William. Şi el *n-o* ză fie mai marrre. Nimic nu-mbătrâneşte pe aici. Nimic nu creşte. Absolut nimic.

— Aşadar, el o să fie bine?

Fură Peoricine scoase un sunet înecat din gât. Părea a fi o voce care încerca să zică „da”, dar era în conflict cu un creier care ştia că răspunsul e „nu”.

— Spuneţi-mi ce nu-mi spuneţi, zise Tiffany.

Wullie Flaimuc fu primul care se-nscrise la cuvânt.

— O mulţime dă chestii, zise el. Dă ekzemplu, punctu’ dă topire al plumbului îi dă…

— Timpu’ trece mai încet, cu cât pătrunzi mai adânc în acest ţinut, zise repede Fură Peoricine. Anii trec ca zilele. Regina s-a săturat dă noi, băieţii, după vro două luni, cam aşa. Două luni *aici,* ştii, unde timpul îi leneş şi greu. Da’ când el s-o întoarce în lumea muritorilor, tu o ză fii o babă sau poate c-o ză fii chiar moartă dă bătrâneţe. Aşa că, dacă ai copii d-ai tăi, mai bine le spui ză ză ferească dă un băiat lipicios hălăduind pă dealuri şi strigând după dulciuri, că ăla o ză fie unchiul lor, Wentworth. Şi ăsta n-o ză fie cel mai rău lucru, dă altfel. Dacă trăieşti în mijlocul viselor prea mult, atunci o ză-nnebuneşti, n-o ză mai

poţi nicio-dat’ să te trezeşti cum trebuie, n-o ză te mai poţi niciodat’ ancora în realitate…

Tiffany făcu ochii mari la el.

— S-a mai întâmplat, zise William.

— Ba o să-l aduc înapoi, zise Tiffany, liniştită.

— Nu ne-ndoim dă asta, zise Fură Peoricine. Şi oriunde te-ai duce, o ză te urmăm. Clanul Nac Mac Fulger nu se teme dă nimic!

O izbucnire de urale se ridică din mijlocul lor, dar lui Tiffany i se păru că umbrele albastre absorbiră şi stinseră toate sunetele.

— Deah, nimic în afar’ dă avocaţi mmph mmph, încercă Wullie să zică, înainte ca Fură să izbutească să-i închidă gura.

Tiffany se întoarse către urmele de copite şi începu să meargă în lungul lor.

Zăpada scârţâia neplăcut sub tălpi.

Merse aşa puţin, urmărind cum copacii devin mai reali pe măsură ce se apropia de ei, apoi privi în jur.

Toţi Nac Mac Fulgerii se furişau după ea. Fură Peoricine îi făcu voios semn din cap. Toate urmele de copite deveniră găuri în zăpadă, cu iarba arătându-şi colţul printre ele.

Copacii începură s-o scoată din sărite. Felul în care lucrurile se schimbau era mai înfricoşător decât oricare monstru. Pe-un monstru îl puteai pocni, dar nu puteai pocni o pădure. Şi ea simţea nevoia să pocnească *pe cineva.*

Se opri şi dădu puţin zăpada la o parte de la baza unui copac. Pentru numai o clipă, în locul unde fusese, se văzu doar o pată cenuşie. Sub ochii ei, scoarţa crescu în jos, unde fusese zăpada. Apoi rămase aşa, prefăcându-se că fusese acolo tot timpul.

Asta era cu mult mai îngrijorător decât Câinii Morţii. Aceia erau doar nişte monştri. Puteau fi învinşi. Asta era… înfricoşător…

Se cufundă din nou în Gândul de-al doilea. Simţea frica adâncindu-se, îşi simţea stomacul devenind o bilă de fier înroşit, îşi simţea coatele năduşind. Dar nu… participa. Se *privea* pe ea însăşi cum devenea speriată şi asta însemna că o parte din ea, cea care privea, nu era speriată.

Necazul era că trebuia să ducă frica pe picioare. Asta însemna să fie cu mare băgare de seamă.

Şi asta era ceea ce mergea prost. Frica o înhăţase în

gheare, dintr-odată. Se afla într-o lume stranie, cu monştri, urmărită de sute de mici hoţi albaştri. Şi… Câini negri. Călăreţi fără cap. Monştri în râu. Oi gonind ca vântul, cu spatele, peste pajişti. Glasuri sub pat…

O năpădi groaza. Dar, pentru că era Tiffany, îi ieşi hotărâtă în întâmpinare, ridicând tigaia. Trebuia să treacă prin pădure, s-o găsească pe Regină, să-l ia de-acolo pe fratele ei şi să părăsească locurile astea!

Undeva în spatele ei, vocile începură să strige…

Se trezi.

Nu era nicio zăpadă, dar *era* alb, albul aşternuturilor şi al tencuielii tavanului camerei sale. Se uită lung la ele o vreme, apoi se aplecă şi se uită sub pat.

Nu era nimic acolo, în afară de oala de noapte. Când deschise larg uşa de la casa păpuşilor, nu era nimeni înăuntru, în afară de cei doi soldăţei, ursuleţul de pluş şi păpuşa fără cap.

Pereţii erau solizi. Duşumeaua scârţâia ca de obicei. Papucii ei erau aceeaşi ca întotdeauna: vechi, comozi şi cu pomponul roz tocit.

Se opri în mijlocul camerei şi întrebă, foarte liniştită:

— E cineva aici?

Oile behăiră pe coasta îndepărtată a dealului, dar probabil n-o auziseră.

Uşa scârţâi din balamale şi motanul Haţchiţ se strecură înăuntru. Se frecă de picioarele ei, torcând ca un tunet de furtună îndepărtată, apoi se duse şi se făcu ghem pe patul ei.

Tiffany se îmbrăcă, gânditoare, aşteptându-se ca dormitorul să facă ceva ciudat.

Când coborî, se pregătea micul dejun. Mama ei trebăluia pe la spălător.

Tiffany ieşi fără şovăire din bucătărie şi intră în lăptărie. Mergând de-a buşilea pe podea, căută pe sub spălător şi apoi în spatele tuturor dulapurilor de vase.

— Puteţi ieşi acuma, pe cinstite, zise ea.

Nu se arătă nimeni. Era singură în lăptărie. Adeseori fusese lăsată singură aici şi ei îi plăcuse. Era aproape teritoriul ei personal. Dar acum, era cumva prea gol, prea curat…

Când veni agale înapoi, în bucătărie, mama ei încă mai era la spălător, ocupându-se de vasele murdare, dar o tava cu porridge aburind fusese aşezată pe masă, pentru o singură persoană.

— O să fac mai mult unt, astăzi, zise Tiffany cu precauţie, aşezându-se la masă. Ar fi bine s-o fac, de vreme ce s-a strâns atâta lapte.

Mama ei dădu din cap şi puse o farfurie pe uscătorul de vase, de lângă spălător..

— N-am făcut nimic rău, aşa-i? întrebă Tiffany.

Mama ei clătină din cap.

Tiffany suspină.

„Şi atunci ea se trezi şi totul nu fusese decât un vis.” Acesta era cam cel mai prost final pe care-l puteai avea într-o poveste. Dar totul păruse atât de *real.* Îşi putea aminti mirosul de fum din grota picţeilor, şi modul în care… cum îl chema? … ah, da, i se spunea Fură Peoricine… modul în care Fură Peoricine se fâstâcea întotdeauna când vorbea cu ea.

Ce ciudat, îşi zise ea, că Haţchiţ se frecase de ea. Ar fi dormit el în patul ei, dac-ar fi putut scăpa nevătămat pe chestia asta, dar, în timpul zilei, se ţinea departe din calea lui Tiffany. Ce ciudat…

Se auzi un zăngănit pe lângă poliţa căminului. Păstoriţa de porţelan de pe raftul lui Buni pornise într-o parte, de capul ei, şi, în timp ce Tiffany o urmărea din ochi, cu lingura de porridge suspendată la jumătatea drumului spre gură, alunecă şi se sparse de podea.

Zăngănitul continuă. Acum venea dinspre cuptorul cel mare. Putea chiar vedea cum uşiţa se zgâlţâia din ţâţâni.

Se întoarse spre mama ei şi o văzu punând o altă farfurie pe uscător, lângă spălător. Dar nu o ţinea cu o mână…

Uşiţa cuptorul se desprinse brusc şi căzu la podea.

— Nu mânca din porridge!

Nac Mac Fulgerii se revărsară în încăpere, cu sutele, curgând pe dalele de piatră.

Pereţii se clătinau. Podeaua se mişcă. Şi acum făptura care se întoarse de la spălător nu era nici măcar omenească, ci doar… obiect, nu mai viu decât o figurină de turtă dulce, cenuşie ca drojdia veche, schimbându-şi forma în timp ce se împleticea spre Tiffany.

Picţeii tropăiră pe lângă ea, spulberând zăpada.

Îşi ridică ochii spre ochişorii mici şi negri ai creaturii.

Ţipătul izvorî de undeva din rărunchii ei. Nu era niciun Gând de-al doilea, niciun Gând dintâi, ci doar un ţipăt. Părea să se întindă de îndată ce părăsea gura lui Tiffany, până când

deveni un tunel întunecat în faţa ei, iar în timp ce cădea prin el, auzi, în tumultul din spatele ei:

— La cin’ crezi că te holbezi, prietene? *Crivens,* da’ ţi-ai făcut rost d-o bucătărie pă cinste!

Tiffany deschise ochii.

Stătea întinsă pe pământul umed, în zloată, în pădurea întunecată. Picţeii o priveau cu atenţie, dar, cum văzu ea, ceilalţi din spatele lor se uitau spre umbrele dintre trunchiurile copacilor.

Erau… lucruri în copaci. Grămezi de lucruri. Erau cenuşii şi atârnau de crengi ca nişte haine vechi.

Întoarse capul şi-l văzu pe William lângă ea, studiind-o cu îngrijorare.

— Ăla a fost un vis, nu-i aşa…? întrebă ea.

— Păăăi, acumaaa, zise William, a fost şi deopotrrrivă n-a fost…

Tiffany se ridică brusc în capul oaselor, silindu-i pe picţei să sară repede în lături.

— Dar… chestia aia a fost în el, iar voi toţi aţi ieşit din cuptor! zise ea. Aţi fost *în* visul meu! Ce e… ce-a fost creatura aceea?

William gonnaglobardul se uită la ea de parcă încerca să-şi găsească vorbele.

— Aceea a fost ceea ce noi numim o dromă, zise el. Nimic din ceea ce e aici nu aparţine cu adevărat acestei lumi, îţi aminteşti? Totul este o răsfrângere din afară, sau ceva furat dintr-o altă lume, sau poa’ ceva ce Regina a făcut să apară printr-o vrajă. Era ascunsă în copaci şi tu ai mers atât de repede că n-ai văzut-o. Ştii păianjenii?

— Bineînţeles!

— Ei bine, păianjenii ţes pânze. Dromele ţes vise. E simplu prin locurile astea. Lumea din care vii tu este aproape reală. Tărâmul ăsta este aproape ireal, aşa că e aproape un vis, oricum. Iar droma a ţesut un vis pentru tine, cu o capcană în el. Dacă mănânci orice în vis, nu mai vrei niciodată să-l părăseşti![32]

Arăta de parcă spera ca Tiffany să fie impresionată.

32 În mai multe legende scoţiene, printre care şi-n *Micul Rowland şi micuţa Ellen,* se spune că dacă mănânci mâncare de-a spiriduşilor, în mod sigur rămâi captiv în Regatul elfilor (Ţara basmelor).

— Şi droma ce câştigă? întrebă ea.

— Îi place să privească visele. Se distrează privind cum te distrezi tu. Şi te priveşte cum tot mănânci mâncare din vise, până când mori de foame. Atunci, droma te mănâncă pe tine. Nu imediat, fireşte. O să aştepte până te mai înmoi niţel, că n-are dinţi.

— Bine şi cum mai poţi scăpa de ea?

— Cea mai bună metodă e să găseşti droma, zise Fură Peoricine. Căci o ză fie în vis cu tine, deghizată. Şi-atunci tre' s-o păleşti zdravăn.

— Prin a păli vrei să spui…?

— Tăierea capului dă-ntotdeauna rezultate.

Acum, se gândi Tiffany, chiar sunt impresionată. Mai bine n-aş fi fost.

— Şi acesta este Tărâmul basmelor?

— Deah. Ai putea spune că e bucăţica aceea pe care turiştii n-o văd, zise William. Şi tu te-ai descurcat bine. Te-ai luptat cu ea. Ai ştiut că nu era în regulă.

Tiffany îşi aminti de motanul prietenos şi de păstoriţa care căzuse. Bibeloul încercase să-i transmită un mesaj. Ea nu-l ascultase.

— Vă mulţumesc c-aţi venit după mine, zise ea, cu voce umilă. Cum aţi făcut?

— Ah, noi în general putem găsi o cale de-a intra *oriunde,* chiar şi într-un vis, zise William zâmbind. Suntem un neam de hoţi, la urma urmelor.

O bucată din dromă căzu din copac şi flutură pe pământ.

— N-o să mă mai prindă niciuna a doua oară! declară Tiffany.

— Da. Te cred. Îţi luceşte crrrima în ochi, zise William, cu o notă de admiraţie. Dacă aş fi o dromă, aş fi de-a dreptul îngrozită acuma, dac-aş avea un pic de creier. O să fie mai multe, ţine minte, şi unele dintre ele sunt viclene. Regina le foloseşte ca paznici.

— N-o să mă mai păcălească! Tiffany îşi aminti spaima din clipa în care năluca aceea începuse să se mişte către ea, schimbându-şi forma. Fusese cel mai rău pentru că se aflase în casa ei, în *locul* ei. Se simţise de-a dreptul îngrozită când creatura aceea mare şi fără formă se prăbuşise în bucătărie, dar şi furioasă, în egală măsură. Îi invadase *locul ei.*

Creatura nu numai că încercase s-o omoare, o şi *insultase…*

William o cercetă din ochi.

— Da, arăţi foarte mânioasă, zise el. Înseamnă că-ţi iubeşti fratele, dacă înfrunţi astfel de monştri pentru el…

Iar Tiffany nu-şi mai putu stăvili gândurile. Nu-l iubesc. Nu ştiu. El e atât de… lipicios, iar eu nu pot face faţă, şi trebuie să petrec atât de multă vreme având grijă de el, şi el întotdeauna ţipă după câte ceva. Nu pot vorbi cu el. El nu face decât *să vrea* tot timpul.

Dar Gândul ei de-al doilea spunea: El e *al meu.* Locul meu, casa mea, fratele meu! Cum de îndrăzneşte ceva să se atingă de ce e *al meu!*

Fusese învăţată să nu fie egoistă. Ştia că nu era, nu după cum înţelegeau oamenii să fii. Încercă să se gândească la ceilalţi. Niciodată nu se repezise să ia şi ultima bucăţică de pâine. Nu, era alt sentiment.

Nu era o fată curajoasă, sau generoasă, sau bună. Făcea asta pentru că trebuia să fie făcut, pentru că nu se putea să n-o facă. Se gândea la:

…Lumina lui Buni Suferind, legănându-se încet peste dealuri, în nopţile geroase, scânteietoare, sau cu furtuni asurzitoare ca un război dezlănţuit, salvând miei de la a muri îngheţaţi sau berbeci de la a cădea în prăpăstii. Ea degera, se căznea şi mergea prin bezna nopţii după vreo proastă de oaie care nu spunea niciodată mulţumesc şi care probabil avea să fie la fel de proastă şi a doua zi, cât să intre în aceeaşi ananghie. Şi ea o făcea pentru că era de negândit să n-o facă.

S-a întâmplat odată să se întâlnească pe drum cu negustorul ambulant şi măgarul lui. Era un măgăruş mititel şi abia de-l vedeai sub grămada de bulendre din spinarea lui. Şi omul îl bătea pentru că animalul căzuse în genunchi.

Tiffany începuse să plângă văzând asta, iar Buni se uitase la ea şi apoi le poruncise ceva lui Tunet şi Fulger.

Negustorul se oprise, când auzise mârâiturile. Ciobăneştii se postaseră de o parte şi de alta a omului, astfel încât nu-i putea vedea pe amândoi odată. Îşi ridicase băţul, gata parcă să-l lovească pe Fulger, iar mârâitul lui Tunet devenise mai puternic.

„Te sfătuiesc să nu faci asta”, zisese Buni.

El nu era un om prost. Ochii câinilor erau ca nişte bile de oţel. Îşi lăsase braţul jos.

„Acuma, aruncă băţul”, zisese Buni. Omul făcuse precum i se ceruse aruncându-l în praf de-ai fi zis că devenise brusc de fier înroşit.

Buni Suferind mersese până la el şi-l ridicase de jos. Tiffany îşi aminti că era o nuia groasă, lungă şi mlădioasă.

Deodată, atât de iute că abia de se zărise o mişcare, Buni îl plesnise pe om peste faţă de două ori, lăsându-i două dâre lungi şi roşii. El se mişcă în loc şi vreun gând bun de ultimă clipă trebuie să-l fi salvat, pentru că ciobăneştii acum aproape că ardeau de poftă să audă porunca de-a sări asupra lui.

„Doare, nu-i aşa?” zisese Buni pe un ton glumeţ. „Acum, ştiu cine-mi eşti şi bănuiesc că şi tu ştii cine sunt. Tu vinzi oale şi tigăi, şi nu sunt rele, după câte ţin eu minte. Dar dacă spun eu vreun cuvânt, n-o să mai vinzi nimic pe dealurile mele. Aşa să ştii. Mai bine i-ai da mâncare dobitocului tău decât să-l biciuieşti. M-ai auzit?”

Cu ochii închişi şi mâinile tremurând, omul a dat din cap.

„Aşa mai merge”, zisese Buni Suferind şi imediat câinii redeveniseră doi ciobăneşti obişnuiţi, care veniseră şi se aşezaseră de-o parte şi de cealaltă a stăpânei lor, cu limbile atârnând.

Tiffany îl urmărise pe om desprinzând ceva din povara animalului şi legându-şi-o lui în spate, apoi, cu mare grijă, mânându-l pe măgăruş mai departe pe drum. Buni se uitase lung în urma lui, în timp ce-şi umplea pipa cu Jolly Sailor. Şi, când şi-o aprinsese, zisese, de parcă tocmai îi venise-n minte acel gând:

„Cei care pot s-o facă, trebuie s-o facă pentru cei care nu pot. Şi cineva trebuie să vorbească pentru cei care nu cuvântă.”

Tiffany îşi zise, în sinea ei: Asta înseamnă să fii o vrăjitoare? Nu e cum mă aşteptasem eu! Când se întâmplă şi părţile *bune?*

Se ridică în picioare.

— Hai să mergem mai departe, zise ea.

— N-ai obosit? întrebă Fură.

— O să mergem mai departe!

— Aşa? Ei bine, pro’abil că Regina s-a dus la lăcaşul ei, dă dincolo dă pădure. Dacă n-am ţine cont dă tine, ne-ar lua doar vreo două ore până acolo…

— O să merg! Amintirea feţei uriaşe şi moarte a dromei încerca să-i revină în minte, dar furia nu-i lăsă loc.

— Unde-i tigaia? Mulţumesc! Hai!

O porni printre copacii ciudaţi. Urmele de copite aproape că străluceau în întuneric. Ici şi colo, alte urme se încrucişau cu acestea, urme care ar fi putut fi de gheare de găină, urme de copite rotunde şi grosolane, care ar fi putut fi făcute de orice, dâre vălurite, cum ar fi lăsat şerpii, dacă existau pe aici vietăţi ca şerpii.

Picţeii alergau în linie cu ea, de-o parte şi de alta.

Chiar dacă valul de mânie îi pierise, îi venea greu să se uite la lucrurile de pe-aici, fără s-o apuce durerile de cap. Lucruri care păreau foarte îndepărtate, se apropiau neaşteptat de repede, copacii îşi schimbau forma când treceau pe lângă ei…

Aproape ireal, zisese William. Aproape un vis. Lumea n-avea destulă realitate în ea pentru ca distanţele şi formele să funcţioneze credibil. Din nou artistul magic pictase nebuneşte. Dacă se uita fix la un copac, acesta se schimba şi devenea mai asemănător cu un copac decât înainte, când ai fi zis că-l desenase Wentworth cu ochii închişi.

Asta-i o imitaţie de lume, gândi Tiffany. Aproape ca într-o poveste. Copacii nu trebuie să fie prea amănunţiţi, căci, nu-i aşa, cine se uită la copaci într-o poveste?

Se opri într-un mic luminiş şi se uită stăruitor la un copac. Părea să ştie că era privit: deveni mai real. Scoarţa i se înăspri, iar rămurele mai cuviincioase îi crescură în vârful crengilor.

Şi zăpada se topea în jur, sub picioarele ei. Deşi „topire” nu era cuvântul potrivit. Dispărea, pur şi simplu, lăsând în urmă frunzele şi iarba.

Dacă eu aş fi fost o lume care să nu am destulă realitate în mine cât să umblu aşa pe-afară, se gândi Tiffany, atunci zăpada mi-ar fi fost chiar la îndemână. Nu ia prea mult efort. E doar o chestie albă. Totul arată alb şi simplu. Dar eu pot face lucruri mult mai complicate. Sunt mult mai reală decât locul ăsta.

Auzi un zumzăit deasupra capului şi se uită în sus.

Dintr-odată văzduhul se umplu de mici omuleţi, mai mici decât Fulgerii, cu aripi ca libelulele. În jurul lor aveau un nimb auriu. Tiffany, ca vrăjită, întinse o mână…

În aceeaşi clipă simţi parcă tot clanul Nac Mac Fulger aterizând pe spinarea ei şi împingând-o grămadă într-un nămete.

Până se zbătu să iasă, întreg luminişul devenise un câmp de bătălie. Picţeii săreau şi tăiau cu sabia făpturile zburătoare care

bâzâiau în jurul lor ca viespile. Sub ochii ei, două dintre creaturi se repeziră la Fură Peoricine şi-l ridicară în aer, trăgându-l de păr.

El se înălţă, ţipând şi zbătându-se. Tiffany făcu un salt şi-l prinse de mijloc cu o mână, cu cealaltă zgornind creaturile ca pe muşte. Acestea îi dădură drumul scoţiduşului şi se feriră cu uşurinţă, tăind aerul în zigzag la fel de repede ca nişte păsări colibri. Una dintre ele o muşcă de deget, înainte de a zbura zumzăind înapoi.

Undeva, o voce strigă:

— Oooooooohhhhh…

Fură se zvârcoli să scape din mâna lui Tiffany.

— Iute, dă-mă jos! ţipă el. Se lasă cu poezie!

Capitolul 9

Băieţii pierduţi

Vaietul se rostogoli prin luminiş, la fel de jalnic ca o lună întreagă de zile de luni.

— …hhhhaaaaaaaaaoooooooo…

Ai fi zis că e un animal în dureri cumplite. Dar era, de fapt, Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, care stătea pe un troian de zăpadă cu o mână apăsată pe piept şi cu cealaltă întinsă în lături, foarte teatral.

Îşi rostogolea, de asemenea, şi ochii-n cap.

— …Ooooooooohhhhh…

— Ah, muza îi o chestie teribilă când te-apucă, zise Fură Peoricine, acoperindu-şi urechile cu palmele.

— …oooooiiiiit *ni-i dat* cu marrre jale şi-ncă mai marrre durere, gemea picţelul, A privi sfâşietoarrrea a zilelor noastre vedere, A Tărâmului dă basme în imensa-i decădere…

În aer, creaturile zburătoare se opriră din atac şi începură să se panicheze. Unele dintre ele zburau bezmetic, ciocnindu-se de celelalte.

— C-un număr aşa de mare dă incidente grrroaznice, Ce sentâmplă la tot pasul şi-s aproape zilnice, scanda Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock. Inclusiv, regret s-o spun, un atac aerian, Din partea unor altminteri fraţi de-elfie acu' un an…

Zburătoarele ţipară pătrunzător. Unele se prăbuşiră în zăpadă, dar cele încă în stare să zboare se înghesuiră să dispară printre copaci.

— La care toţi, da' fără voie, trişti martori iată că suntem, Şi-l celebrăm, ca să rămâie, în acest mic şi grăbit poem! mai strigă Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock în urma lor.

Plecaseră cu toţii.

Fulgerii începură să se ridice de la pământ. Unii sângerau în locurile unde spiriduşii îi muşcaseră.

Câţiva zăceau, făcuţi ghem şi gemând.

Tiffany se uită la degetul ei. Muşcătura spiriduşului îi lăsase două urme micuţe.

— Nu-i aşa dă rău, îi strigă Fură Peoricine de la picioarele ei. Niciunul n-a fost răpit dă ei şi-avem doar câteva cazuri în care băieţii n-au apucat să-şi acopere la timp urechile cu palmele.

— Sunt teferi cu toţii?

— Oh, îşi vor reveni, cu un pic dă consiliere.

Pe troianul de zăpadă, William îl bătu prieteneşte pe umăr pe Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock.

— Asta, băiete, zise el cu mândrie, a fost una dintre cele mai proaste poezii pe care le-am auzit, după atâta vreme. A fost vătămătoare pentru urechi şi o tortură pentru suflet. Ultimele două versuri ar mai trebui lucrate, dar ai vaietul de geniu în tine. Una peste alta, un lăudabil screamăt! O să scoatem totuşi un gonnaglobard din tine!

Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock se îmbujoră de fericire.

În Ţara basmelor, cuvintele au o putere *reală,* concluzionă Tiffany. Şi eu sunt mai reală. O să ţin minte asta.

Picţeii se adunară din nou în ordine de bătaie, deşi un pic în dezordine, şi porniră la drum.

Tiffany nu mai alergă prea mult în faţă, de data asta.

— Ăsta-i micul tău popor înaripat, zise Fură, în timp ce Tiffany îşi sugea degetul. Eşti mai fericită acu'?

— De ce au încercat să te ia cu ei?

— Ah, pen' că-şi cară victimele la cuiburi, unde puii lor…

— Stai! zise Tiffany. O să urmeze ceva oribil, am dreptate?

— Oh, deah. Înfiorător, zise Fură, rânjind.

— Şi voi aţi *trăit* cândva aici?

— Ah, da' nu era aşa dă rău, p-atunci. Nu era nici perfect, mă-nţelegi, da' Regina nu era aşa dă rece, în zilele alea. Regele era încă prin preajmă. Iar ea era mereu fericită.

— Şi ce s-a întâmplat? A murit Regele?

— Nu. Au avut sa-şi spună câte-o vorbă, dacă-nţelegi ce vreau să spun, zise Fură.

— Ah, vrei să spui un fel de ceartă…

— Puţin, poate, zise Fură. Da' au fost vorbe *magice.* Păduri distruse, munţi explodaţi, câteva sute de morţi, treburi dă genul ăsta. Iar el a plecat în propria lume. Tărâmu' basmelor n-a fost niciodată un colţ dă rai, ştii, nici măcar în zilele lui bune. Da' era în regulă, dacă rămâneai cu ochii în patru, şi erau şi flori, copii şi vară. Acu' îs numa' drome, câini, elfi care înţeapă şi alte asemenea chestii, care s-au strecurat aci din lumile lor, iar întregu' ţinut şi-a pierdut frumuseţea.

Ba creaturi furate din lumile lor, se gândi Tiffany, în timp ce înota prin zăpadă. Lumi îndesate una într-alta, ca fasolea într-un sac, sau ascunse una în mijlocul celeilalte, ca bulele de săpun înăuntrul altor bule.

Avea ea o imagine în minte despre creaturile care se strecurau afară din lumea lor şi pătrundeau într-alta, în acelaşi fel în care un şoarece invadează o cămară. Numai că erau creaturi mai rele decât şoarecii.

Ce-ar face o dromă, dacă ar pătrunde în lumea noastră? Nici n-ai şti că e acolo. S-ar instala într-un colţ şi n-ai zări-o niciodată, pentru că nu te-ar lăsa ea. Şi ţi-ar schimba modul în care vezi lumea, ţi-ar da coşmaruri, te-ar sili să-ţi doreşti să mori…

Gândul ei de-al doilea adăugă: *Mă întreb câte au intrat deja şi noi nu ştim?*

Iar eu sunt în Ţara basmelor, unde visele pot răni. Cumva, toate poveştile sunt reale, toate cântecele sunt adevărate. Am crezut că e o ciudăţenie, când mi-a spus matca…

Cel de-al doilea Gând al lui Tiffany zise: Stai puţin, ăsta a fost un Gând dintâi?

Iar Tiffany gândi: Nu, ăsta a fost un Gând de-al treilea. Mă gândeam cum mă gândesc eu la ce gândesc. Cel puţin, aşa cred.

Gândul ei de-al doilea zise: Hai s-o lăsăm baltă, te rog, pentru că e chiar un cap mic.

Pădurea continua. Sau probabil era o pădure mică, dar, cumva, se mişca în jurul lor, în timp ce mergeau. Era Tărâmul basmelor, la urma urmelor. Nu puteai să ai încredere în el.

Zăpada încă mai dispărea sub paşii lui Tiffany, şi ea nu trebuia decât să se uite la un copac pentru ca acesta să se gătească şi să facă un efort să arate ca un copac adevărat.

Regina este… ei bine, o regină, gândi Tiffany. Stăpâneşte peste o lume a ei. Poate să facă *orice* cu ea. Şi tot ce face este să fure lucruri, să strice vieţile oamenilor…

Se auzi un tropăit înfundat de copite, în depărtare.

Ea e! Ce să fac? Ce-o să spun?

Nac Mac Fulgerii săriră în spatele copacilor.

— Dă-te la o parte dă pă potecă! şuieră Fură Peoricine.

— Dar ar putea să-l mai aibă la ea! zise Tiffany, strângând mânerul tigăii cu nervozitate şi uitându-se în gol la umbrele albastre dintre copaci.

— Şi? O să găsim noi o cale prin care să i-l furăm! Ea e *Regina!* Nu ne putem bate cu Regina faţă-n faţă!

Tropotul se auzi mai tare şi acum suna de parcă era făcut de mai multe animale.

Un armăsar se ivi printre copaci, înfierbântat, cu aburii ieşindu-i din trup. Se uită fix la Tiffany, cu ochi răi şi roşii, apoi, încordându-se, sări peste ea. Tiffany îi simţi mirosul, când îşi feri capul, şi îi simţi năduşeala picurând-o pe gât.

Era un animal real. Nu ţi-ai fi putut închipui o duhoare ca asta.

Şi-apoi veniră câinii…

Pe primul îl nimeri cu marginea tigăii, dându-l de-a dura. Celălalt se întoarse s-o muşte, dar se uită deodată nedumerit în jos, căci picţeii răsăriseră din zăpadă, sub fiecare dintre labele sale. Era greu să mai muşte pe cineva, când toate cele patru labe ale sale se îndepărtau în direcţii diferite, apoi şi ceilalţi picţei aterizară pe capul său, iar a muşca pe cineva vreodată deveni curând… imposibil. Nac Mac Fulgerii nu-i puteau suferi pe Câinii Morţii.

Tiffany îşi ridică privirile la un cal alb. Şi acesta era adevărat, cel puţin din câte-şi putea ea da seama. Şi pe el era un băiat.

— Cine eşti *tu*? întrebă el, dar rosti cuvintele de parc-ar fi întrebat „Ce soi de creatură eşti?”

— Cine eşti tu? zise Tiffany, dându-şi părul la o parte din ochi. Era tot ce putea face, deocamdată.

— Asta este pădurea mea, zise băiatul. Îţi poruncesc să faci precum spun eu!

Tiffany se uită mai bine la el. Lumina nereuşită, de mâna a doua, a Tărâmului basmelor, nu era foarte bună, dar, cu cât se uita mai atent, cu atât era mai sigură.

— Te cheamă Roland, nu-i aşa? zise ea.

— Nu-mi vorbi mie aşa!

— Da, aşa e. Eşti fiul Baronului!

— Îţi ordon să nu mai vorbeşti!

Chipul băiatului era acum ciudat, boţit şi purpuriu, de parcă se abţinea să nu plângă. Îşi ridică mâna cu biciul de călărie…

Se auzi un foarte slab „jap”. Tiffany aruncă o privire în jos. Nac Mac Fulgerii formaseră o piramidă sub burta calului şi unul dintre ei, urcându-se pe umerii celorlalţi, tocmai retezase chinga şeii.

Ea îşi ridică repede o mână.

— Nu mişca! strigă ea, încercând să folosească un ton poruncitor. Dacă faci o mişcare, o să cazi de pe cal!

— Asta-i o vrajă? Eşti o vrăjitoare?

Băiatul lăsă biciul jos şi scoase un cuţit cu lamă lungă de la cingătoare.

— Moarte vrăjitoarelor!

Îşi îmboldi calul şi atunci urmă unul dintre acele momente nesfârşite, unul dintre acelea în care întreg universul exclamă „ouau”, şi, încă ţinându-şi cuţitul, băiatul se răsuci pe cal şi sări în zăpadă.

Tiffany ştia ce-o să urmeze. Glasul lui Fură Peoricine răsună printre copaci:

— Acu’ ai încurcat-o, priet’ne! Prindeţi-l!

— Nu! ţipă Tiffany. Lăsaţi-l în pace!

Băieţii se retraseră de-a valma, uitându-se îngroziţi la Tiffany.

— Chiar te cunosc, zise ea. Numele tău *este* Roland. Eşti fiul Baronului. S-a zis că ai murit în pădure…

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta!

— De ce?

— Or să se întâmple lucruri rele!

— Se întâmplă deja, zise Tiffany. Uite, eu am venit aici ca să-mi salvez…

Dar băiatul îşi luase deja picioarele la spinare şi alerga înapoi, spre pădure. Întoarse capul şi strigă:

— Nu te apropia de mine!

Tiffany fugi după el, sărind peste buştenii acoperiţi de zăpadă, şi-l văzu înaintea ei, pitindu-se pe după copaci. Apoi se opri şi se uită înapoi.

Ea alergă spre el, spunând:

— Ştiu cum să te scot de aici…

…şi dansă.

Ţinea de mână un papagal sau, mă rog, pe cineva care avea cap de papagal.

Picioarele i se mişcau sub ea, fără greş. O învârtiră în jur şi, de data asta, mâna îi era ţinută de un păun sau, mă rog, de cineva cu un cap de păun. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că se afla acum într-o cameră, nu, într-o *sală de bal* plină de oameni mascaţi, care dansau.

Ah, gândi ea. Încă un vis. Ar fi trebuit să mă uit pe unde merg…

Muzica era ciudată. Era un soi de ritm, dar suna înăbuşit şi ciudat, de parcă s-ar fi interpretat undeva în spate, sub apă, de nişte muzicieni care nu-şi mai văzuseră instrumentele niciodată până atunci.

Şi speră ca dansatorii să fi purtat măşti. Îşi dădu seama că privea prin găurile unei măşti şi se întrebă ce anume reprezenta ea. Purta şi o rochie lungă, care sclipea.

O-K, gândi ea cu grijă. Era o dromă aici şi eu nu m-am oprit să mă uit. Iar acum sunt într-un vis.

Dar nu e visul meu. Trebuia să se folosească de ceea ce găsea în capul meu, dar eu n-am fost niciodată la vreun bal ca ăsta…

— Fua uaa fuah uaa uha? întrebă păunul.

Vocea lui era ca muzica. Suna foarte aproape de o voce, dar nu era.

— Oh, da, zise Tiffany. Bine.

— Fuaa?

— Oh. Ăăă… uuff fauf fuaff?

Asta păru să meargă. Dansatorul cu cap de păun îi făcu o mică plecăciune şi zise cu tristeţe:

— Mua uaf uaf.

Şi se îndepărtă.

Undeva, aici, este droma, îşi spuse Tiffany. Şi trebuie să fie una chiar dibace. Visul ăsta e *mare.*

Câteva lucruri nu erau cum trebuia, totuşi. Erau sute de persoane în sală, dar cele de la distanţă, cu toate că se mişcau aproape firesc, păreau aidoma copacilor – pete de culoare amestecate. Trebuia să te uiţi cu mare atenţie, totuşi, ca să bagi de seamă lucrul acesta.

Văzul dintâi, se gândi Tiffany.

Oamenii în costume orbitoare şi încă şi mai multe măşti, treceau, braţ la braţ, pe lângă ea, de parcă şi ea ar fi făcut parte

dintre invitaţi. Cei care nu intraseră în noul dans, se îndreptau către mesele lungi dintr-un capăt al sălii, pline vârf cu mâncare.

Tiffany văzuse doar în picturi ceva asemănător. Nu se murea de foame la ferma lor de dar nici când aveau mâncare din belşug, de tăierea porcului sau după recoltă, mesele lor nu arătau aşa. Mâncarea de la fermă avea, în principal, nuanţe albe sau brune. Nu fusese niciodată roz şi albastră, şi niciodată nu se clătinase.

Erau lucruri înfipte în nişte beţe, şi lucruri care sclipeau şi scânteiau în boluri. Nimic nu era simplu. Totul avea frişcă pe deasupra, sau vârtejuri de ciocolată, sau mii de mingiuţe colorate. Totul era învârtit, sau glazurat, sau adăugat, sau amestecat. Asta nu mai era mâncare; era ceea ce ar fi devenit mâncarea dacă ar fi fost bună şi s-ar fi dus în raiul mâncărurilor.

Nu era doar de mâncat, ci şi de privit. Era îngrămădită pe munţi de verdeaţă şi enorme aranjamente florale. Ici şi colo uriaşe sculpturi transparente erau ca nişte semne indicatoare prin acest peisaj de mâncare. Tiffany întinse mâna şi atinse un cocoşel sclipitor. Era de gheaţă, umed sub vârfurile degetelor sale. Mai erau şi altele, de asemenea… un om gras şi vesel, un bol de fructe, toate sculptate în gheaţă, o lebădă…

Tiffany se simţi pentru o clipă ispitită. I se părea că trecuse foarte multă vreme de când nu mai pusese nimic în gură. Dar mâncarea era mult prea evident altceva decât mâncare. Era o momeală. Era făcută să-ţi zică: Salut, copilaş drăgălaş. Mănâncă-mă!

Mă pot abţine de la asta, gândi Tiffany. Ce bine că droma nu s-a gândit la brânză…

…dar era şi brânză. Deodată, *brânza fusese de la bun început acolo.*

Văzuse poze cu o mulţime de brânzeturi diferite în Almanah. Ea se pricepea la făcut brânză şi întotdeauna se întrebase ce gust aveau celelalte. Erau brânzeturi de departe, cu nume care sunau ciudat, brânzeturi ca Trei Trefle, Ia-de-Gustă, Argintie Coclită, Fleşcăită Roşie şi legendarul soi de Sfrijidorf cu Vinişoare de Mucegai, care trebuia să fie bătut în cuie de masă, ca să-l opreşti să le atace pe celelalte.

Doar să guste n-avea să-i facă rău, cu siguranţă. Nu era acelaşi lucru cu a mânca, nu-i aşa? La urma urmelor, nu-şi pierduse stăpânirea de sine, nu-i aşa? Văzuse imediat visul, dincolo de aparenţe, nu-i aşa? Deci, o muşcătură nu putea avea

niciun efect, nu-i aşa?

Şi... ei bine, brânza nu era cine ştie ce ispită pentru nimeni...

OK, droma trebuie să fi pus brânza la bătaie, de îndată ce ea se gândise la brânză, dar...

Deja ţinea în mână cuţitul de tăiat brânză. Nici nu-şi mai amintea de unde-l luase.

O picătură de apă rece ateriză pe mâna ei. O făcu să-şi ridice puţin ochii în sus, spre cea mai apropiată dintre sculpturile în gheaţă.

Acum era o păstoriţă, cu o rochie cu desagi şi o bonetă uriaşă. Tiffany era sigură că fusese o lebădă, când se uitase la ea mai devreme.

Se simţi din nou mânioasă. Fusese cât pe-aci să se lase păcălită! Se uită la cuţitul de brânză.

— Fii o sabie, zise ea.

La urma urmelor, droma îi ţesea visul, dar ea punea visul în mişcare. Ea era adevărată. O parte din ea nu dormea.

Se auzi un zbang.

— Rectificare, zise Tiffany. Fii o sabie nu chiar atât de grea.

Şi, de data asta, avu ceva ce într-adevăr putea să ţină în mână.

Se auzi un foşnet prin verdeaţa de pe masă şi un cap cu păr roşu se iţi dintre frunze.

— Psst, şopti el. Nu mânca tartinele!

— Aţi cam întârziat!

— Ah, păi, i-o vulpe bătrână droma asta, cu care ai acu’ de-a face, zise Fură Peoricine. Visu’ nu voia z’ne lase să intrăm, decât la ţol regulamentar...

Făcu un pas înainte, arătând foarte sfios, într-un costum negru, cu papion. Se auziră mai multe foşnete şi ceilalţi picţei îşi făcură drum prin verdeaţă. Arătau puţin ca pinguinii cu cap roşu.

— Ţol regulamentar? zise Tiffany.

— Deah, răspunse Wullie Flaimuc, care avea o frunză de lăptucă pe cap. Iar nădragii ăştia înţeapă oleacă pă picioare, nu mă sfiiesc să ţi-o spun.

— N-ai recunoscut-o încă pă creatură? întrebă Fură Peoricine.

— Nu! E prea aglomerat!

— O să te ajutăm noi să te uiţi, zise Fură Peoricine. Nu să

poate ascunde, dacă eşti prea aproape dă ea. Ţine minte, fii atentă! Dacă se prinde c-o s-o loveşti, n-am cuvinte să-ţi spui ce-o să facă! Împrăştiaţi-vă, băieţi, şi faceţi-vă că vă place zaiafetu'!

— Ce? Vrei să zici să ne-mbătăm şi să ne luăm la bătaie şi toate alea? se miră Wullie Flaimuc.

— *Crivens,* să nu-ţ' vină să crezi! zise Fură Peoricine, dându-şi ochii peste cap. Nu, nătărăule! Asta-i o chermeză cu fason, pricepi? Asta-nseamnă că faci ciocu' mic şi te strecori printre ceilalţi!

— Ah, păi sunt un strecurător vestit! Nici n-o să ştie că-s aici! zise Wullie Flaimuc. Hai!

Chiar şi într-un vis, chiar şi la un bal luxos, Nac Mac Fulgerii ştiau cum să se poarte. Te repezeai nebuneşte şi ţipai… politicos.

— Minunată vreme pentru anotimpul acesta, nu-i aşa, scârnăvie?

— Hei, cap dă berbec, n-ai vreun *pommes frites*[33] pentru un bătrân amic?

— Orchestra le zice divin, nici n-aş fi crezut!

— Să-mi rumeneşti bine caviarul, te rog!

Era ceva în neregulă cu mulţimea. Niciunul nu se panica, nici nu încerca să fugă, ceea ce ar fi fost *cu siguranţă* reacţia corectă la o invazie de Fulgeri.

Tiffany porni din nou prin mulţime. Oamenii mascaţi de la petrecere nu-i dădeau nici ei vreo atenţie. Şi asta pentru că erau oameni de decor, se gândi ea, ca şi copacii din pădure. Străbătu marea sală până la o uşă dublă, pe care o deschise larg.

Dincolo de ea, nu era nimic, decât întuneric.

Aşadar…, singura cale de a ieşi era s-o găsească pe dromă. De fapt, nici nu se aşteptase la altceva. Ar fi putut fi oriunde. Ar fi putut fi în spatele vreunei măşti, ar fi putut fi o masă. Ar fi putut fi orice.

Tiffany se uită la mulţime. Şi atunci îl văzu pe Roland.

Şedea la masă, singur. Masa era încărcată cu mâncare, iar el avea o lingură în mână.

Alergă spre el şi îi dădu peste mână, aruncându-i lingura pe

33 Probabil că auzise aceste cuvinte într-un local select, dar habar n-avea că înseamnă „cartofi prăjiţi" (fr.).

podea.

— N-ai niciun pic de minte? zise ea, ridicându-l cu forţa în picioare. Vrei să rămâi aici pentru totdeauna?

Şi atunci simţi o mişcare în spatele ei. Mai târziu, îşi aminti clar că nu auzise nimic. Pur şi simplu ştiuse. Era un vis, la urma urmelor.

Se uită în jur şi o văzu pe dromă. Era aproape ascunsă în spatele unei coloane.

Roland se şi uita lung la ea.

— Eşti teafăr? zise Tiffany disperată, încercând să-l zgâlţâie. Ai mâncat ceva?

— Fua fua faff, murmură băiatul.

Tiffany se întoarse către dromă. Se mişcase spre ea, dar foarte încet, străduindu-se să rămână în umbră. Arăta ca un om de zăpadă, făcut dintr-o zăpadă murdară.

Muzica se auzea mai tare. Lumânările deveniseră mai strălucitoare. Pe imensa podea a sălii de dans, perechile cu capete de animale se învârteau mai repede. Iar podeaua tremura. Visul era în pericol.

Nac Mac Fulgerii alergau spre ea din toate colţurile sălii, încercând să se facă auziţi în hărmălaie.

Droma dădu s-o înhaţe, întinzând către ea degete grăsune şi albe, strângându-se în aer.

— Văzul dintâi, şopti Tiffany.

Îi tăie capul lui Roland[34].

Zăpada se topi în tot luminişul, iar copacii arătară reali şi ca nişte copaci adevăraţi.

În faţa lui Tiffany, droma căzu pe spate. Fata ţinea în mână vechea ei tigaie, dar tăiase frumos. Ciudate lucruri, visele.

Se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Roland, care se uita la ea, atât de alb la faţă de parcă el ar fi fost droma.

— A fost înfricoşător, zise ea. Voia ca eu să te atac pe tine, nu pe ea. S-a străduit să arate ca tine şi să te facă pe tine să arăţi ca o dromă. Dar n-a ştiut cum să vorbească. Tu, da.

— M-ai fi putut ucide! zise el, gâtuit.

— Nu, zise Tiffany. Tocmai ţi-am explicat. Te rog, nu fugi. N-ai văzut cumva vreun băieţel pe-aici?

---

34 În legenda *Micul Rowland şi micuţa Ellen,* Rowland trebuia să taie capetele tuturor, în afară de cel al lui Ellen, pentru a rupe vraja.

Faţa lui Roland se încreţi.

— Ce? făcu el.

— L-a răpit Regina, zise Tiffany. Eu o să-l aduc înapoi acasă. O să te iau şi pe tine, dacă vrei.

— N-ai să mai scapi niciodată de aici, şopti Roland.

— Am intrat, este?

— De intrat e simplu. Dar nimeni nu mai iese!

— Eu o să găsesc o cale, zise Tiffany, încercând să pară mult mai încrezătoare decât se simţea.

— Ea n-o să te lase!

Roland începu din nou să se îndepărteze.

— Te rog, nu fi atât de… de prost, zise Tiffany. O s-o găsesc pe Regină şi o să-mi iau fratele înapoi, orice-ai spune tu. Pricepi? Am ajuns până aici. Şi am şi ajutoare, ştii.

— Unde? întrebă Roland.

Tiffany privi în jur. Nu se vedea nici urmă de Nac Mac Fulgeri.

— Întotdeauna se întorc, zise ea. Exact când ai nevoie de ei.

Îşi dădu brusc seama că era ceva foarte… foarte *pustiu* cu pădurea. Părea şi ceva mai frig.

— O să fie aici, într-o clipă, adăugă ea, cu speranţă.

— Au rămas prinşi în vis, zise Roland rece.

— Nu se poate. Doar am ucis droma!

— E ceva mai complicat decât atât, zise băiatul. Nu ştii cum stau lucrurile pe-aici. Există vise în vise. Există… şi alte creaturi care trăiesc în interiorul viselor, cumplite creaturi. N-ai să ştii niciodată dacă te-ai trezit cu adevărat. Iar Regina le are pe toate în stăpânirea ei. Dar, oricum, sunt spiriduşi. Nu poţi avea încredere în ei. Nu poţi avea încredere în nimeni. Eu n-am încredere în tine. Tu eşti, probabil, doar un alt vis.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă, luându-se după urmele de copite.

Tiffany şovăi. Singura persoană adevărată, în afară de ea, tocmai pleca, lăsând-o singură, doar cu pădurea şi umbrele.

Şi, bineînţeles, cu orice grozăvie care-şi mai făcea drum până la ea, trecând prin ele…

— Ăăă…, zise ea. Hei? Fură Peoricine? William? Wullie Flaimuc?

Niciun răspuns. Nu se auzi nici măcar vreun ecou. Era singura care mişca, în afară de bătăile inimii sale.

Păi, *bineînţeles* că ea luptase cu monştri şi-i învinsese, nu-i

aşa? Dar Nac Mac Fulgerii fuseseră acolo şi, cumva, făcuseră lucrurile mai uşoare. Ei nu se dădeau niciodată bătuţi, atacau, absolut orice şi nu cunoşteau înţelesul cuvântului „frică”.

Tiffany, care citise în felul ei dicţionarul, avu un Gând de-al doilea, în acest moment. „Frica” era doar unul dintre cele o mie de cuvinte cărora picţeii probabil nu le cunoşteau înţelesurile. Din nefericire, ea ştia foarte bine ce însemna. Ca şi gustul şi simţul fricii, de asemenea. Şi asta simţea şi acum.

Strânse mai tare tigaia în mână. Nu i se mai părea o armă chiar atât de bună.

Avea impresia că umbrele albastre şi reci dintre copaci se întindeau. Era întuneric înaintea ei, spre locul unde duceau urmele de copite. În mod destul de ciudat, pădurea din spatele ei părea aproape luminoasă şi ademenitoare.

Cineva nu vrea să merg mai departe, gândi ea. Asta era... chiar încurajator. Dar penumbra era ceţoasă şi licărea neplăcut. Putea s-o aştepte orice.

Şi ea aştepta, de altfel. Îşi dădu seama că îi aştepta pe Nac Mac Fulgeri, sperând din toată inima, că va auzi deodată un strigăt, chiar şi un *„Crivens!”* (N-avea nicio îndoială că era o înjurătură.)

Îşi scoase din buzunar broscoiul, care rămase sforăind în palma ei, şi-l împunse cu degetul.

— Oac? orăcăi el.

— Sunt prinsă într-o pădure a viselor rele, sunt singură şi cred că se face noapte, zise Tiffany. Ce-ar trebui să fac?

Broasca deschise un ochi înceţoşat şi zise:

— Pleacă...

— Asta nu mi-e de prea mare ajutor!

— E cel mai bun sfat, zise broscoiul. Acum, pune-mă la loc, te rog, frigul mă face somnolent.

Cu inima îndoită, Tiffany vârî creatura înapoi, în buzunarul şorţului, şi în clipa aceea, mâna ei atinse *Bolile ovinelor.*

O scoase la vedere şi-o deschise la întâmplare. Era un tratament pentru Epuizare, dar fusese tăiat cu creionul. Pe margine, cu scrisul mare, rotund şi îngrijit al lui Buni Suferind, era:

Asta nu merge. O lingură chioară cu terebentină, da.

Tiffany închise cartea cu grijă şi o puse înapoi cu blândeţe, ca să nu deranjeze somnul broscoiului. Apoi, apucând strâns tigaia de mâner, păşi în umbrele albastre şi lungi.

Cum de sunt umbre când nu e soare pe cer? se gândi ea, pentru că îi făcea mai bine să se gândească la lucruri din acestea decât la toate celelalte, mult mai rele, din mintea ei.

Dar aceste umbre nu aveau nevoie de lumină ca să apară. Se târau pe zăpadă după bunul lor plac şi se trăgeau înapoi, când mergea spre ele. Asta, cel puţin, era o uşurare.

Se îngrămădeau apoi în urma ei. O urmăreau. Se întorcea şi bătea din picior de vreo câteva ori, iar ele o zbugheau în spatele copacilor, dar ştia că aveau să se reverse la loc, de îndată ce nu se mai uita.

Văzu o dromă în depărtare, înaintea ei, stând pe jumătate pitită după un copac. Ţipă la ea şi îşi agită ameninţător tigaia, iar droma se îndepărtă grăbită.

Când se uită în jur, mai văzu alte două în spatele ei, la mare distanţă.

Urmele urcau pe un mic deal, pierzându-se în ceea ce părea o ceaţă deasă. Lumina slab. Fata se îndreptă spre ea. N-avea altă cale de ales.

Când ajunse în vârful dâmbului, privi în jos, către o vale nu foarte adâncă.

Erau patru drome în ea – unele mari, mai mari decât oricare altele văzute până atunci. Stăteau aşezate într-un pătrat, cu picioarele lor fără formă întinse în faţă. Fiecare avea câte o zgardă de aur la gât, legată de un lanţ.

— Domesticite? se miră Tiffany cu voce tare. Dar…

…cine ar fi putut pune o zgardă la gâtul unei drome? Numai cineva care putea visa la fel de bine ca şi ele.

Noi domesticim câinii ciobăneşti ca să ne ajute la păscutul oilor, se gândi ea. Regina foloseşte dromele ca să-i pască visele…

În mijlocul pătratului închipuit de cele patru drome, plutea o ceaţă deasă. Urmele de copite şi urmele lui Roland conduceau printre dromele domesticite în norul acela.

Tiffany se învârti în loc. Umbrele săgetară înapoi.

Nu mai era nimic prin apropiere. Nicio pasăre nu cânta, nimic nu mişca în pădure. Dar acum putea zări încă trei drome, feţele lor mari, umede şi rotunde, trăgând cu ochiul la ea, pe

după trunchiurile copacilor.

Ea era dusă la păscut, acum.

Într-un moment ca acesta, i-ar fi prins bine să mai aibă pe cineva prin preajmă, ca să-i zică ceva de soiul: „Nu! E prea periculos! N-o face!”

Din nefericire, n-avea. Se pregătea să facă un gest de un curaj nemaipomenit şi nimeni n-avea să ştie dacă totul avea să iasă prost. Asta era înfricoşător, dar şi… enervant. Asta era… enervant. Locul acesta o enerva. Era cu totul prostesc şi ciudat.

Era acelaşi sentiment pe care-l avusese când ţâşnise Jenny din râu. Din râul *ei.* Iar regina i-l luase pe fratele *ei.* Poate că era egoist să gândească aşa, dar mânia era mai bună decât frica. Frica era un talmeş-balmeş umed şi rece, dar mânia avea tăiş. Putea să-l folosească.

O *păşteau* pe ea! Ca pe o… oaie!

Ei bine, o oaie furioasă putea pune pe fugă un câine rău, chelălăind.

Aşadar…

Patru drome mari, stând într-un pătrat. Urma să fie un vis lung…

Ridicând tigaia la nivelul umărului, gata să lovească în orice s-ar fi apropiat, şi înfrângându-şi o imperioasă nevoie de a se duce la toaletă, Tiffany coborî încet panta, prin zăpadă, intrând în ceaţă…

…şi în vară.

Capitolul 10

Lovitura de graţie

Căldura o izbi ca explozia unui bec, atât de ascuţită şi de neaşteptată, încât îi tăie respiraţia.

Făcuse odată insolaţie, sus, pe dealuri, când ieşise pe-afară fără bonetă. Iar acum era la fel ca atunci; lumea din jurul ei era colorată în nuanţe neliniştitoare de verde întunecat, galben şi purpuriu, fără umbre. Aerul era atât de plin de căldură că simţea că ar fi putut stoarce fum din el.

Se afla în… stufăriş, după cum se părea, mult mai înalt decât ea.

…cu floarea-soarelui crescând printre trestii, doar că…

…florile erau albe…

…pentru că, de fapt, *nu* erau deloc floarea-soarelui.

Erau margarete. Ştia ea. Se uitase la ele ore în şir, în ilustraţia aceea ciudată din cartea de basme. Erau margarete şi ceea ce i se păruseră trestii gigantice în jurul ei erau doar fire de iarbă, adică ea era foarte, foarte mică.

Era în ilustraţia ciudată. Ilustraţia era visul sau visul era ilustraţia. Care cum era nu conta, pentru că ea se afla drept la mijloc. Dacă pici de pe o stâncă, nu mai contează dacă pământul se grăbeşte să urce spre tine sau tu să cobori spre el. Eşti la ananghie oricum.

Undeva, în depărtare, se auzi un puternic trosc! Şi nişte urale răutăcioase. Cineva bătea din palme şi spunea, cu o voce cumva somnoroasă:

— Bine lucrat. Bravo, omule. Foarte bine lucrat…

Cu un oarecare efort, Tiffany îşi croi drum printre firele de iarbă.

Pe o lespede de piatră, un om spărgea nuci mari cât jumătate din el, cu un ciocan pe care-l ţinea cu ambele mâini. Era urmărit de o mulţime de alţi oameni. Tiffany folosea cuvântul „oameni”, pentru că nu se putea gândi la altul mai potrivit, dar forţa puţin cuvântul ca să-l adapteze tuturor…

oamenilor.

Aveau mărimi diferite, în primul rând. Unii dintre ei erau mai înalţi decât ea, chiar dacă nu pierdem din vedere faptul ca *toţi* erau mai scunzi decât iarba. Dar alţii erau micuţi. Unii dintre ei aveau feţe la care n-ai mai fi vrut să te uiţi şi a doua oară. Alţii aveau feţe la care nimeni n-ar fi vrut să se uite nici măcar *o dată.*

Ăsta e un vis, la urma urmelor, îşi zise Tiffany în gând. Nu trebuie să aibă logică sau să fie drăguţ. Este un vis, nu o reverie. Oamenii care spun chestii ca „fie ca toate visele să ţi se împlinească” ar trebui să încerce să trăiască într-unul, măcar cinci minute.

Ieşi în luminişul unde lumina era orbitoare şi căldura sufocantă, tocmai când omul ridica din nou ciocanul, şi-i spuse:

— Nu vă supăraţi?

— Da? zise el.

— E vreo Regină pe aici prin jur? întrebă Tiffany.

Omul îşi şterse năduşeala de pe frunte şi făcu semn din cap spre cealaltă parte a luminişului.

— Maiestatea Sa a plecat la umbrarul ei, zise el.

— Ăsta fiind un colţişor retras sau un loc de odihnă? întrebă Tiffany.

Omul dădu aprobator din cap şi zise:

— Corect, din nou, domnişoară Tiffany.

Nu întreba de unde-ţi ştie numele, îşi spuse Tiffany în sinea ei.

— Mulţumesc, zise ea, şi, pentru că fusese învăţată să fie politicoasă, adăugă: Mult noroc la spartul nucilor.

— Asta e totuşi cea mai tare, zise omul.

Tiffany îşi văzu de drum, încercând să arate că, în ochii ei, această adunătură rară de făpturi ciudate, aproape-oameni, nu era decât o mulţime oarecare. Probabil cele mai înspăimântătoare erau Marile Femei, două la număr. Femeile mari erau apreciate în Creta. Fermierilor le plăceau nevestele zdravene. Munca la fermă era grea şi nu simţeau niciun fel de atracţie pentru femeile care nu puteau să care doi purcei odată sau un balot de paie. Dar acestea două ar fi putut căra şi câte un cal, fiecare. Se uitară de sus la ea, când trecu pe lângă ele.

În spinare aveau două aripi firave, caraghios de mici.

— Frumoasă zi pentru privit cum se sparg nucile! zise Tiffany cu veselie, trecând mai departe.

Uriaşele lor feţe palide se încreţiră, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama cine era ea.

Stând pe jos, în apropiere de ele, privind la spărgătorul de nuci cu o expresie preocupată, era un omuleţ cu capul mare, cu o bărbuţă albă şi cu urechi ascuţite. Purta haine de-o croială foarte veche, iar ochii lui o urmăriră pe Tiffany, pe când trecea pe lângă el.

— Bună dimineaţa, zise ea.

— Hanger! zise el, iar în mintea ei apărură cuvintele: „Pleacă de aici!”

— Cum ai zis? întrebă ea.

— Hanger! repetă omul, frângându-şi mâinile. Iar cuvintele apărură, plutind în mintea ei: „E groaznic de periculos!”

El flutură o mână palidă, de parcă ar fi vrut s-o dea la o parte. Clătinând din cap, Tiffany merse mai departe.

Erau şi lorzi şi lady, oameni în haine frumoase, ba chiar şi vreo câţiva păstori. Dar unii dintre ei aveau înfăţişări făcute parcă din bucăţi lipite una lângă alta. Arătau, de fapt, ca o carte cu picturi, din dormitorul ei de acasă.

Era făcută din cartoane groase, tocite pe la colţuri şi ferfeniţite pe la margini de generaţiile de copii Suferinzi. Fiecare pagină înfăţişa un personaj, şi fiecare era tăiată în patru fâşii, care se puteau întoarce separat. Ideea întregii chestii era ca un copil plictisit să poată întoarce bucăţi de pagină şi să schimbe modul în care erau îmbrăcate personajele. Puteai să ajungi să ai capul unui soldat, pe bustul unui brutar, purtând o rochie de fetişcană şi nişte cizme grosolane de fermier.

Tiffany nu se plictisise niciodată îndeajuns. Ea socotea că până şi vietăţile care-şi petreceau vieţile atârnând pe dedesubtul crengilor n-ar fi fost niciodată într-atât de plictisite încât să-şi piardă mai mult de cinci secunde cu acea carte.

Oamenii din jurul ei arătau de parca ar fi fost luaţi din cartea aceea sau parcă s-ar fi îmbrăcat pentru o petrecere hazlie, pe întuneric. Vreo doi dintre ei dădură din cap spre ea, când trecu pe lângă ei, dar nu se arătară surprinşi s-o vadă.

Ea se vârî sub o frunză rotundă, mult mai mare decât ea, şi scoase din nou broscoiul râios din buzunar.

— Oac? E încă frrrig, zise broscoiul, ghemuindu-se în palma ei.

— Frig? E o căldură de cuptor!

— E doar zăpadă, zise broscoiul. Pune-mă la loc, îngheţ!

Numai puţin, se gândi Tiffany. Oare broaştele râioase visează?

— Nu!

— Oh… deci, nu e de-adevăratelea foarte cald?

— Nu! Ţi se pare ţie!

— Psst, zise un glas.

Tiffany vârî broscoiul înapoi şi se întrebă dacă avea curajul să se întoarcă să se uite.

— Eu sunt! zise glasul.

Tiffany se întoarse către un pâlc de margarete de două ori mai înalte ca omul.

— Asta nu-i de prea mare ajutor…

— Ai înnebunit? ziseră margaretele.

— Îl caut pe fratele meu, zise Tiffany, tăios.

— Copilul ăla oribil, care ţipă după dulciuri tot timpul?

Tulpinile margaretelor se desfăcură şi băiatul Roland sări dintre ele, venind lângă ea, sub frunză.

— Da, zise ea, continuând să fie acră şi simţind că numai o soră are dreptul să-şi numească fie şi un frate ca Wentworth „oribil”.

— Şi care ameninţă că se duce la toaletă, dacă e lăsat singur? zise Roland.

— Da! Unde e?

— *Ăla* e frate-tău? Cel care e în permanenţă lipicios?

— Ţi-am mai spus!

— Şi chiar îl vrei înapoi?

— Da!

— De ce?

Pentru că e fratele meu, gândi Tiffany. Ce legătură are „de ce”-ul cu asta?

— Pentru că e fratele meu! Ei, şi-acum îmi spui unde e?

— Eşti sigură că poţi ieşi de aici? întrebă Roland.

— Bineînţeles, minţi Tiffany.

— Şi mă poţi lua şi pe mine cu tine?

— Da. Adică, sper.

— Prea bine. O să te las să faci asta, zise Roland, relaxându-se.

— Oh, tu o să mă *laşi* pe mine, nu-i aşa? zise Tiffany.

— Uite care-i treaba, n-am ştiut ce erai, bine? zise Roland. Întotdeauna sunt chestii ciudate prin pădure. Oameni rătăciţi, frânturi de vise care încă mai atârnă în jur… trebuie să fii atent.

Dar dacă tu chiar ştii calea, atunci s-ar cuveni să mă întorc, mai înainte ca tatăl meu să-şi facă prea multe griji.

Tiffany îşi simţi Gândul de-al doilea tresărind, îi spunea: Nu te schimba la faţă. Doar… verifică…

— De cât timp eşti aici? întrebă ea, cu precauţie. Mai exact?

— Păi, lumina nu se schimbă foarte mult, zise băiatul. Mi se pare că sunt aici de… oh, câteva ore. Cel mult o zi…

Tiffany încercă din răsputeri să nu-şi lase faţa s-o trădeze cu nimic, dar nu-i merse. Ochii lui Roland se îngustară..

— De atât timp lipsesc, nu-i aşa?

— Ăăă… de ce întrebi? zise Tiffany, încolţită.

— Pentru că, într-un fel… mi se pare… mai mult. Mi-a fost foame numai de vreo două sau trei ori, şi am fost la… ştii tu… de două ori, aşa că nu poate să fie *foarte* mult. Dar am făcut tot soiul de chestii… a fost o zi foarte plină… Vocea i se stinse.

— Hm. Ai dreptate, zise Tiffany. Timpul trece încet pe aici. A fost… ceva mai lung…

— O sută de ani? Nu-mi spune că au trecut o sută de ani! S-a întâmplat ceva magic şi au trecut o sută de ani, da?

— Ce? Nu! Hm… aproape un an.

Reacţia băiatului fu surprinzătoare. De data asta arăta *cu adevărat* speriat.

— Oh, nu! E mai rău decât o sută de ani!

— Ce? făcu Tiffany, buimăcită.

— Dacă ar fi fost vorba de o sută de ani, n-aş mai fi încasat-o când m-aş fi întors acasă.

Hmm, se gândi Tiffany.

— Nu cred c-ai s-o încasezi nici aşa, zise ea cu voce tare. Tatăl tău a fost foarte nefericit. De altfel, nu e vina ta c-ai fost răpit de Regină… Şovăi, pentru că, de data asta, expresia *lui* îl trăda. N-a fost aşa?

— Ei bine, a fost doamna aceasta frumoasă, călare pe un cal cu zurgălăi pe tot harnaşamentul, care a trecut în galop pe lângă mine, pe când mă aflam la vânătoare, aşa că *fireşte* că mi-am mânat calul şi m-am luat după ea şi…

Tăcu.

— Asta probabil că n-a fost o decizie înţeleaptă, zise Tiffany.

— Nu e… *rău,* aici, zise Roland. Numai că se tot… schimbă. Sunt… uşi pretutindeni. Vreau să spun, intrări în alte… locuri…

Vocea i se frânse.

— Mai bine începi cu începutul, zise Tiffany.

— La început, a fost grozav, zise Roland. Am crezut că era, mă înţelegi, o aventură. Ea-mi hrănea hachiţele…

— Ce sunt astea, exact? întrebă Tiffany. Dicţionarul ei nu indusese şi acest cuvânt. Sunt ca momiţele?

— Nu ştiu. Ce sunt momiţele?

— Pancreasul sau glanda timus a unei vaci, zise Tiffany. Nu-i un nume foarte potrivit, cred eu.

Faţa lui Roland se înroşi de efortul de a gândi.

— Nu, astea sunt mai mult ca nugaua.

— Bine. Continuă, zise Tiffany.

— Şi-apoi mi-a cerut să cânt şi să dansez, să ţopăi şi să mă joc, zise Roland. A spus că asta se presupunea că fac copiii.

— Şi ai făcut aşa?

— Tu ai fi făcut? M-am simţit ca un idiot. Am doisprezece ani, ştii. Roland şovăi. De fapt, dacă ceea ce spui tu e adevărat, acum am treisprezece, nu?

— De ce voia ea să ţopăi şi să te joci? zise Tiffany, în loc să-i răspundă: „Nu, ai tot doisprezece şi te porţi de parc-ai avea opt”.

— A spus doar că aşa fac copiii, zise Roland.

Tiffany cumpăni la acestea. Din câte putea ea să-şi dea seama, copiii mai mult se certau, ţipau, alergau de colo-colo foarte repede, râdeau zgomotos, îşi rupeau nasurile, se murdăreau şi se îmbufnau. Pe oricare l-ai fi văzut dansând *şi* ţopăind *şi* cântând, însemna că-l muşcase o viespe.

— Foarte ciudat, zise ea.

— Şi atunci, când n-am vrut, mi-a dat mai multe dulciuri.

— Mai multă nuga?

— Prune de zahăr, zise Roland. Sunt, seamănă… cu prunele. Ştii? Cu zahăr pe deasupra? Întotdeauna ea încerca să-mi dea zahăr! Crede că mie-mi place!

Un clopoţel sună în mintea lui Tiffany.

— Doar nu crezi că încearcă să te hrănească bine, înainte să te coacă într-un cuptor şi să te mănânce, nu?

— Bineînţeles că nu. Numai vrăjitoarele fac asta.

Ochii lui Tiffany se îngustară.

— Oh, da, zise ea, cu prudenţă. Am uitat. Aşadar, ai trăit cu dulciuri?

— Nu, doar ştiu să vânez! Animale adevărate mai pătrund şi aici. Nu ştiu cum. Hanger crede că nimeresc uşa din pură

întâmplare. Şi apoi mor de foame, pentru că aici e veşnic iarnă. Uneori, Regina trimite şi cete de hoţi, dacă vreo uşă se deschide spre vreo lume interesantă. Tot locul ăsta este ca… o corabie de piraţi.

— Da, sau ca o căpuşă de oi, zise Tiffany, gândind cu voce tare.

— Asta ce mai e?

— O insectă care ciupeşte oaia şi-i suge sângele, şi nu-i mai dă drumul până nu se ghiftuieşte, zise Tiffany.

— Puah. Presupun că ăsta-i genul de lucruri pe care trebuie să le ştie ţăranii, zise Roland. Mă bucur că eu nu le ştiu. Am văzut, prin uşi, una sau două lumi. Nu m-au lăsat să ies şi eu, totuşi. Ei au luat dintr-una cartofi şi din cealaltă, peşte. Cred că îi sperie pe oameni ca să le dea lucruri dintr-astea. Oh, şi a mai fost o lume, cea din care vin dromele. Ei au râs de asta şi au zis că, dacă voiam să mă duc acolo, aş fi fost primit cu braţele deschise. Eu nu m-am dus! Era toată roşie, ca un apus. Un soare uriaş la orizont şi o mare roşie, care abia face valuri, şi stânci roşii, şi umbre lungi. Şi acele creaturi oribile stând pe stânci, hrănindu-se cu crabi şi chestii ca păianjenii, vietăţi mici şi sfrijite. Era groaznic. Un soi de inel de mici cleşti, cochilii şi oase se ridica în jurul fiecăreia dintre ele.

— Cine sunt ei? zise Tiffany, care reţinuse cuvântul „ţărani”.

— Ce vrei să spui?

— Tot vorbeşti despre „ei”, zise Tiffany. La cine te referi? Oamenii de colo, din luminiş?

— Ăia? Cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu sunt reali, zise Roland. Mă refeream la elfi. Spiriduşii. Asupra lor domneşte Regina. Nu ştiai?

— Credeam că sunt mici!

— Eu cred că pot fi de orice mărime vor, zise Roland. Nu sunt… cu adevărat reali. Sunt ca… visele despre sine. Pot fi la fel de fragili ca aerul sau duri ca stânca. Aşa zice Hanger.

— Hanger? zise Tiffany. Oh… omuleţul care spune doar *hanger,* dar care se transformă, în mintea ta, în fel şi fel de alte cuvinte?

— Da, el e. El se află aici de *ani.* Aşa am aflat că timpul nu e-n regulă. Hanger s-a întors, odată, în lumea lui şi a găsit totul schimbat. A fost atât de nefericit, încât a căutat o altă uşă şi a venit înapoi imediat.

— S-a întors? zise Tiffany, uluită.

— A spus că e mai bine să aparţii de locul de care nu aparţii, decât să nu aparţii de locul de care obişnuiai să aparţii, amintindu-ţi de timpul în care obişnuiai să aparţii de el, zise Roland. Cel puţin, cred că asta a zis. Spune că nu e atât de rău aici, dacă te fereşti din calea Reginei. Mai spune că poţi să înveţi foarte multe.

Tiffany se uită înapoi la silueta ghemuită a lui Hanger, care încă-l mai urmărea pe spărgătorul de nuci. Totuşi nu arăta c-ar fi învăţat ceva. Arăta doar ca o persoană înfricoşată atât de multă vreme, încât frica devenise o parte din viaţa lui, ca pistruii.

— Dar nu trebuie s-o înfurii pe Regină, zise Roland. Am văzut ce li se întâmplă celor care o scot din sărite. Le trimite pe femeile-bondar asupra lor.

— Vorbeşti despre femeile acelea uriaşe, cu aripioare mici?

— Da! Sunt cumplite. Şi dacă Regina se înfurie de-a dreptul pe cineva, doar se uită la ele şi… se schimbă.

— În ce?

— În alte lucruri. Nu vreau să fiu silit să le fac vreun portret. Roland se înfioră. Şi dacă aş face-o, mi-ar trebui o grămadă de creioane roşii şi purpurii. Apoi, cei pedepsiţi sunt târâţi afară şi lăsaţi pe mâna dromelor. Clătină energic din cap. Ascultă, visele pe aici sunt reale. *Cu adevărat* reale. Când eşti înăuntrul lor, nu mai eşti… exact aici. Şi coşmarurile sunt reale. Poţi *muri.*

Nici aici nu pare real, îşi spuse Tiffany în sinea ei. Şi aici pare un vis. Aş putea aproape să mă trezesc din el.

Se uită în jos la rochia ei albastră decolorată, cu urâtele cârpeli de pe la cusături, din pricină că fuseseră desfăcute şi recusute, după cum crescuseră numeroasele sale proprietare. Asta era reală.

Şi ea era reală. Brânza era reală. Undeva, nu foarte departe, era o lume a ierbii verzi sub un cer albastru, care şi aceea era reală.

Nac Mac Fulgerii fuseseră reali şi, încă o dată, îşi dori să fi fost şi ei în clipa aceea lângă ea. Era ceva în felul în care strigau ei *„Crivens!”* şi atacau tot ce le pica sub ochi, care îţi dădea foarte multă linişte.

Roland era, probabil, real.

Aproape totul, în rest, era într-adevăr un vis, într-o lume hoţească, trăind pe seama lumilor reale, în care timpul aproape că stătea pe loc şi în care lucruri oribile se puteau întâmpla în

orice clipă. Nu vreau să ştiu mai mult despre ea, hotărî ea. Vreau doar să-mi găsesc fratele şi să mă duc acasă, cât mai sunt încă furioasă.

Pentru că, în clipa în care nu voi mai fi furioasă, mă va apuca din nou frica şi o să fiu în mod real speriată, de data asta. Prea speriată ca să gândesc. La fel de speriată ca Hanger. Şi trebuie să gândesc…

— Primul vis în care am căzut era unul ca ale mele, zise ea. Am avut vise în care mă trezeam, deşi eu încă mai dormeam. Dar sala de bal, eu niciodată…

— Oh, ăla a fost unul de-al meu, zise Roland. De când eram eu mic. M-am trezit într-o noapte şi am coborât în sala cea mare, unde erau toţi oamenii cu măşti pe care i-ai văzut, dansând. Era atât de… strălucitor.

Pentru o clipă, păru melancolic.

— Asta a fost pe vremea când încă mai trăia mama.

— Asta de acum e o pictură dintr-o carte pe care o am eu, zise Tiffany. Trebuie s-o fi luat de la mine…

— Nu, o foloseşte adesea, zise Roland. Îi place ei. Culege vise de pretutindeni. Le adună.

Tiffany se ridică în picioare şi apucă din nou tigaia în mână.

— Mă duc s-o văd pe Regină, zise ea.

— Nu, zise Roland. Eşti singura persoană reală de pe aici, în afară de Hanger, iar el nu-i foarte vorbăreţ.

— O să mă duc să-mi iau fratele şi să plecăm acasă, zise Tiffany, sec.

— Atunci, eu n-o să vin cu tine, zise Roland. Nu vreau să văd în ce-o să te prefacă ea.

Tiffany ieşi în lumina apăsătoare, fără de umbre, şi urmă poteca, urcând panta. Ierburi uriaşe i se arcuiau deasupra capului. Ici şi colo, oameni şi mai ciudat îmbrăcaţi, cu forme şi mai ciudate, se întorceau să se uite la ea, dar se purtau de parcă ea era doar un călător în trecere, care nu stârnea niciun fel de interes.

Aruncă o scurtă privire în urma ei. În depărtare, spărgătorul de nuci găsise un ciocan mai mare şi se pregătea să lovească.

— Vleau vleau *vleau* bobo!

Capul lui Tiffany se răsuci imediat ca o sfârlează într-o tornadă. Alergă de-a lungul potecii, cu capul în jos, gata să dea o lovitură de tigaie oricui i-ar fi stat în cale, şi ieşi brusc, printr-un smoc de iarbă drept într-un spaţiu mărginit de margarete. Ar

fi putut fi un umbrar. Nu se osteni să verifice.

Wentworth şedea pe o piatră mare, plată, înconjurat de dulciuri. Multe dintre ele erau mai mari decât el. Cele mai mici erau aranjate în grămăjoare, cele mai mari, ca buştenii. Şi aveau toate culorile pe care le pot avea dulciurile, de la Roşu-nu-chiar-ca-zmeura, Galben-imitând-lămâia, Portocaliu-chimic-bizar, Verde-cumva-acid şi Albastru-Dumnezeu-ştie-de -care.

Pe obrajii lui lacrimile curgeau ca mărgelele. De vreme ce aterizau printre dulciuri, un serios proces de lipire se pornise deja.

Wentworth urla. Gura lui era un tunel mare şi roşu, cu acea chestie tremurătoare căreia nimeni nu-i ştie numele zvâcnind în sus şi-n jos în fundul gâtlejului său. Se oprea din plâns doar când sosea clipa fie să respire, fie să moară, dar chiar şi atunci numai cât să-şi umple bine plămânii cu aer, după care urletul reîncepea.

Tiffany pricepu imediat care era problema. O mai văzuse şi înainte, la petrecerile aniversare. Fratele ei suferea de o tragică lipsire de dulciuri. Da, era înconjurat de dulciuri. Dar în clipa în care lua oricare dintre dulciuri, spunea creierul său bolnav după zahăr, asta însemna că *nu le lua pe toate celelalte.* Şi erau atât de multe dulciuri, că *el n-ar fi fost niciodată în stare să le mănânce pe toate.* Şi asta era prea greu de îndurat. Singura soluţie era să izbucnească în plâns.

Acasă, singura soluţie era să-i pui o găleată în cap până se potolea şi să-i iei aproape toate dulciurile din faţă. Cu vreo câteva mâini pline odată se putea descurca.

Tiffany lăsă tigaia jos şi îl înşfăcă în braţe.

— E Tiffy, şopti ea. Şi o să mergem acasă.

În clipa asta o voi întâlni pe Regină, se gândi ea. Dar nu se auzi niciun răcnet de furie, nicio explozie de magie… nimic.

Doar zumzetul albinelor în depărtare, foşnetul vântului prin iarbă şi sughiţurile lui Wentworth, care era prea şocat să mai plângă.

Acum putu vedea că, în capătul îndepărtat al umbrarului, se afla un culcuş de frunze, înconjurat de flori căţărătoare. Dar nu era nimeni acolo.

— Asta pentru că sunt în spatele tău, îi zise vocea Reginei, la ureche.

Tiffany se întoarse iute-n loc. Nu văzu pe nimeni.

— *Tot* în spatele tău, zise Regina. Asta este lumea *mea,*

copilă. N-ai să fii niciodată atât de rapidă ca mine, nici la fel de deşteaptă ca mine. De ce încerci să-mi iei băieţelul?

— Nu e al tău! E al nostru! zise Tiffany.

— Tu nu l-ai iubit niciodată. Ai o inima ca un mic bulgăre de zăpadă. Pot s-o văd clar.

Tiffany îşi încreţi fruntea.

— Iubire? zise ea. Ce legătură are iubirea cu asta? El *este fratele* meu! Fratele *meu!*

— Da, asta-i o treaba foarte vrăjitorească, nu-i aşa? zise vocea Reginei. Egoismul. Al meu, al meu, al meu. Oricărei vrăjitoare îi pasă de ce e *al ei.*

— Tu l-ai furat!

— Furat? Vrei să spui c-ai crezut că îţi *aparţine?*

Gândul de-al doilea al lui Tiffany spuse: Îţi găseşte slăbiciunile. N-o asculta!

— Ah, ai Gândul de-al doilea, zise Regina. Bănuiesc că-ţi închipui că asta te face foarte vrăjitoare, nu?

— De ce nu mă laşi să te văd? zise Tiffany. Eşti speriată?

— Speriată? pufni vocea Reginei. De ceva ca *tine?*

Şi regina fu acolo, în faţa ei. Era mult mai înaltă decât Tiffany, dar la fel de zveltă. Părul ei era lung şi negru, faţa palidă, buzele roşii ca două cireşe coapte, rochia neagră, cu alb şi verde. Şi era în întregime, deşi foarte uşor, greşită.

Gândul de-al doilea al lui Tiffany zise: Ţi se pare aşa, pentru că e perfectă. Absolut perfectă. Ca o păpuşă. Nimeni real nu e atât de perfect.

— Asta nu eşti tu, zise Tiffany, cu o siguranţă de nezdruncinat. Asta e doar visul tău despre tine. Nu eşti deloc tu.

Zâmbetul Reginei pieri pentru un moment şi reveni, chinuit şi harcea-parcea.

— Aşa o lipsă de cuviinţă, când de-abia mă cunoşti, zise ea, aşezându-se pe un jilţ de frunze. Bătu cu palma locul de-alături. Ia loc, zise ea. Stând acolo astfel pari atât de chitită pe confruntare. O să trec lipsa ta de maniere pe seama simplei dezorientări. Şi-i dărui lui Tiffany un frumos zâmbet de-al ei.

Uită-te cum îşi mişcă ochii, zise Gândul de-al doilea al lui Tiffany. Nu cred că-i foloseşte să te vadă cu ei. Sunt doar nişte podoabe frumoase.

— Mi-ai invadat casa, mi-ai omorât câteva dintre creaturile mele şi, în general, te-ai purtat într-un mod josnic şi demn de dispreţ, zise Regina. Asta mă jigneşte. Totuşi, înţeleg că ai fost

influenţată în rău de elemente subversive…

— Tu mi-ai furat fratele, zise Tiffany, ţinându-l strâns pe Wentworth. Tu furi tot felul de lucruri.

Dar vocea îi sună slabă şi subţire în urechile ei.

— El mergea haihui, rătăcit, zise Regina, calmă. Eu l-am adus acasă şi l-am liniştit.

Şi în vocea Reginei era ceva care spunea, într-un mod prietenos, cu înţelegere, că ea avusese dreptate şi tu greşiseşi. Şi că aceasta nu fusese chiar vina ta. Fusese, probabil, vina părinţilor tăi, a alimentaţiei tale sau a altui lucru, atât de cumplit, că uitaseşi cu totul de el. Nu fusese vina *ta,* înţelegea Regina, pentru că *tu* erai o persoană drăguţă. Era doar un grozav ghinion că toate aceste influenţe rele te făcuseră să alegi calea greşită. Dacă măcar ai recunoaşte asta, Tiffany, atunci lumea ar fi un loc mult mai fericit…

…da, locul acesta rece, păzit de monştri, într-o lume în care nimeni nu mai îmbătrâneşte sau nu mai creşte, spunea Gândul ei de-al doilea. O lume în care Regina are grijă de tot. N-o asculta!

Izbuti să facă un pas înapoi.

— Sunt eu vreun monstru? întrebă Regina. Tot ce-am vrut a fost un pic de companie…

Iar Gândul de-al doilea al lui Tiffany, de-a dreptul înăbuşit de melodioasa voce a Reginei, zise: Domnişoara Feminin Robinson…

Venise să lucreze ca fată-n casă, la una dintre ferme, cu mulţi ani în urmă. Se zicea că ar fi fost crescută la un azil de săraci, în Scheunaţi. Se spunea că se născuse acolo, după ce mama ei ajunsese la porţile azilului, pe o furtună grozavă, şi că stăpânul scrisese în marele lui catastif negru: „Pentru domnişoara Robinson, nou-născut feminin”, şi văzând că tânăra mamă nu se simţea prea bine şi că avea să moară, oricum, se gândiseră că acela era numele copilului. La urma urmelor, fusese scris pe hârtie, într-un document oficial.

Domnişoara Robinson era foarte bătrână acum, niciodată nu vorbea prea mult, niciodată nu mânca prea mult, dar niciodată n-ai fi văzut-o stând degeaba. Nimeni nu putea freca o podea ca Domnişoara Nou-născut Feminin Robinson. Avea o faţă slabă, ştearsă, cu un nas ascuţit, cu vârful roşu, şi subţire, cu mâini ca de ceară şi încheieturile degetelor roşii, care trebăluiau tot

timpul. Domnişoara Robinson muncea din greu.

Tiffany nu înţelesese multe lucruri din cele ce s-au întâmplat când s-a petrecut crima. Femeile vorbeau despre asta, în grupuri de vreo două sau trei, pe la porţi de grădină, cu braţele încrucişate, dar se opreau şi se uitau cu indignare dacă vreun om trecea mai departe.

Ea prinsese frânturi de discuţii, deşi uneori păreau să fie într-un cod anume, de pildă: „Niciodată n-a avut cu adevărat pe cineva al ei, vai de sufletul ei. N-a fost vina ei dac-a fost slabă ca o greblă", şi „Ei spun că atunci când au găsit-o, îl legăna deja şi zicea că era al ei", şi „Casa era plină de hăinuţe de copil, pe care le împletise ea însăşi, cu andrelele". Aceasta din urmă o nedumerise pe Tiffany foarte tare pe atunci, pentru că o spuseseră cu acelaşi ton al vocii pe care l-ar folosi cineva dacă ar spune: „Şi casa era plină de cranii de om!"

Dar toate erau de acord asupra unui punct: Nu putem îngădui asta. O nelegiuire e o nelegiuire. Baronul trebuie să afle.

Domnişoara Robinson furase un copil, Punctual Dârmon, care fusese foarte îndrăgit de tinerii săi părinţi, chiar dacă îi dăduseră numele de Punctual (socotind că dacă un copil putea fi botezat după virtuţi ca Răbdare, Credinţă şi Prudenţă, ce nu era în regulă cu un micuţ care cronometra exact timpul?).

Îl lăsaseră în leagănul lui, în curte, şi dispăruse. După aceea, avuseseră loc toate obişnuitele căutări, şi planşete, până când cineva pomenise de faptul că domnişoara Robinson luase acasă mai mult lapte ca de obicei...

Fusese răpit. Nu existau multe garduri pe Creta şi uşile cu încuietori erau foarte rare. Hoţiile de orice soi erau privite cu foarte mare seriozitate. Dacă nu te puteai întoarce cu spatele de la ceea ce era al tău nici cinci minute, unde ar fi ajuns toate acestea? Legea e lege. O nelegiuire e o nelegiuire...

Tiffany auzise frânturi de argumente de prin tot satul, dar aceleaşi fraze se repetau pretutindeni. Sărmana femeie nu voise să facă niciun rău. Era o muncitoare cum nu mai era alta, de care nimeni nu se plânsese vreodată. Nu era zdravănă la cap. Legea e lege. O nelegiuire e o nelegiuire.

Aşadar, i s-a adus la cunoştinţă Baronului, iar el a ţinut un proces la Tribunal, şi toată lumea care nu era dorită pe dealuri se prezentase acolo, inclusiv domnul şi doamna Dârmon, ea părând îngrijorată, el părând hotărât, şi domnişoara Robinson,

care se uita tot timpul în pământ, cu mâinile ei noduroase, aşezate pe genunchi.

Nici n-a prea fost un proces. Domnişoara Robinson n-avea habar de ce se făcuse vinovată, iar lui Tiffany i se păruse că la fel de nedumeriţi erau şi ceilalţi. Nu erau siguri nici de ce se aflau acolo şi parcă veniseră tocmai ca să afle.

Şi Baronul era stingherit. Legea era limpede. Hoţia era un păcat capital, iar furtul unei fiinţe omeneşti era mai rău încă. Exista o închisoare în Scheunaţi, chiar lângă Azilul săracilor; cineva spusese că exista chiar o uşă comună între cele două. Acolo ajungeau hoţii.

Iar Baronul nu era omul care să se gândească prea mult. Familia sa deţinuse Creta fără să-şi schimbe hotărârile în nicio privinţă, sute de ani. El stătuse şi ascultase, bătuse darabana cu degetele în masă, se uitase la feţele oamenilor şi acţionase ca un om care ar fi şezut pe un scaun încins în foc.

Tiffany se aflase în primul rând. Fusese de faţă când omul începuse să-şi dea verdictul, cu o mulţime de „hm”-uri şi „ah”-uri, încercând să nu pronunţe cuvintele pe care ştia că trebuie să le pronunţe, când uşa din spatele tribunalului se deschisese, iar câinii ciobăneşti Tunet şi Fulger intraseră în sală.

Străbătuseră culoarul dintre cele două rânduri de bănci şi se aşezaseră în faţa Baronului, uitându-se cu ochi scăpărători şi atenţi.

Numai Tiffany îşi lungise gâtul să vadă până în capătul culoarului dintre bănci. Uşile rămăseseră uşor întredeschise. Erau mult prea grele ca un câine, fie el şi foarte puternic, să le fi deschis singur. Şi putuse zări pe cineva care se uita înăuntru prin crăpătură.

Baronul se oprise şi tresărise. Şi el, de asemenea, se uita în capătul celălalt al sălii.

Apoi, după câteva momente, împinsese cartea legilor deoparte şi spusese: „Probabil ar trebui să procedăm altfel…”

Şi într-adevăr se procedase altfel, ceea ce a însemnat că lumea a trebuit să-i acorde ceva mai multă atenţie domnişoarei Robinson. Nu fusese perfect şi nu toată lumea fusese fericită, dar mersese.

Tiffany adulmecase mirosul de Jolly Sailor din afara sălii, când judecata se sfârşise, şi se gândise la câinele Baronului. „Să-ţi aduci aminte de ziua asta”, îi spusese Buni Suferind, şi „O să ai ocazia.”

Baronului trebuise să i se reamintească…

— Cine o să vorbească în apărarea ta? zise Tiffany cu voce tare.

— Să vorbească în apărarea mea? repetă Regina, cu frumoasele ei sprâncene arcuindu-se a mirare.

Iar Gândul de-al treilea al lui Tiffany zise: Uită-te la faţa ei, când e îngrijorată.

— Nu e nimeni s-o facă, este? zise Tiffany, dându-se cu spatele înapoi. E cineva faţă de care te-ai arătat bună? Cineva care să spună că nu eşti doar o hoaţă şi o maşteră? Pentru că asta eşti. Ţi-ai luat… eşti aidoma dromelor, n-ai decât un singur truc…

Şi asta a fost. Acum, putea vedea ceea ce observase Gândul ei de-al treilea. Faţa Reginei *pâlpâi* o clipă.

— Iar acesta nu e trupul tău, zise Tiffany, atacând mai departe. E numai ce vrei tu să vadă oamenii. Nu e real. E doar ca toate celelalte de aici, e gol pe dinăuntru, sec…

Regina veni în fugă şi o pălmui, mult mai tare decât ar fi trebuit să fie în stare un vis. Tiffany ateriză pe muşchiul de jos, iar Wentworth se duse de-a dura cât colo, ţipând:

— Vleau pe uliţă!

Bine, zise Gândul de-al treilea al lui Tiffany.

— Bine? zise Tiffany cu voce tare.

— Bine? zise Regina.

Da, zise Gândul de-al treilea, pentru că nu ştie că poţi avea Gândul de-al treilea şi mâna ta e acum la numai câţiva inchi de tigaie, iar creaturile ca ea nu suportă fierul, nu-i aşa? E furioasă. Acum zgândăre-o şi mai tare, ca să nu mai poată gândi. Răneşte-o.

— Tu doar stai aici, într-o lume în care este veşnic iarnă, fără să faci altceva decât să visezi despre veri, zise Tiffany. Nu-i de mirare că Regele a plecat.

Regina rămase nemişcată o clipă, ca statuia frumoasă cu care semăna aşa de tare. Şi din nou visul umblător pâlpâi, iar lui Tiffany i se păru că vede… ceva. Nu era mult mai mare decât ea şi aproape omenească, dar un pic mai ofilită şi, pentru un moment, şocată. Regina se întoarse, înaltă şi supărată, trăgând adânc aer în piept…

Tiffany apucă tigaia şi-o ţinu strâns, în timp ce se răsucea, ridicându-se în picioare. Lovi silueta înaltă doar o dată,

fulgerător, dar Regina tremură ca aerul deasupra unui drum încins şi ţipă.

Tiffany nu aşteptă să vadă ce urma să se mai întâmple. Îşi luă din nou fratele în braţe şi se îndepărtă în fugă, trecând prin iarbă şi pe lângă personajele ciudate, care se uitau în jur, auzind sunetul mâniei Reginei.

Acum, umbrele se mişcau printre ierburile fără de umbră. Unii dintre oameni – glumele de oameni, cei care arătau ca benzile adăugate pe paginile cărţii cu ilustraţii – îşi schimbară formele şi începură să se ţină după Tiffany şi fratele ei urlător.

Din partea cealaltă a luminişului se auzi un puternic bubuit. Cele două creaturi uriaşe, pe care Roland le numise femeile Bondari, se ridicară de la pământ, bătând din aripioarele lor micuţe atât de repede ca nici nu se mai vedeau.

Cineva o apucă de mână şi o smuci în iarbă. Era Roland.

— Poţi să ieşi acum? întrebă el, cu faţa roşie.

— Ăăâ…, începu Tiffany.

— Atunci, mai bine fugi, zise el. Dă-mi mâna. Hai!

— Ştii tu o cale de ieşire? gâfâi Tiffany, în vreme ce se repezeau printre margaretele gigantice.

— Nu, gâfâi Roland drept răspuns. Nu e niciuna. Ai văzut… dromele de afară… ăsta este un vis cu adevărat foarte puternic…

— Şi atunci de ce fugim?

— Ca să ne ferim… din calea ei. Dacă… te ascunzi destul de multă vreme… Hanger zice c-o să… uite…

Nu cred că pe mine o să mă uite prea repede, gândi Tiffany.

Roland se oprise, dar ea îşi eliberă mâna dintr-a lui şi fugi mai departe, cu Wentworth agăţat de ea într-o uluire mută.

— Unde te duci? strigă Roland în urma ei.

— Vreau cu adevărat să mă feresc din calea ei!

— Vino-napoi! Te îndrepţi spre locul de unde-ai plecat!

— Ba nu! Alerg în linie dreaptă!

— Ăsta-i un vis! strigă Roland, dar se auzi mai tare acum, pentru că o prinsese din urmă. Chiar alergi în cerc…

Tiffany pătrunse într-un luminiş…

…în acelaşi luminiş.

Femeile Bondar aterizară de-o parte şi de alta, iar Regina făcu vreo câţiva paşi înainte.

— Ştii, zise Regina, chiar mă aşteptam la ceva mai mult din partea ta, Tiffany. Acum, dă-mi băiatul înapoi, şi o să mă

gândesc ce-i de făcut după aceea.

— Visul ăsta nu-i chiar aşa de mare, murmură Roland, în spatele ei. Dacă mergi prea departe, sfârşeşti prin a ajunge înapoi…

— Pentru tine pot face un vis chiar mai mic decât eşti tu, zise Regina, în glumă. Asta ar putea fi chiar dureros!

Culorile erau mai strălucitoare. Iar sunetele mai puternice. Tiffany putea simţi chiar un miros, şi ciudăţenia acestui fapt era că, până în clipa aceea, pe aici nu fusese niciun fel de miros.

Era un miros pătrunzător, amar, pe care nu-l uiţi niciodată. Era mirosul de zăpadă. Iar de sub insectele zumzăind în iarbă, auzi cele mai slabe dintre toate vocile:

— *Crivens!* Nu pot găsi ieşirea!

Capitolul 11

Trezirea

În partea cealaltă a luminişului, acolo unde lucrase spărgătorul de nuci, se afla ultima nucă, înaltă cât jumătate din Tiffany. Şi nuca se legăna încet. Spărgătorul îi dăduse, cu ciocanul, o lovitură puternică, şi o mutase din loc.

Vezi ceea ce există cu adevărat... zise Tiffany în sinea ei, şi apoi râse.

Regina îi aruncă o privire nedumerită.

— Găseşti că-i amuzant? întrebă ea. Ce-i amuzant în asta? Ce e amuzant în situaţia asta?

— Mi-a trecut doar prin minte un gând amuzant, zise Tiffany.

Regina se uita cum se uită oamenii fără simţul umorului când se confruntă cu un zâmbet.

Nu eşti prea deşteaptă, gândi Tiffany. Nu ţi-a trebuit niciodată să fii. Poţi obţine ce vrei doar visând la acel lucru. Tu crezi în visele tale, aşadar n-ai avut niciodată nevoie *să gândeşti.*

Se întoarse şi-i şopti lui Roland:

— Sparge nuca! Nu-ţi face griji despre ce fac eu, sparge nuca!

Băiatul se uită la ea pierdut.

— Ce i-ai spus? se răsti Regina.

— I-am spus la revedere, zise Tiffany, ţinându-l strâns pe fratele ei. Nu-l dau pe fratele meu din braţe, indiferent ce-ai face tu!

— Ştii ce culoare au măruntaiele tale? zise Regina.

Tiffany clătină din cap, fără cuvinte.

— Ei bine, o să afli, zise Regina, zâmbindu-i.

— Nu eşti destul de puternică să faci ceva de genul ăsta, zise Tiffany.

— Ei, ştii, chiar ai dreptate, zise Regina. Soiul ăsta de magie fizică este, într-adevăr, foarte dificil. Dar te pot face *să crezi* că ţi-am făcut cele mai… cumplite chestii. Şi asta, fetiţo, este tot ce-mi trebuie. Ţi-ar plăcea să implori milă acum? Poate ca, mai târziu, n-ai să mai fii în stare.

Tiffany tăcu, un moment.

— Nu-u, zise ea, în cele din urmă. Nu cred c-o s-o fac.

Regina se aplecă. Ochii ei cenuşii inundară lumea lui Tiffany.

— Oamenii de aici îşi vor aminti multă vreme de asta, zise ea.

— Nădăjduiesc, zise Tiffany. Sparge… nuca.

Pentru o clipă, Regina fu iarăşi nedumerită. Nu se prea pricepea să facă faţă unor schimbări atât de bruşte.

— Cum?

— Îm? Oh… bine, murmură Roland.

— Ce i-ai spus? întrebă Regina, în timp ce băiatul alerga către omul cu ciocanul.

Tiffany îi dădu un şut în picior. Asta n-a mai fost o faptă de vrăjitoare. A fost una *atât de* numai nouă ani, şi îşi dori să se fi putut gândi la ceva mai bun. Pe de altă parte, avea ghete grele şi lovise zdravăn.

Regina o zgâlţâi de umeri.

— De ce-ai *făcut* asta? zise ea. De ce nu vrei să mă asculţi? Cu toţii ar putea fi mult mai fericiţi, doar să facă ce le spun eu!

Tiffany se uită ţintă la faţa femeii. Ochii erau în continuare cenuşii, dar pupilele ei erau ca nişte oglinzi de argint.

Ştiu ce eşti, zise Gândul ei de-al treilea. Eşti o creatură care n-a învăţat niciodată nimic. Tu nu ştii *nimic* despre oameni. Eşti doar… un copil care a îmbătrânit aşa.

— Vrei o bombonică? şopti ea.

Se auzi un strigăt în spatele ei. Se răsuci în mâinile Reginei şi-l văzu pe Roland bătându-se pentru ciocan. În timp ce-l privea, el se întoarse disperat şi ridică unealta cea grea deasupra capului, punându-l la pământ pe elful din spatele lui.

Regina o smuci înapoi cu sălbăticie, în timp ce cădea ciocanul.

— Bombonică? şuieră ea. Ţi-arăt eu ţie bom…

— *Crivens!* Îi Regina! Şi-a prins-o pă matca noastră, bătrâna drăcoaică!

— Fără regină! Fără lord! Scoţiduşii liberi!

— Aş putea da gata ş-un chebap!

— Puneţi mâna pă ea!

Tiffany a fost probabil singura persoană, din toate lumile existente, bucuroasă să audă glasurile Nac Mac Fulgerilor.

Se revărsară din nuca spartă. Unii încă mai purtau papioane la gât. Alţii erau din nou în kilturile lor. Dar cu toţii erau puşi pe bătaie şi, ca să scutească timp, se luptau unii cu alţii, pentru a prinde viteză.

Luminişul… se lumină. Realitate sau vis, oamenii puteau vedea pericolul rostogolindu-se către ei ca un talaz roşu şi albastru, urlând şi suduind.

Tiffany se smulse din strânsoarea Reginei şi, încă ţinându-l pe Wentworth, se grăbi să ajungă în iarbă, de unde putea privi.

Marele Yan trecu în fugă, cărând un elf în toată firea, care se zbătea să scape, deasupra capului său. Apoi se opri brusc şi-l azvârli peste luminiş.

— Şi cât colo zburrră, chiar în *cap* pică! zbieră el, apoi se întoarse şi alergă înapoi la luptă.

Nac Mac Fulgerii nu puteau fi călcaţi în picioare sau striviţi. Acţionau în grupuri, suindu-se unii în spatele celorlalţi ca să ajungă la înălţimea potrivită pentru a-i da un pumn vreunui elf sau, de preferinţă, pentru a-i trage un cap în gură. Şi, odată ce era la pământ, acesta era covârşit peste putinţa sa de apărare, cu lovituri de picioare.

Exista o oarecare metodă în modul în care luptau Nac Mac Fulgerii. De pildă, întotdeauna îl alegeau pe cel mai mare oponent, pentru că, după cum avea să spună mai târziu Fură Peoricine, „Mărimea îi face mai lesne dă pocnit, ştii”. Şi pur şi simplu nu se *opreau.* Şi tocmai asta îi ţinea pe oameni la pământ. Era ca şi când ar fi fost atacaţi de viespi cu pumni.

Le luă ceva vreme până să-şi dea seama că au rămas fără adversari de bătaie. Continuară să se bată între ei încă puţin, oricum, până când pricepură cu toţii adevărul şi atunci se liniştiră şi începură să-i buzunărească pe cei căzuţi, pentru cazul în care ar fi avut ceva mărunţiş.

Tiffany se ridică în picioare.

— Ah, bine, n-a fozt o trebşoară prea rea, aşa-mi zic în sinea mea, spuse Fură Peoricine, privind în jur. O luptă foarte curată şi n-a fozt nici măcar nevoie să facem recurs la poezia noastră.

— Cum aţi intrat în nucă? întrebă Tiffany. Vreau să spun, era o… nucă.

— Pă zingura intrare disponibilă, zise Fură Peoricine. Era musai să ekziste o cale să se potrivească scopului. I-o treabă difişilă, să navighezi prin vise.

— Mai ales că eram şi puţin pişcaţi, zise Wullie Flaimuc, rânjind larg.

— Ce? Aţi fost… la băută? zise Tiffany. Eu mă confruntam cu Regina şi voi eraţi la crâşmă?

— Ah, nu! zise Fură Peoricine. Mai ştii visu' ăla cu marea petrecere? Când aveai costumu' ăla drăguţ şi toate celelalte? Am rămas închişi în el.

— Dar am ucis droma!

Fură se uită la ea puţin cam într-o parte.

— Păăăi, zise el, noi n-am putut ieşi la fel dă uşor ca tine. Ne-a luat ceva timp.

— Pân-am dovedit toată beutura, zise Wullie Flaimuc, ca s-o ajute.

Fură îl ţintui cu privirea.

— Nu era musai să i-o spui chiar aşa! se răsti el.

— Vrei să spui că visul continuă? întrebă Tiffany.

— Dacă eşti destul dă însetat, zise Wullie Flaimuc. Şi n-a fozt numa' beutura, au mai fozt şi tartinele, d'opotrivă.

— Dar credeam că, dacă mănânci sau bei într-un vis, rămâi prins pentru totdeauna în el! protestă Tiffany.

— Aşa-i, pentru cele mai multe fiinţe, zise Fură Peoricine. Nu şi pentru noi, totuş'. Case, magazii, vise, pentru noi îs totuna. Nu ekzistă niciuna de să nu putem intra sau ieşi noi din ele.

— Excepţie, poate, crâşmele, zise Marele Yan.

— Oh, aşa-i, zise Fură Peoricine înveselit. Ieşirea din crâşme ne creiază uneori o grămadă dă greutăţi, ai cuvântu' meu.

— Şi Regina unde s-a dus? întrebă Tiffany.

— Ah, a şters-o de cum am apărut noi, zise Fură Peoricine. Şi la fel ar trebui să facem şi noi, domniţă, 'nainte ca visul să se schimbe. Făcu un semn din cap spre Wentworth. Asta-i copilu'? Ah, ce arătare gălăgioasă!

— Vleau bobo! strigă Wentworth, fixat pe pilotul automat de dulciuri.

— Eeei bineee, n-ai să vezi niciuna! strigă Fură Peoricine. Şi-ncetează cu smiorcăitu', vino cu noi şi nu mai fi o povară pentru sor'ta!

Tiffany deschise gura să protesteze, dar o închise la loc, căci

Wentworth, după primul moment de şoc, chicoti.

— Dlăguţ! zise el. Picţel! Pi-picţel!

— Oh, Doamne! zise Tiffany. L-ai pornit de-acuma.

Dar era foarte surprinsă, cu toate acestea. Wentworth nu arătase niciodată atâta interes pentru cineva care nu era un jeleu-figurină.

— Fură, avem unu' adevărat aicea, strigă un picţel.

Spre groaza ei, Tiffany văzu că mai mulţi Nac Mac Fulgeri îi ţineau capul lui Roland, lipsit de cunoştinţă. Era întins, cât era de lung, la pământ.

— Ah, ăsta era băiatu' care a fozt bădăran cu tine, zise Fură. Şi-a-ncercat şi să-l lovească pe Marele Yan cu ciocanu'. N-a fozt prea-nţelept din partea lui. Ce să facem cu el?

Iarba tremură. Lumina se împuţina pe cer. Aerul deveni şi el mai rece.

— Nu-l putem lăsa aici! zise Tiffany.

— OK, îl cărăm cu noi, zise Fură Peoricine. Hai să ne mişcăm, *acu!*

— Pi-picţel! Pi-picţel! chiui Wentworth, încântat.

— Aşa o s-o ţină toată ziua, mă tem, zise Tiffany. Îmi pare rău.

— Fugi la uşă, zise Fură Peoricine. Acuma poţi să vezi uşa?

Tiffany se uită în jur, disperată. Vântul devenise tăios.

— Vezi uşa! porunci Fură Peoricine.

Ea clipi des şi se răsuci pe-un picior.

— Ăăă… ăăă…, zise ea.

Senzaţia unei lumi ascunse, pe care o avusese când fusese speriată de Regină, nu-i mai apăru la fel de uşor de data aceasta. Încercă să se concentreze. Mirosul de zăpadă…

Era caraghios să vorbeşti despre mirosul de zăpadă. Era doar simplă apă îngheţată. Dar Tiffany ştia întotdeauna, când se trezea, dacă ninsese peste noapte. Zăpada avea un miros cu gust de tablă. Tabla *chiar* avea un gust, în ciuda faptului că socotea gustul ei asemănător cu mirosul zăpezii.

I se păru că-şi aude creierul scrâşnind în efortul de a gândi. Dacă era într-un vis, trebuia să se trezească. Dar n-avea niciun rost să alerge. Visele erau pline de alergături. Era o singură direcţie, care părea… îngustă şi albă.

Închise ochii şi se gândi la zăpadă, pufoasă şi albă, la fel de proaspătă ca şi cearşafurile. Se concentra pe senzaţia de zăpadă sub picioarele sale. Tot ce trebuia să facă era să se trezească…

Stătea în zăpadă.

— Brava, zise Fură Peoricine.

— Am ieşit! zise Tiffany.

— Da, uneori uşa îi în mintea ta, zise Fură Peoricine. Acu', hai să mergem!

Tiffany se simţi ridicată în aer. Alături, un Roland care sforăia se ridică pe o duzină de picioruşe albastre, ale Fulgerilor care se băgaseră sub el.

— Nu ne oprim până nu ne vedem afar' d-aci! zise Fură Peoricine. Fulgere pă capul cui o face!

Alergau uşori pe zăpadă, cu vreo câţiva cercetaşi înainte. După vreo două minute, Tiffany privi în urmă şi văzu umbrele albastre întinzându-se cu iuţeală. Erau şi mai întunecoase.

— Fură..., începu ea.

— Da, ştiu, răspunse Fură. Fugiţi, băieţi!

— Se mişcă *repede,* Fură!

— Ştiu ş-asta!

Zăpada îi înţepa faţa lui Tiffany. Copacii se diluau cu viteză. Pădurea curgea rapid pe lângă ea. Dar umbrele se întindeau pe potecă, înaintea lor, şi ori de câte ori ceata lor alerga prin ele, păreau să se îndesească aidoma ceţii.

Acum, umbrele din urmă erau negre ca noaptea, la mijloc.

Dar picţeii trecură de ultimul copac şi-n faţa lor se deschiseră câmpurile de zăpadă.

Se opriră, atât de brusc, încât Tiffany fu cât pe-aci să cadă cu nasul în zăpadă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Unde-au dispărut toate urmele noastre dă dinainte? zise Wullie Flaimuc. Erau aci, acu' o secundă! *Acuma,* încotro?

Urmele de paşi pe care le folosiseră ca pe un fir călăuzitor dispăruseră.

Fură Peoricine se întoarse-n loc şi se uită înapoi, la pădure. Întunericul se vălătucea deasupra ei ca fumul, întinzându-se până-n zare.

— A trimis coşmarurile după noi, bodogăni el. N-ai vrea să ştii despre ele. O ză le ţinem noi pă loc. Tu însă tre' să fugi dă ele. Pleacă dă aici, acu'!

— N-am unde să fug! zise Tiffany.

Auzi un zgomot foarte ascuţit, un soi de fluierat de pasăre sau ţiuit de gâză, venind dinspre pădure. Picţeii strânseseră rândurile. De obicei, rânjeau nepăsători, dacă presimţeau

apropierea vreunei lupte, dar, de data aceasta, arătau extrem de serioşi.

— Ah, Regina nu ştie să piardă, zise Fură.

Tiffany se întoarse să se uite la orizontul din spatele ei. Întunecimea clocotitoare ajunsese şi acolo, alcătuind acum un inel care se strângea în jurul lor din toate părţile.

Uşi pretutindeni, se gândi ea. Bătrâna matcă spunea că sunt uşi pretutindeni. Trebuie să găsesc o uşă. Dar aici nu-i decât zăpadă şi câţiva copaci…

Picţeii îşi scoaseră săbiile.

— Ce, ăăă, fel de coşmaruri vin? întrebă Tiffany.

— Ah, creaturi cu picioare lungi, creaturi cu multe picioare şi colţi uriaşi, creaturi cu aripi largi şi cu o sută dă ochi, chestii dă genu' ăsta, zise Wullie Flaimuc.

— Deah, şi mai rele d-atât, zise Fură Peoricine, holbându-se la întunericul grăbit.

— Ce-i mai rău de atât? întrebă Tiffany.

— Lucruri normale care-au luat-o razna, zise Fură.

Tiffany păru buimăcită pentru o clipă, apoi se înfioră. Oh, da, cunoştea aceste coşmaruri. Nu i se întâmplau prea des, dar erau oribile, când le avea. Se trezise o dată tremurând de frica ghetelor lui Buni Suferind, care o urmăriseră, iar altă dată din pricina unei cutii cu zahăr. Orice putea fi un coşmar.

Putea să înfrunte monştrii. Dar nu voia să aibă de-a face cu ghete turbate.

— Ăăă… am o idee, zise ea.

— Şi io am una, zise Fură Peoricine. Să nu fiu aici, asta-i ideea mea!

— E un pâlc de copaci acolo, zise Tiffany.

— Şi ce? zise Fură.

Se uita fix la zidul de coşmaruri. Acum se puteau desluşi unele lucruri prin el: colţi, gheare, ochi, coaste. După modul în care le privea era neîndoielnic că, indiferent ce avea să se întâmple mai târziu, cei câţiva monştri dintâi aveau să dea piept cu o problemă serioasă. Asta dacă aveau totuşi piept.

— Voi puteţi să luptaţi cu coşmarurile? întrebă Tiffany.

Strigătul ascuţit de pasăre devenise mult mai puternic.

— Nu ekzistă ceva cu care noi să nu putem lupta, mârâi Marele Yan. Dac'o ză aibă cap, îi umplem faţa de mătreaţă. Dacă n-o ză aibă cap, îl îndatorăm cu lovituri de picioare!

Tiffany se uită speriată la creaturile care se năpusteau

asupra lor.

— Unele dintre ele au *mai mult* de un cap! zise ea.

— Atunci, îi ziua noastră norocoasă, zise Wullie Flaimuc.

Picţeii se proptiră mai bine pe picioare, gata de luptă.

— Cimpoier, îi zise Fură Peoricine gonnaglobardului William, zi-ne o doină dă jale. O să luptăm pă muzică dă şoarece-cimpoi…

— Nu! zise Tiffany. Nu sunt de acord cu asta! Modul potrivit de a lupta cu coşmarurile este să te trezeşti! Eu sunt matca voastră! E un ordin! Ne îndreptăm spre copacii aceia, imediat! Faceţi cum vă spun!

— Pi-picţel! ţipă Wentworth.

Picţeii se uitară la copaci şi apoi la Tiffany.

— Haide! ţipă ea, atât de tare că vreo câtorva dintre ei li se muiară picioarele. Chiar acum! Faceţi cum vă spun! Există o cale mai bună!

— Nu ne putem pune c-o vrăjitoare, Fură, murmură William.

— O să vă duc pe toţi acasă! spuse-n grabă Tiffany.

Sper, adăugă în sinea ei. Dar vedea o faţă mică, rotundă şi palidă, uitându-se fix la ei de după un copac. Era o dromă în acei copaci.

— Ah, aşa-i, da'… Fură Peoricine se uită în spatele lui Tiffany şi adăugă: O, nu! Uită-te la aia…

Era o pată mică şi albicioasă, în faţa valului de monstruozităţi.

Hanger îl ţinea în loc. Braţele lui loveau repede în sus şi-n jos, ca nişte pistoane. Micuţele lui picioare păreau să se învârtă ca roţile. Obrajii îi erau umflaţi ca două baloane.

Talazul de coşmaruri se revărsă peste creştetul lui şi îşi continuă înaintarea.

Fură îşi scoase sabia din teacă.

— Aţi auzit-o pă matca noastră! strigă el. Ridicaţi-o! Hai s-o ştergem!

Tiffany fu luată pe sus. Fulgerii îl ridicară şi pe Roland cel fără simţiri. Şi toată lumea fugi spre copaci.

Tiffany scoase mâna din buzunarul şorţului şi desfăcu ambalajul mototolit al pachetului de tutun Jolly Sailor. Era ceva asupra căruia să se concentreze, ca să-şi amintească de un vis…

Oamenii spuneau că puteai să vezi marea din vârful cel mai înalt al dealurilor, dar Tiffany se uitase cu foarte mare atenţie, într-o zi senină de iarnă, când aerul era curat, şi nu zărise decât

ceaţa albăstruie a depărtărilor. Dar marea de pe pachetul de Jolly Sailor era albastru-închis, tărcată de crestele albe ale valurilor. Aceasta era marea, pentru Tiffany.

Păruse o dromă mică, aceea dintre copaci. Asta însemna că nu era foarte puternică. Aşa spera ea. Trebuia să spere asta…

Se apropiau de copaci. Acelaşi lucru îl făcea şi inelul de coşmaruri. Unele dintre zgomote erau înfiorătoare, ca de oase zdrobite, şi de pietre sparte, şi de insecte înţepătoare, şi de miorlăituri de pisici – venind mai aproape, şi mai aproape, şi mai aproape…

Capitolul 12

Jolly Sailor

…în jurul ei era nisip, valuri albe care se spărgeau, şi apa care se retrăgea de pe pietre, scoţând un zgomot ca de bătrână ştirbă sugând o bomboană de mentă foarte aromată.

— *Crivens!* Unde suntem acu'? întrebă Wullie Flaimuc.

— Deah, şi dă ce arătăm cu toţii ca nişte ciuperci galbene? adăugă Fură Peoricine.

Tiffany se uită în jos şi chicoti. Toţi picţeii purtau câte un costum de Jolly Sailor, cu o pelerină de ploaie şi o uriaşă pălărie de ploaie, galbenă, care le acoperea aproape toată faţa. Începură să se fâţâie de colo, colo, ciocnindu-se unii de alţii.

Visul *meu!* se gândi Tiffany. Droma se foloseşte de ce găseşte în mintea ta… dar ăsta e visul *meu.* Pot sa-l folosesc.

Wentworth devenise tăcut. Se uita atent la valuri.

Era o barcă, trasă pe pietrele de la mal. Toţi ca un singur pict sau ca o mică ciupercuţă galbenă, Nac Mac Fulgerii se îndreptară către ea şi îi escaladară marginile.

— Ce faceţi? întrebă Tiffany.

— Ar fi mai bine să plecăm, zise Fură Peoricine. Îi un vis bun, ăsta dă ne-a înghiţit acum, da' nu putem rămâne aici.

— Dar aici ar trebui să fim în siguranţă!

— Ah, Regina găseşte o cale dă intrare oriunde, zise Fură, în timp ce o sută de picţei ridicară o vâslă. Nu te necăji, ştim totu' despre bărci. Nu l-ai văzut pă Nu-pă-de-a-ntregul-scoţiduş-Georgie prinzând peşti cu suliţa, împreună cu Scoţiduşul Bobby, în pârâu, alaltăieri? Suntem chiar foarte buni cunoscători ai artelor piscicole şi nautice, să ştii.

Şi păreau, într-adevăr, să ştie multe despre bărci. Vâslele au fost fixate în furchete şi o ceată de Fulgeri o împinseră pe pietrele de la mal până în apă.

— Acum, dă-ni-l pă băieţel, strigă Fură Peoricine de la pupa.

Păşind nesigur, căci picioarele îi alunecau pe pietrele ude,

Tiffany intră, cu Wentworth în braţe, în apa rece şi-l întinse peste marginea bărcii.

El păru să creadă că era foarte amuzant.

— Pi-picţeii! chiui el, când îl lăsară jos, în barcă. Era singura lui glumă, aşa că n-avea de gând să se oprească.

— Deah, aşa-i, zise Fură Peoricine, împingându-l sub băncuţă. Acuma, tu stai aici, ca un băieţel cuminte, şi nu mai ţipi după bobo, altminteri unchiul Fură o să te tragă dă urechi, OK?

Wentworth chicoti.

Tiffany alergă înapoi pe plajă şi îl ridică pe Roland pe picioare. El deschise ochii şi se uită buimac la ea.

— Ce se-ntâmplă? zise el. Am avut un vis ciud… şi apoi, închise ochii la loc şi se lăsă jos.

— Treci în barcă! strigă Tiffany, târându-l pe pietriş.

— *Crivens,* luăm şi ghiveciu' ăsta dă inutilităţi? zise Fură, prinzându-l pe Roland de pantaloni şi săltându-l în barcă.

— Bineînţeles!

Tiffany se ridică singură peste margine şi ateriză pe fundul bărcii, tocmai când un val o trăgea în larg. Vâslele scârţâiră şi intrară cu un plescăit în apă, iar barca se smuci înainte. Mai zvâcni de vreo două ori, lovită de alte valuri, apoi începu să se avânte pe mare. Picţeii erau puternici, la urma urmelor. Deşi fiecare vâslă era ca un câmp de bătălie, cu picţei atârnându-se de ea, sau căţărându-se unii pe umerii celorlalţi sau doar trăgând de orice puteau prinde, ambele vâsle aproape că se îndoiau când împingeau barca prin apă.

Tiffany se ridică în picioare şi încercă să nu bage de seamă o subită senzaţie de frământare a stomacului său.

— Cap compas către far! zise ea.

— Deah, ştiu asta, zise Fură Peoricine. Îi singurii' loc care ekzistă! Iar Reginei nu-i place lumina. Rânji. Îi un vis bun, domniţă. Nu te-ai uitat la cer?

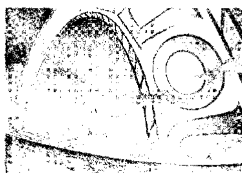
— Nu-i decât un cer albastru, zise Tiffany.

— Nu-i tocmai un cer, zise Fură Peoricine. Uită-te îndărăt.

Tiffany se întoarse. Era un cer albastru. Foarte albastru. Dar deasupra ţărmului din ce în ce mai îndepărtat, la jumătatea drumului pe boltă, era o fâşie galbenă. Părea să se întindă pe toată lungimea zării şi să aibă câteva sute de mile lăţime. Iar la mijlocul ei, străjuind peste lume, mare cât o galaxie şi cenuşiu albăstrui de la depărtare, era un colac de salvare.

Pe el, dar scris de la coadă la cap, cu litere mai mari decât luna, se vedeau cuvintele:

JOLLY SAYLOR

— Suntem în etichetă? întrebă Tiffany.
— Oh, deah, zise Fură Peoricine.
— Dar marea pare… reală. Este sărată, umedă şi rece. Nu e o pictură! N-am visat-o sărată sau rece!
— Nu glumeşti? Atunci îi o pictură pă dinafară şi o realitate pă dinăuntru. Fură dădu din cap. Ştii, noi am jefuit şi-am cutreierat o grămadă dă vreme, prin tot felu' dă lumi, şi pot să-ţi spun un lucru: universul îi mult mai com-pli-cat decât pare din afară.
Tiffany scoase din buzunar eticheta boţită şi se uită din nou la ea. Erau şi colacul de salvare, şi farul. Dar Jolly Sailor nu era acolo. Însă, atât de mică încât să pară doar o idee mai mare decât un punct pe marea pictată, se vedea o barcă cu vâsle.
Îşi ridică privirile. Pe cer, în faţa uriaşului colac de salvare înceţoşat, apăruseră nori de furtună. Cu trene lungi şi zdrenţuite, veneau vălătucindu-se grăbit.
— Nu i-a luat prea mult până să găsească o cale de-a intra, murmură William.
— Nu, zise Tiffany, dar ăsta e visul meu. Ştiu cum funcţionează. Vâsliţi mai departe!
Împletindu-se şi rostogolindu-se, unii dintre nori trecură peste capetele lor şi apoi se lăsară pe mare. Dispărură în spatele valurilor într-o trombă răsturnată.
Începu să plouă tare, atât de tare încât un văl de ceaţă se ridică deasupra mării.
— Asta e? întrebă Tiffany. Asta-i tot ce poate face?
— Mă-ndoiesc, zise Fură Peoricine. Trageţi cu toată puterea dă vâsle, băieţi!
Barca ţâşni înainte, săltând prin ploaie din val în val.
Dar, în pofida tuturor regulilor normale, se chinuia acum să

urce la deal. Apa se umfla din ce în ce mai mult, iar barca aluneca înapoi pe panta vijelioasă.

Ceva se ridica din mare. Ceva alb care spinteca marea în două. Mari cascade se prăvăleau din strălucitoarea cupolă care urca spre cerul furtunos.

Se ridică mai sus şi încă mai avea de urcat. Iar, la sfârşit, apăru un ochi. Era micuţ, în comparaţie cu muntele de cap de deasupra, şi se rostogoli în orbită, aţintindu-se asupra bărcuţei lor.

— Ei, uite, ăsta-i un cap care i-ar lua o zi de muncă până şi Marelui Yan, zise Fură Peoricine. Socotesc că trebuie să mai venim şi mâine! Vâsliţi, băieţi!

— Asta e un vis de-al meu, zise Tiffany, pe cât izbuti de liniştită. Iar asta e balena.

Niciodată nu visase mirosul, totuşi, adăugă ea în gând. Dar iată că balena era aici, uriaşă, masivă, umplând lumea cu mirosul ei de sare, apă, peşte şi mâl…

— Ce mănâncă? întrebă Wullie Flaimuc.

— Ah, asta ştiu, zise Tiffany, în vreme ce barca se legăna pe marea umflată. Balenele nu sunt periculoase, pentru că mănâncă numai lucruri foarte mici…

— Vâsliţi ca vântul, băieţi! zbieră Fură Peoricine.

— Dă unde ştii că mănâncă numai mărunţişuri? zise Wullie Flaimuc, când botul balenei începu să se caşte.

— Am plătit un castravete întreg odată, pentru o lecţie despre Animalele din Adâncuri, zise Tiffany, în timp ce un val se spărgea deasupra lor. Balenele nici n-au dinţi cum trebuie!

Se auzi un trosnet şi se porni o vijelie cu damf de peşte, cam de mărimea unui taifun, iar priveliştea se umplu de colţi enormi şi ascuţiţi.

— Zău? făcu Wullie. Ei bine, nu mi-o lua-n nume dă rău, da’ nu cred că animăluţul ăsta a frecventat aceeaşi şcoală ca tine!

Jetul de apă îi împinse deoparte. Iar Tiffany putu vedea acum capul în întregime şi, într-un mod pe care nu-l putea descrie, i se păru că balena semăna cu Regina. Regina era *pe acolo,* pe undeva.

Furia îi reveni.

— Asta e visul *meu!* strigă ea către cer. L-am visat de zeci de ori! N-ai voie aici! Iar balenele nu mănâncă oameni! Toată lumea ştie asta, dacă nu-i foarte incultă.

O coadă de mărimea unui ogor se ridică şi plesni apa,

cufundându-se în adânc. Balena îşi vedea de drum, înaintând spre ei.

Fură Peoricine îşi aruncă pălăria galbenă şi îşi scoase sabia.

— Ah, bine, noi am încercat, zise el. Da' animalul ăsta o ză aibă cea mai grozavă durere dă burtă care s-a pomenit!

— Deah, o ză ne croim cu săbiile o cale de ieşire! strigă Wullie Flaimuc.

— Nu, continuaţi să vâsliţi! zise Tiffany.

— Niciodată nu s-a zis despre un Nac Mac Fulger că a dat dosul din faţa unui potrivnic! răcni Fură Peoricine.

— Dar vâsliţi *cu spatele!* observă Tiffany.

Scoţiduşul păru că se pleoşteşte.

— Oh, deah, la asta nu m-am gândit, zise el, aşezându-se la locul lui.

— Vâsliţi şi atât! stărui Tiffany. Suntem aproape de far!

Bombănind, pentru că deşi se îndreptau pe drumul cel bun, încă mergeau de-a-ndoaselea, scoţiduşii trecură din nou la vâslit.

— Ăla avea un cap uriaş, nu glumă, zise Fură Peoricine. Cam cât dă mare ai zice tu că e capul ăla, gonnaglobardule?

— Ah, aş zice că e foarrrte mare, Fură, răspunse William, care conducea echipa de la cealaltă vâslă, într-adevăr, aş putea risca să spun că-i uriaş.

— Ai risca într-atât, nu?

— Oh, da. Urrrrrriaş îi pe deplin justificat…

Aproape că ne-a prins din urmă, gândi Tiffany.

Trebuie să meargă. Este visul meu. În orice clipă. Din clipă-n clipă…

— Şi cât dă aproape dă noi ai zice că este, atunci? întrebă Fură, parcă dorind să continue conversaţia, în timp ce barca se clătina neputincioasă şi zvâcnea chiar în faţa balenei.

— E o întrebare foarte bună, Fură, zise William. Iar eu o să-ţi răspund spunându-ţi că e foarrrte aproape, într-adevăr.

Din clipă în clipă, se gândi Tiffany. Ştiu că Miss Tick a zis că n-ar trebui să dai crezare viselor tale, dar voia să spună că nu trebuie doar să *speri.*

Ăăă… din clipă în clipă… sper. N-a lipsit niciodată…

— De fapt, aş risca până-ntr-acolo încât să spun că-i *excesiv* de aproape…, reluă William.

Tiffany înghiţi o dată şi speră că balena nu va face la fel. Erau numai vreo treizeci de yarzi de apă între colţii ei şi barcă.

Şi atunci, culoarul acesta se umplu cu un zid de lemn, care trecu într-o aşa viteză de nu i se mai desluşiră contururile, scoţând un zgomot ca de glonţ: ţiu-ţiu-ţiu!

Tiffany ridică privirile, cu gura căscată. Pânze albe fluturau pe fundalul norilor de furtună, care turnau ploaia în cascade. Se uită în sus, la parâme şi la frânghii, şi la marinarii ţinându-se strâns de vergi, şi chiui de veselie.

Şi după aceea, pupa corăbiei lui Jolly Sailor dispăru în ploaie şi ceaţă, dar nu înainte ca Tiffany să zărească impunătoarea siluetă a bărbosului de la cârmă, îmbrăcat în haine de ploaie galbene. Acesta se întoarse şi-i făcu o singură dată cu mâna, înainte să dispară în beznă.

Ea reuşi să se ridice din nou în picioare, în timp ce barca se clătina pe coastele valurilor, şi strigă către balena care se înălţa deasupra apei:

— Trebuie să-l urmăreşti! Aşa e regula! Tu îl urmăreşti pe el, el te urmăreşte pe tine! *Buni Suferind a spus aşa!* Nu poţi să *nu* o faci şi să rămâi, totuşi, balenă! Acesta este visul meu! Regulile mele! Am mai multă experienţă în jocul ăsta decât tine!

— Peştişor mare! ţipă Wentworth.

Ăsta a fost mult mai surprinzător decât balena. Tiffany se uita uluită la fratele ei, când barca se clătină din nou.

— Peştişor mare! strigă Wentworth din nou.

— Aşa e! zise Tiffany, încântată. Peştişor mare! Şi ceea ce este *mai cu seamă* interesant este că balena nu este un peşte! Este, de fapt, un mamifer, exact ca o vacă!

Chiar ai spus asta? o întrebă Gândul ei de-al doilea, în vreme ce toţi scoţiduşii se holbau la ea şi la barca învârtindu-se pe valul de resac. Era prima oară când spunea şi el ceva care să nu fie despre bobo sau pi-picţei, şi tu îl *corectezi?*

Tiffany se uită la balenă. Era clar la ananghie. Dar era *balena,* balena pe care o visase de atâtea ori după ce Buni Suferind îi spusese povestea, şi nici măcar Regina nu putea controla o poveste ca asta.

Ezitând, balena se întoarse fără chef în larg şi se avântă pe urmele corăbiei lui Jolly Sailor.

— Peştişor mare plecat! zise Wentworth.

— Nu, este un mamifer…, vorbi gura lui Tiffany, mai înainte s-o poată opri.

Scoţiduşii încă se mai holbau la ea.

— Doar pentru că trebuie să-l deprindă corect, murmură ea,

fiindu-i ruşine de ea însăşi. E o greşeală pe care o fac mulţi oameni…

O să-ncepi să te transformi în cineva ca Miss Tick? zise Gândul ei de-al doilea. Chiar vrei asta?

— Da, zise o voce, iar Tiffany îşi dădu seama că era din nou vocea ei. Mânia i se stârni, cu voioşie. Da! Asta sunt eu! Sunt precaută şi logică, şi am de-a face cu lucruri pe care nu le înţeleg! Când aud oamenii folosind cuvintele greşit, mă enervez. Şi sunt bună la brânză. Citesc cărţile repede! *Gândesc!* Şi am întotdeauna la mine o bucăţică de sfoară! Cam astfel de persoană sunt eu!

Se opri. Până şi Wentworth se holba la ea, acum, clipind des.

— Mare vacă de mare plecat…, sugeră el, fără convingere.

— Corect! Bravo, băiete! zise Tiffany. Când o să ajungem acasă, o să primeşti *o* bomboană!

Văzu rândurile strânse de Nac Mac Fulgeri încă uitându-se lung la ea, cu feţe îngrijorate.

— Ai ceva împotrivă dacă mergem mai departe? întrebă Fură Peoricine, ridicând o mână nervoasă. Mai înainte ca balena aia să… Mai înainte ca vaca aia dă balenă ză ze-ntoarcă?

Tiffany se uită peste capetele lor. Farul nu era prea departe. De la mica sa insuliţă, se întindea un mic dig.

— Da, te rog. Ăăă… mulţumesc, zise ea, liniştindu-se puţin. Corabia şi balena dispăruseră în ploaie şi marea abia de mai făcea câte un salt spre ţărm.

O dromă şedea pe stânci, cu picioarele sale decolorate, grase, întinse drept în faţa ei. Se uita în largul mării şi părea să nu fi observat că se apropia barca. Se crede acasă la ea, gândi Tiffany. I-am dat un vis care-i place şi ei.

Scoţiduşii se năpustiră pe dig şi legară barca.

— OK, am ajuns, zise Fură Peoricine. O ză-i tăiem capu’ creaturii ăleia şi o ză fim imediat afar’ d-aici…

— Nu! zise Tiffany.

— Da’…

— Lăsaţi-o în pace. Pur şi simplu… lăsaţi-o în pace, bine? Nu ne interesează.

Şi mai ştie şi despre mare, adaugă pentru ea. Îi este probabil dor de mare. De aceea este ăsta aşa un vis *adevărat.* Eu singură nu l-aş fi creat niciodată cum trebuie.

Un crab adus de val se căţără pe piciorul dromei şi se aşeză

să viseze visele crabilor.

Se pare că şi o dromă se poate pierde în propriul său vis, gândi ea. Mă întreb dacă se va mai trezi vreodată?

Se întoarse spre Nac Mac Fulgeri.

— În visul meu, întotdeauna mă trezeam când ajungeam la far, zise ea.

Scoţiduşii se uitară în sus, la turnul vopsit în roşu şi alb, şi toţi ca unul îşi scoaseră săbiile.

— Noi n-avem încredere în Regină, zise Fură. Ea o ză-ţi dea voie să crezi ca eşti în siguranţă şi, taman când o ză laşi garda jos, te atacă. Stă la pândă după uşă, poţi pune pariu pă asta. O ză ne laşi pă noi să intrăm primii.

Era un ordin, nu o întrebare. Tiffany încuviinţă cu un semn din cap şi îi privi pe Nac Mac Fulgeri grăbindu-se cu paşi mărunţi peste stânci, spre turn.

Singură pe dig, în afară de Wentworth şi de Roland cel lipsit de simţiri, ea scoase broscoiul din buzunar. El îşi deschise ochii galbeni şi se uită la mare.

— Ori visez eu, ori sunt pe o plajă, zise el. Iar broaştele nu visează.

— În visul meu visează şi ele, zise Tiffany. Iar acesta este visul *meu.*

— Atunci este unul extrem de periculos! zise broscoiul nerecunoscător.

— Ba nu, e încântător, zise Tiffany. E minunat. Uită-te cum dansează lumina pe valuri!

— Unde sunt plăcuţele care să avertizeze oamenii că s-ar putea îneca? se plânse broscoiul. Nu tu colaci de salvare, nu tu plase contra rechinilor. O, Doamne. Văd vreun salvamar calificat? Cred că nu. Şi dacă se întâmplă ca vreunul să…

— Asta e o plajă, zise Tiffany. De ce vorbeşti aşa?

— Nu… nu ştiu, zise broscoiul. Poţi să mă laşi jos, te rog? Simt că m-apucă durerea de cap.

Tiffany îl lăsă pe pietre, iar el se afundă în nişte alge. După o vreme, îl auzi mâncând ceva. Marea era calma. Era paşnică.

Şi-acesta era exact momentul în care oricine cu capul pe umeri ar fi devenit bănuitor.

Dar nu se întâmplă nimic. Urmă un alt moment în care nu se întâmplă nimic. Wentworth ridică o pietricică de pe plajă şi o vârî în gură, pe principiul că orice ar fi putut fi o bomboană.

Atunci, deodată, se auziră zgomote dinspre far. Tiffany auzi

strigăte înfundate, şi bufnituri, şi o dată sau de două ori, zgomotul de sticlă spartă. Apoi auzi un zgomot de parcă ceva greu ar fi căzut pe o lungă scară în spirală, lovindu-se de fiecare treaptă în cale.

Uşa farului se deschise. Nac Mac Fulgerii ieşiră afară. Păreau mulţumiţi.

— Nicio problemă, zise Fură Peoricine. Nu-i nimeni înăuntru.

— Dar a fost o mare gălăgie!

— Oh, deah. A trebuit să fim siguri, zise Wullie Flaimuc.

— Pi-picţei! strigă Wentworth.

— O să mă trezesc când o să intru pe uşa aia, zise Tiffany, împingându-l pe Roland afară din barcă. Întotdeauna m-am trezit. Trebuie să meargă. Ăsta e visul meu.

Îl ridică pe băiat în picioare, sprijinindu-l, şi se întoarse către cel mai apropiat Fulger:

— Puteţi să-l aduceţi pe Wentworth?

— Deah.

— Şi n-o să vă rătăciţi, nici n-o să vă îmbătaţi sau mai ştiu ce?

Fură Peoricine păru jignit.

— Noi nu ne rătăcim niciodată! zise el. Întotdeauna ştim unde suntem! Numai că, uneori, nu suntem siguri unde îs toate ălelalte, da' nu-i vina noastră dacă *toate ălelalte* se pierd! Nac Mac Fulgerii nu s-au pierdut niciodată!

— Şi cu beţia cum rămâne? întrebă Tiffany, târându-l pe Roland către far.

— Noi nu ne-am pierdut niciodată în viaţa noastră! Nu zic bine, băieţi? exclamă Fură Peoricine. Se auzi un murmur de încuviinţare înciudată. Cuvintele „pierdut” şi „Nac Mac Fulgeri” n-ar trebui să apară în aceeaşi propoziţie!

— Şi beţia? zise Tiffany din nou, lăsându-l pe Roland jos, pe pietriş.

— Să te pierzi îi ceva ce li se întâmplă altor oameni! declară Fură Peoricine. Aş vrea ca acest punct să fie foarrrte clar!

— Ei bine, cel puţin n-ar trebui să se afle nimic de băut într-un far, zise Tiffany. Şi râse. Asta dacă nu beţi gazul din lampă, dar nimeni n-ar cuteza să facă una ca asta!

Scoţiduşii amuţiră deodată.

— Ş-atunci, ce s-ar întâmpla? întrebă Wullie Flaimuc, cu voce joasă, măsurată. Ar putea fi vorba despre o chestie dintr-o

sticlă mare?

— Cu un craniu şi două oase încrucişate pă ea? zise Fură Peoricine.

— Da, probabil, şi e o băutură oribilă, zise Tiffany. Ţi se face groaznic de rău, dacă guşti din ea.

— Zău? zise Fură Peoricine, gânditor. Asta-i foarte… interesant. În ce fel ţi se face rău dă la o chestie ca aia?

— Cred că probabil mori, răspunse Tiffany.

— Noi suntem morţi deja, zise Fură Peoricine.

— Ei bine, atunci, vi s-ar face foarte, foarte greaţă, zise Tiffany şi se uită lung la el. Este şi inflamabilă, pe deasupra. Bună treabă că n-aţi băut aşa ceva, nu…

Wullie Flaimuc râgâi zgomotos. Se simţi un puternic iz de parafină.

— Deah, zise el.

Tiffany se duse şi-l aduse pe Wentworth. În spatele ei, auzi nişte şoapte înăbuşite, de la scoţiduşii care se strânseseră grămadă.

— V-am spus io că dacă are un craniu pă ea ‘nsamnă că n-ar trebui s-o atingem!

— Marele Yan a zis ca ăsta e sămnu’ că-i o băutură foarte tare! Şi că lucrurile au început să meargă rău, ştii, dacă oamenii au ajuns să lase lucruri ca astea prin locurile unde oamenii nevinovaţi ar putea, din întâmplare, să spargă uşa din balamale şi să dea drugii la o parte, să scoată marele lanţ dă la dulapul dă vase şi să-i sfărâme lacătul, şi apoi să le bea!

— Ce înseamnă „inflamabil”?

— Înseamnă că ia foc!

— OK, OK, nu intraţi în panică. Fără râgâituri şi niciunu’ dintre voi să nu se uşureze pă undeva prin apropierea unor flăcări neprotejate, OK? Şi purtaţi-vă natural.

Tiffany zâmbi în sinea ei. Scoţiduşii păreau foarte greu de ucis. Probabil credinţa că eşti deja mort te face imun. Se întoarse şi se uită spre uşa farului. În visul ei, n-o văzuse niciodată deschizându-se cu adevărat. Întotdeauna se gândise că farul trebuia să fie plin de lumină, pe principiul că, la fermă, şopronul vacilor era plin de vaci şi magazia de lemne era plină de lemne.

— Bine, bine, zise ea, privind în jos la Fură Peoricine. Eu o să-l duc pe Roland şi vă rog pe voi să-l aduceţi pe Wentworth.

— Nu vrei să-l iei tu pă băieţel? întrebă Fură.

— Pi-picţei! zbieră Wentworth.

— Îl aduceţi voi, zise Tiffany scurt.

Şi voia să spună: Sunt sigură că o să meargă figura, şi ar putea fi mai în siguranţă cu voi, decât cu mine. Sper că o să mă trezesc în dormitorul meu. Dacă m-aş trezi în dormitorul meu, ar fi foarte plăcut…

Bineînţeles, dacă toţi ceilalţi aveau să se trezească tot acolo, s-ar fi putut confrunta cu nişte întrebări dificile, dar orice era mai bine decât cu Regina…

Se auzi un zgomot grăbit, un clipocit în spatele ei. Se întoarse şi văzu marea dispărând, foarte repede. Se retrăgea de la ţărm. Sub ochii ei, stâncile şi grămezile de alge se ridicară deasupra valurilor şi apoi deodată rămaseră la vedere şi se uscară.

— Ah, zise ea, după câteva clipe. E în regulă. Ştiu ce e asta. Este refluxul. Marea face aşa. Se strânge-năuntru şi se revarsă iar în fiecare zi.

— Zău? făcu Fură Peoricine. Uluitor. Arată de parcă s-ar scurge printr-o gaură…

La vreo cincisprezece yarzi distanţă, ultimul şuvoi de apă de mare dispăru după o margine de stâncă şi câţiva picţei se îndreptau deja spre locul acela.

Tiffany avu deodată un moment de ceva care nu era chiar panică. Era mult mai lent şi mai neplăcut decât panica. Începu cu o sâcâitoare mică îndoială, care spunea: refluxul nu e oare un pic mai lent?

Profesorul (Minuni ale Lumei Nat'rale: Un Măr) nu intrase prea mult în detaliu. Dar erau peşti zbătându-se pe fundul mării lipsit de apă şi, acuma, peştii din mare doar nu mor în fiecare zi?

— Ăăă, cred că mai bine am fi cu băgare de seamă…, zise ea, târându-şi picioarele în urma lui Fură Peoricine.

— Dă ce? Nu e ca atunci când se ridică apele, zise el. Când se întoarce fluxul?

— Mm, nu în următoarele câteva ore, cred, zise Tiffany, simţind uşoara, supărătoarea panică devenind mai mare. Dar nu sunt sigură…

— Atunci, avem tot timpul din lume, zise Fură Peoricine.

Ajunseră la marginea stâncii, unde se aliniaseră toţi ceilalţi scoţiduşi. Un pic de apă încă mai clipocea peste picioarele lor, curgând apoi în hăul de dincolo.

Era ca şi cum s-ar fi uitat într-o vale. În capătul îndepărtat, la multe mile distanţă, marea în retragere era doar o linie strălucitoare.

La picioarele lor, totuşi, erau epave de corăbii. Şi nu erau puţine. Galioane şi schoonere, clippere, catarge sfărâmate, velaturi atârnând şi carene sparte zăceau în smârcurile a ceea ce fusese bazinul mării.

Nac Mac Fulgerii, toţi ca un scoţiduş, răsuflară fericiţi.

— Comori scufundate!

— Deah! Aur!

— Lingouri!

— Juvaiere!

— Ce vă face să credeţi că au vreo comoară în ele? întrebă Tiffany.

Nac Mac Fulgerii părură uluiţi, de parcă le-ar fi sugerat că pietrele pot zbura.

— Tre’ să aibă comori în ele, zise Wullie Flaimuc. Altminteri, ce rost ar mai fi avut să le lase scufândate?

— Aşa-i, zise Fură Peoricine. Tre’ să fie aur în vasele scufândate, altminteri n-ar mai merita lupta cu toţi rechinii, toate caracatiţele şi restu’. Furtu’ comorilor dă pă fundul oceanului, asta e aproape a mai mare, a mai straşnică hoţie *din toate timpurile!*

Şi acum, ceea ce simţea Tiffany era o panică reală, cinstită.

— Acela e un far! zise ea, arătându-l cu mâna. Puteţi să-l vedeţi? Un far pentru ca vasele să nu se zdrobească de stânci! Da? Înţeles? Asta este o capcană făcută dinadins pentru voi! Regina este încă prin preajmă!

— Poate că ne-am putea coborî până acolo, doar să ne uităm într-una dintre corăbioarele alea? zise Fură Peoricine, timid.

— Nu! Pentru că…

Tiffany îşi ridică ochii. O sclipire îi atrăsese privirile.

— Pentru că… marea… tocmai… vine… înapoi, zise ea.

Ceea ce părea doar un nor la orizont devenea din ce în ce mai mare şi sclipea, în timp ce venea. Tiffany deja putea auzi vuietul.

Urcă în fugă înapoi pe ţărm şi îşi vârî mâinile la subsuorile lui Roland, ca să-l poată târî spre far. Privi înapoi: picţeii încă mai stăteau urmărind năvala uriaşului talaz.

Şi printre ei era şi Wentworth, urmărind fericit valul, şi aplecându-se, astfel încât, dacă ei s-ar fi ridicat pe vârfuri,

băiatul ar fi putut să dea mâna cu doi dintre Fulgeri.

Imaginea i se întipări ca un fier înroşit în ochii ei. Băieţelul şi picţeii, toţi cu spatele la ea, toţi uitându-se curioşi la zidul năvalnic de apă, sclipitor şi umplând tot cerul.

— Haideţi! ţipă Tiffany. M-am înşelat, ăsta nu e fluxul, e Regina…

Corăbiile scufundate erau ridicate şi învârtite rapid de muntele şuierător al apei.

— Veniţi odată!

Tiffany izbuti să-l ridice pe Roland pe umărul ei şi, clătinându-se printre stânci, ajunse la uşa farului exact când valul se spărgea în spatele ei…

…pentru o clipă lumea fu inundată de o lumină albă…

…şi zăpada scârţâi sub tălpi.

Era tărâmul mut, îngheţat al reginei. Nu era nimeni în jur şi nimic de văzut în afară de zăpadă, iar, în depărtare, pădurea. Nori negri pluteau deasupra.

În faţa ei, şi doar întrezărită, era o imagine în văzduh. Arăta nişte iarbă şi câteva pietre, luminate de razele lunii.

Era priveliştea de cealaltă parte a uşii de acasă.

Se întoarse în loc, disperată.

— Vă rog! strigă ea. Nu era o chemare adresată nimănui, în mod special, doar simţea nevoia să strige. Fură? William? Wullie? *Wentworth?*

De departe, dinspre pădure, se auzi lătratul câinilor Morţii.

— Trebuie să ies, murmură Tiffany. Trebuie să plec…

Îl apucă pe Roland de guler şi-l târî spre uşă. Cel puţin, pe zăpadă aluneca mai uşor.

Nimeni şi nimic nu încercară s-o oprească. Zăpada se împrăştia puţin şi dincolo de uşă, printre pietre şi peste iarbă, dar aerul era cald şi viu, cu zgomotele de noapte ale gâzelor. Sub o lună reală, sub un cer real, ea târî băiatul spre o piatră căzută şi-l sprijini cu spatele de ea. Se aşeză lângă el, istovită până-n măduva oaselor, căutând să-şi recapete suflul.

Rochia îi era udă şi mirosea a mare. Putu să-şi audă propriile gânduri, de la mare distanţă:

Ar putea fi încă în viaţă. A fost un vis, la urma urmelor. Trebuie să existe o cale înapoi. Tot ce trebuie să fac e s-o găsesc. Trebuie să mă întorc acolo.

Câinii se auzeau foarte tare…

Se ridică din nou în picioare, deşi tot ce voia cu adevărat era

să doarmă.

Cele trei pietre ale uşii se conturau negricioase pe cerul înstelat. Cea din stânga se înclină, încet, înăuntru, iar celelalte două sfârşiră aşezându-se deasupra ei.

Alergă până la ele şi încercă să ridice tonele de piatra. Împinse cu mâinile în aer în jurul lor, în caz că uşa ar mai fi fost încă acolo. Îşi forţă ochii în fel şi chip, doar-doar o zări-o.

Tiffany stătu sub stele, singură, şi încercă să nu plângă.

— Ce ruşine, zise Regina. I-ai abandonat pe toţi, nu-i aşa…?

Capitolul 13

Pământul de sub Val

Regina păşi prin iarbă, apropiindu-se de Tiffany. Unde călca, gheaţa sclipea câteva clipe. Micuţa parte din Tiffany care încă mai gândea gândi: *Îmi* omoară iarba.

— Întreaga viaţă nu e decât un vis, dacă stai să te gândeşti, zise Regina cu aceeaşi voce enervant de calmă, glumeaţă. Se aşeză pe pietrele căzute. Voi, oamenii, sunteţi mari visători. Visaţi că sunteţi deştepţi. Visaţi că sunteţi importanţi. Visaţi că sunteţi deosebiţi. Ştii, sunteţi aproape mai buni decât dromele. Cu siguranţă aveţi mai multă imaginaţie. Ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce? zise Tiffany, cu ochii în pământ. Groaza îi înfăşurase trupul în sârme înroşite în foc. Nu avea încotro să fugă.

— Niciodată nu mi-am dat seama cât de frumoasă *este* lumea voastră, zise Regina. Vreau să spun, dromele… ei bine, nu sunt mai mult decât un soi de bureţi umblători, serios. Lumea lor este veche. Este aproape moartă. Nu prea mai sunt *creative.* Cu puţin ajutor din partea mea, oamenii ar putea fi mult mai buni. Pentru că, vezi tu, voi visaţi tot timpul. Tu, mai ales, visezi tot timpul. Imaginea ta despre lume este un peisaj cu tine în centru, nu-i aşa? Minunat. Uită-te la tine, în rochia aia aproape oribilă şi cu ghetele alea grosolane. Tu ai visat că poţi invada lumea mea cu o tigaie. Ai avut visul ăsta despre Curajoasa Fetiţă Salvându-şi Frăţiorul. Ai crezut că erai eroina unei *poveşti.* Şi apoi i-ai părăsit şi ai plecat. Ştii, să fii izbit de milioane de tone de apă de mare trebuie să fie ca un munte de fier care-ţi cade în cap, nu?

Tiffany nu putea gândi. Mintea îi era învăluită într-o ceaţă fierbinte, trandafirie. *Nu mersese.*

Gândul ei de-al treilea era pe undeva prin ceaţă, încercând să se facă auzit.

— L-am scos pe Roland afară, murmură ea, cu ochii încă în pământ.

— Dar el nu e al tău, zise Regina. El este, hai s-o recunoaştem, un băiat mai degrabă stupid, cu o faţă mare şi roşie, şi creier preparat din carne de porc, ca şi tatăl lui. Ţi-ai lăsat frăţiorul în urmă, cu o ceată de mici hoţi, şi ai salvat un prostănac răsfăţat.

Nu mai era timp! ţipă Gândul ei de-al treilea. N-ai mai fi ajuns la el şi înapoi la far! Era să nu scapi nici tu! L-ai scos afară pe Roland! Era singurul lucru logic de făcut! Nu trebuie să te simţi vinovată pentru asta! Ce-i mai bine, să încerci să-l salvezi pe fratele tău şi să fii îndrăzneaţă, curajoasă, stupidă şi moartă, sau să-l salvezi pe băiat şi să fii îndrăzneaţă, curajoasă, cu capul pe umeri şi vie?

Dar ceva continua să spună că stupidă şi moartă ar fi fost mult mai… corect.

Ceva continua să spună: O să-i spui mamei tale că ai putut să vezi că nu mai era timp să-l salvezi pe fratele tău, aşa că ai salvat pe altcineva în schimb? O să fie mulţumită că ai rezolvat problema aşa? Câteodată, să ai dreptate nu ajută la nimic.

Asta e Regina! ţipă Gândul ei de-al treilea. E vocea ei! Ca şi cum te-ar hipnotiza! Trebuie să n-o mai asculţi!

— Bănuiesc că nu e vina ta că eşti atât de rece şi de lipsită de inimă, zise Regina. Probabil ţi se trage de la părinţi. Probabil nu ţi-au acordat niciodată destulă atenţie. Şi să-l aibă pe Wentworth a fost un lucru foarte crud, chiar ar fi trebuit să fie mai cu băgare de seamă. Şi te-au lăsat să citeşti prea multe cuvinte. Nu poate fi de bine pentru un creier tânăr, să cunoască nişte cuvinte ca paradigmă şi escatologic. Conduce la un comportament de genul a-ţi folosi propriul frate ca momeală pentru un monstru.

Regina oftă.

— Din nefericire, soiul acesta de lucruri se întâmplă tot timpul. Cred că ar trebui să fii mândră că nu eşti mai rău decât profund introvertită şi neadaptată social.

Se plimbă în jurul lui Tiffany.

— E atât de trist, continuă ea. Visezi că eşti puternică, raţională, logică… tipul de persoană care întotdeauna are o bucăţică de sfoară la ea. Dar asta e doar scuza ta că nu eşti

umană, în adevăratul sens al cuvântului. Eşti doar un creier, lipsit cu totul de inimă. Nici măcar n-ai plâns când Buni Suferind a murit. Gândeşti prea mult şi iată că, acum, preţioasa ta gândire te-a părăsit. Ei bine, eu cred că ar fi cel mai bine să te omor pe loc. Tu nu?

Găseşte o piatră! ţipă Gândul ei de-al treilea. Loveşte-o!

Tiffany observă şi alte siluete în întuneric. Erau câţiva dintre oamenii din scenele de vară, dar erau şi drome, şi călăreţul fără cap, şi femeile Bondar.

În jurul ei, ceaţa se întinsese pe pământ.

— Cred că o să ne placă aici, zise Regina.

Tiffany putu să simtă frigul urcându-i pe picioare. Gândul ei de-al treilea, răguşit de efort, strigă: Fă *ceva!*

Ar fi trebuit să fie mai bine organizată, se gândi ea, înăbuşit. N-ar fi trebuit să aibă încredere în vise. Sau… probabil ar fi trebuit să fiu o fiinţă omenească adevărată. Cu mai multă… sensibilitate. Dar nu m-am putut abţine să nu plâng! Pur şi simplu… nu mi-a venit! Şi cum aş putea să mă opresc din gândit? Şi din gânditul gândirii? Şi chiar din gânditul despre gânditul gândirii?

Văzu zâmbetul din ochii reginei şi gândi: Care dintre toate aceste persoane ce gândesc toate acestea este cu adevărat *eu?*

Şi chiar există de-adevăratelea un *eu?*

Norii se întindeau pe cer ca o pată. Acopereau stelele. Erau norii de tuş din lumea îngheţată, norii coşmarurilor. Începu să plouă, picături de apă amestecată cu gheaţă. Loveau iarba ca gloanţele, prefăcându-se în noroi cretos. Vântul urla ca o haită de câini ai Morţii.

Tiffany izbuti să facă un pas înainte. Noroiul clefăi sub ghetele ei.

— Un pic de energie, în sfârşit? zise Regina, dându-se un pas înapoi.

Tiffany încercă încă un pas, dar lucrurile nu mai merseră. Era prea înfrigurată şi prea obosită. Putea simţi cum *sinea* ei dispare, se pierde…

— Ce trist, să sfârşeşti aşa, zise Regina.

Tiffany căzu cu faţa în noroiul care îngheţa.

Începu să plouă mai tare, înţepând-o ca acele, bătându-i ca un ciocan în cap, şiroindu-i ca nişte lacrimi de gheaţă pe obraji. O lovi atât de tare, că rămase fără suflare.

Simţea frigul absorbindu-i toată căldura din trup. Şi asta era

singura senzaţie care îi mai rămăsese, în afară de nota muzicală.

Suna ca mirosul de zăpadă sau scânteierea brumei, înalt, încet şi continuu.

Nu mai putea simţi pământul de sub ea şi nu mai era nimic de văzut, nici măcar stelele. Norii înghiţiseră totul.

Îi era atât de frig că nu mai putea *simţi* nici frigul, cum nu-şi mai simţea nici degetele. Un gând reuşi să se furişeze în mintea ei îngheţată. Există totuşi vreun eu? Sau gândurile mele doar au visat despre mine?

Întunecimea deveni mai adâncă. Noaptea nu fusese niciodată atât de neagră, nici iarna atât de rece. Era mai rece decât în miezul iernilor când se aşternea zăpada, şi Buni Suferind mergea cu greu din nămete în nămete, căutând trupuri calde. Oile puteau supravieţui zăpezii, dacă păstorul avea ceva minte, obişnuia să spună Buni. Zăpada ocrotea de ger, oile supravieţuind în găuri calde sub acoperişul de zăpadă, în vreme ce un vânt amarnic sufla pe deasupra lor, fără să le atingă.

Dar acum era la fel de frig ca în acele zile în care nici măcar zăpada nu mai putea să cadă, iar vântul însuşi era ger pur, suflând ace de gheaţă peste iarbă. Acelea erau zilele ucigaşe de la începutul primăverii, când se năşteau mieii şi iarna se năpustea vuind peste lume încă o dată…

Era întuneric pretutindeni, nemilos şi lipsit de stele.

Un singur punct de lumină, în depărtare.

O stea. Foarte joasă. Mişcătoare…

Creştea în noaptea furtunoasă.

Venea mişcându-se în zigzag.

Tăcerea o învălui pe Tiffany şi o închise în sine.

Tăcerea mirosea a oi, a terebentină şi a tutun de pipă.

Şi apoi… veni mişcarea, de parcă ar fi căzut prin pământ, foarte repede.

Şi o căldură plăcută şi, pentru o clipă, zgomotul valurilor.

Şi propria voce, înăuntrul capului ei.

Pământul ăsta e în oasele mele.

Pământul de sub Val.

Albeaţă.

Se rostogolea prin bezna caldă, grea, din jurul ei, ceva ca zăpada, dar la fel de fină ca praful. Se îngrămădea undeva sub ea, pentru că putea vedea o slabă albeaţă.

O creatură ca un con de îngheţată cu o mulţime de

tentacule trecu iute pe lângă ea şi se îndepărtă.

Sunt sub apă, gândi Tiffany.

Îmi amintesc…

Aceasta este ploaia de un milion de ani de sub mare, acesta este noul pământ care se născuse sub un ocean. Nu e un vis. E… o amintire. Pământul de sub Val. Milioane şi milioane de cochilii mici…

Pământul acesta era *viu.*

Tot timpul rămăsese mirosul cald, liniştitor al colibei de păstor şi senzaţia că era ţinută în braţe invizibile.

Albeaţa de sub ea se ridică şi deasupra capului ei, dar nu părea stingheritoare. Era ca în mijlocul ceţii.

Acum sunt înăuntrul cretei, ca o cremene, ca un calchiu…

Nu era sigură cât timp petrecuse în apele adânci şi calde, sau dacă trecuse cu adevărat vreun timp, sau dacă milioane de ani nu trecuseră într-o secundă, dar simţi din nou mişcare şi o senzaţie de ridicare.

Mai multe amintiri îi apărură în minte.

Întotdeauna a fost cineva care să păzească hotarele. Nu ei hotărâseră. Aşa se hotărâse pentru ei. Cineva trebuia să aibă grijă. Uneori, trebuia să lupte. Cineva trebuia să vorbească pentru cei care nu cuvântă…

Deschise ochii. Încă mai zăcea în noroi, iar Regina râdea la ea şi, deasupra capului, furtuna încă mai era dezlănţuită.

Dar ea simţea căldura. De fapt, se simţea înfierbântată, încinsă ca fierul roşu de mânie… mânie pentru iarba stricată, mânie pentru propria prostie, mânie pentru această frumoasă creatură al cărei singur talent era să controleze.

Această… creatură încerca să fure lumea *ei.*

Toate vrăjitoarele sunt egoiste, zisese Regina. Dar Gândul de-al treilea al lui Tiffany zise: Atunci fă-ţi din egoism o armă! Pune stăpânire pe toate lucrurile! Fă vieţile, visele şi speranţele celorlalţi ale tale! Ocroteşte-le! Salvează-le! Adu-le la stână! Înfruntă vijeliile pentru ele! Alungă lupul! Visele mele! Fratele meu! Familia mea! Pământul meu! Lumea mea! Cum îndrăzneşti tu să iei aceste lucruri, când *ele sunt ale mele!*

Am o datorie!

Mânia rupse zăgazurile. Se ridică în picioare, îşi strânse pumnii şi ţipă la furtună, punând în ţipătul ei toată mânia care clocotea în ea.

Fulgerul lovi pământul de o parte şi de alta ei. De două ori.

Şi rămase acolo, trosnind, până când se formară doi câini.

Ieşeau aburi din blănile lor, iar lumina albastră zbură în scântei din urechile lor, când se scuturară. Se uitară atenţi la Tiffany.

Reginei i se tăie răsuflarea şi dispăru.

— Apropie-te, Fulger! strigă Tiffany. Vino la mine, Tunet!

Şi îşi aminti de vremurile când alergase peste dealuri, căzând, strigând toate năzbâtiile, în vreme ce câinii făcuseră exact ceea ce trebuia făcut...

Două săgeţi, albă şi neagră, zburară peste iarbă şi urcară în nori.

Adunau turma furtunii.

Norii se zăpăceau de spaimă şi se împrăştiau, dar întotdeauna un meteorit străbătea cerul şi îi întorcea. Siluete monstruoase se ghemuiau şi ţipau în cerul învolburat, dar Tunet şi Fulger avuseseră de-a face cu multe turme. Când şi când se mai vedea un clămpănit de colţi fulgerând şi scoţând scântei, şi se auzea un vaiet. Tiffany se uita în sus, cu ploaia curgându-i şiroaie pe faţă, şi striga porunci pe care niciun câine n-ar fi putut vreodată să le audă.

Înghesuindu-se, uruind şi urlând, furtuna se rostogoli dincolo de dealuri, către munţi, unde erau văi adânci, în care putea să se adăpostească.

Cu răsuflarea tăiată, radiind de triumf, Tiffany privi cerul până când câinii se întoarseră şi se aşezară, din nou, în iarbă. Şi atunci îşi aminti altceva: nu conta ce porunci le dădea ea acestor câini. Nu erau câinii ei. Erau câini învăţaţi.

Tunet şi Fulger nu primeau porunci de la o fetiţă.

Iar câinii nu se uitau la ea. Se uitau în spatele ei.

S-ar fi întors, dacă i-ar fi spus cineva că un monstru cumplit se afla în spatele ei. S-ar fi întors dacă i s-ar fi spus că avea o mie de dinţi. Dar nu voia să se întoarcă acum. Să se abţină i se păru cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Nu-i era frică de ceea ce ar fi putut vedea. Era îngrozită, speriată de moarte, înfricoşată până-n măduva oaselor de ceea ce ar fi putut să nu vadă. Îşi închise ochii, în vreme ce ghetele ei laşe o învârtiră în loc şi atunci, după ce trase adânc aer în piept, îi deschise din nou.

O rafală de vânt mirosind a tutun Jolly Sailor, a oaie şi a terebentină.

Scânteind în întuneric, împrăştiind lumină din rochia albă

de păstoriţă şi din fiecare panglică albastră şi cataramă de argint de pe ea, era Buni Suferind, zâmbind larg, radiind de mândrie. Într-o mână ţinea uriaşa bâtă ornamentală, împodobită cu fundiţe albastre.

Făcu încet o piruetă, iar Tiffany văzu că, dacă era o păstoriţă strălucitoare, luminoasă din cap până-n poale, în picioare încă mai avea uriaşele şi grelele ei ghete.

Buni Suferind îşi scoase pipa din gură şi înclină scurt capul spre Tiffany, ceea ce însemna, pentru ea, un ropot de aplauze. Şi apoi… n-a mai fost.

Un întuneric real, luminat de stele, acoperea iarba şi reale sunete de noapte umpleau văzduhul. Tiffany nu ştia dacă ceea ce tocmai se întâmplase fusese un vis, sau dacă se întâmplase undeva care nu era chiar *aici,* sau dacă se întâmplase doar în mintea ei. Nu conta. Se întâmplase. Şi acum…

— Dar eu sunt încă aici, zise Regina, apărând înaintea ei. Poate că totul a fost un vis. Poate că ţi-ai ieşit puţin din minţi, pentru că eşti, la urma urmelor, un copil foarte ciudat. Poate că ai primit un ajutor. Cât de bună eşti *tu?* Chiar crezi că poţi să-mi ţii piept singură? Pot să te fac să crezi orice vreau eu…

— *Crivens!*

— Oh, nu, nu ei, zise Regina, ridicându-şi braţele.

Nu erau doar Nac Mac Fulgerii, ci şi Wentworth, un puternic miros de alge, multă apă şi un rechin mort. Apăruseră plutind în aer şi aterizară grămadă între Tiffany şi Regină. Dar un pict este întotdeauna gata de bătaie, aşa că, de cum cădeau, făceau un salt, se rostogoleau şi îşi scoteau săbiile din teacă, scuturându-şi apa de mare din păr.

— Oh, tu eşti, nu-i aşa? zise Fură Peoricine, uitându-se în sus, spre Regină. Faţa-n faţă cu tine, în sfârşit, hoaşcă afurisită ce eşti tu! Nu poţi să vii aici, înţelegi? Şterge-o d-aici! Ai de gând să pleci în linişte?

Regina îl călcă, apăsând cu toată greutatea pe el. Când îşi ridică piciorul, numai vârful capului i se mai vedea din iarbă.

— Aha, de-asta-mi eşti? zise el, ieşind din pământ de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu vreau să ajung să-mi pierd răbdarea cu tine! Şi n-are niciun rost să-ţi trimiţi căţelandrii împotriva noastră, fiin'că, ştii, îi putem duce la hingheri! Se întoarse spre Tiffany, care nu se clintise. Lasă asta pă seama noastră, Matcă. Noi şi Regina ne cunoaştem dă multişor!

Regina pocni din degete.

— Întotdeauna v-aruncaţi în treburi pe care nu le înţelegeţi, şuieră ea. Ei bine, puteţi să vă descurcaţi cu astea?

Toate săbiile Nac Mac Fulgerilor se luminară deodată în albastru.

Din spatele rândurilor de picţei luminaţi nepământean, o voce care semăna foarte mult cu a lui Wullie Flaimuc zise:

— Ah, acum am încurcat-o d-a binelea…

Trei personaje apărură din aer, la ceva distanţă de ei. Cel din mijloc, după cum văzu Tiffany, avea o robă lungă, roşie, şi pantaloni trei-sferturi, negri, strânşi pe picior, şi catarame la pantofi. Ceilalţi erau oameni obişnuiţi, după câte se părea, îmbrăcaţi în haine cenuşii obişnuite.

— Oh, eşti o femeie rrrrrrea, Regină, zise gonnaglobardul William, dacă trimiţi avocaţii asupra noastră…

— Îl vedeţi p-ăl din stânga, dă colo, scânci un pict. Vedeţi, are o mapă dă avocat! E o *mapă dă avocat!* O, vai, vai, vai, o mapă dă avocat, vai…

Fără tragere de inimă, făcând câte un pas odată, înghesuindu-se unii într-alţii, Nac Mac Fulgerii începură să se dea înapoi.

— Oh, vai, vai, îi desface capsele, gemu Wullie Flaimuc. Oh, vai, vai, vai, e sunetul Judecăţii dă Apoi, când un avocat face asta!

— Domnul Fură Peoricine Fulger şi diverşi alţii? zise unul dintre personaje cu o voce înspăimântătoare.

— Nu-i nimenea p-aci cu numele ăsta! strigă Fură Peoricine. Nu ştim nimica!

— Am întocmit o listă cu acuzaţii de drept penal şi civil, totalizând nouăsprezece mii şapte sute şaizeci şi trei de delicte separate…

— N-am fost acolo! zbieră Fură Peoricine disperat. N-am dreptate, băieţi?

— …inclusiv mai mult de două mii de cazuri de Provocare De Scandal, Tulburare A Ordinii Publice, Găsit Beat, Găsit Foarte Beat, Folosire De Limbaj Insultător (luând în calcul nouăzeci şi şapte de cazuri de Folosire De Limbaj Probabil Insultător, Dacă L-ar Mai Fi Putut Înţelege Şi Altcineva), încălcare A Păcii, Zăbovire Cu Intenţii Rele…

— E o confuzie dă persoană! strigă Fură Peoricine. Nu e vina noastră! Noi doar stăteam acolo şi altcineva a făcut-o şi a fugit!

— …Mare Hoţie, Hoţie Măruntă, Jaf, Spargere De Casă, Târcolire Cu Intenţia De A Comite O Nelegiuire…

— N-am fost înţeleşi dă când am fost copii! ţipă Fură Peoricine. Ne luaţi numa' pă noi din pricină că suntem albaştri! Întotdeauna suntem învinovăţiţi dă toate cele! Poliţia ne urăşte! Nici măcar n-am fost în ţară!

Dar, la protestele picţeilor care se făcuseră mici, unul dintre avocaţi scoase un mare rulou de hârtie din mapa sa. Îşi drese glasul şi citi:

— Angus[35], Mare; Angus; Nu-atât-de-mare-cât-Angus; Angus, Scoţiduşul; Archie, Mare; Archie, Un Ochi; Archie, Scoţiduş Nebun…

— Au pus mâna pă numele noastreee! se jeli Wullie Flaimuc. Au pus mâna pă *numele* noastre! E-nchisoare sigură pentru noi!

— Obiecţie! Solicit o ordonanţă de *Habeas Corpus*[36], zise o voce micuţă. Şi pledez pentru *Visne faciem capite repletam,* fără prejudiciu.

Câteva momente domni o tăcere absolută. Fură Peoricine se întoarse să se uite la speriaţii Nac Mac Fulgeri şi zise:

— OK, OK, care dintre voi a spus asta?

Broscoiul ieşi din mulţime şi suspină.

— Mi-am amintit deodată totul, zise el. Îmi amintesc acum cine am fost. Limbajul juridic mi-a retrezit amintirile. Acum sunt un broscoi râios, dar…, înghiţi zgomotos, odinioară am fost un avocat. Şi asta, oameni buni, e ilegal. Aceste acuzaţii sunt în totalitate o împletitură de minciuni, bazate pe zvonuri.

Îşi ridică ochii galbeni spre avocaţii Reginei.

— În continuare, solicit ca acest caz să fie amânat *sine die*[37], pe baza *Potest-ne mater tua suere, amice?*[38]

Avocaţii scoseseră nişte volume uriaşe de nicăieri şi le răsfoiau, urmărind grăbiţi rândurile cu degetul.

— Nu suntem obişnuiţi cu terminologia avocaţilor curţii regale, zise unul dintre ei.

— Hei, au năduşitără, zise Fură Peoricine. Vrei să spui că putem avea foarte bine şi nişte avocaţi dă partea noastră?

35 Provincie din Scoţia.

36 Numele unei legi celebre care, în Anglia, ordona aducerea deţinutului în faţa Curţii, pentru a putea valida arestarea acestuia.

37 Fără fixarea unei date, până la un termen nedefinit (lat).

38 Mama ta ştie să coasă, prietene? (lat.)

— Da, bineînţeles, zise broscoiul. Puteţi avea avocaţi ai apărării.

— Apărare? sări Fură Peoricine. Îmi spui tu mie că am putea scăpa basma curată din asta, fiin'că-i doar o urzeală dă minciuni?

— Cu siguranţă, răspunse broscoiul. Şi cu toată bogăţia pe care aţi furat-o, puteţi plăti de ajuns ca să fiţi foarte nevinovaţi, într-adevăr. Taxa mea va fi…

Înghiţi anevoie, când o duzină de săbii luminoase se îndreptară către el.

— Tocmai mi-am amintit de ce zâna aceea nănaşă m-a prefăcut într-un broscoi râios, zise el. Aşadar, în aceste circumstanţe, o să preiau eu cazul, *pro bono publico*[39]*.*

Săbiile nu se clintiră.

— Asta înseamnă pe gratis, adăugă el.

— Oh, atunci îi bine, ne place cum sună asta, zise Fură Peoricine, la auzul săbiilor vârâte la loc în teacă. Cum se face că eşti un avocat *şi* un broscoi râios?

— Oh, ei bine, a fost doar o mică discuţie în contradictoriu, zise broscoiul. O zână nănaşă i-a dăruit clientului meu trei dorinţe – sănătatea obişnuită, pachetul cu înstărirea şi fericirea –, iar când clientul meu s-a trezit într-o dimineaţă ploioasă şi nu s-a simţit deosebit de fericit, m-a luat pe mine să o acţioneze în justiţie pentru încălcarea contractului. Se întâmpla în mod hotărât pentru prima oară în istoria zânelor nănaşe. Din nefericire, după cum a ieşit la iveală, astfel au fost transformaţi clientul într-o mică oglinjoară portabilă, iar avocatul lui, aşa cum îl vedeţi în faţa dumneavoastră, într-un broscoi râios. Cred că partea cea mai rea a fost că judecătorul a aplaudat. A fost dureros, în opinia mea.

— Dar tu încă îţi mai poţi aminti toată treaba cu legile? Bine, zise Fură Peoricine. Aruncă o privire spre ceilalţi avocaţi. Hei, scârboşilor, ne-am luat un avocat ieftin şi nu ni-i frică să-l folosim cu prejudiciu!

Ceilalţi avocaţi scoteau din ce în ce mai multe hârţoage din aer, acum. Păreau îngrijoraţi şi puţin speriaţi. Ochii lui Fură Peoricine străluceau privindu-i.

— Ce-a însemnat chestia aia cu „Vezi-nu-facem”, învăţatul meu prieten? întrebă el.

---

39 În folosul comunităţii (lat.)

— *Vis-ne faciem capite repletam,* zise Broscoiul. A fost singurul lucru pe care l-am putut spune la repezeală, dar înseamnă, aproximativ – tuşi puţin – „Ai vrea o faţă care e plină de cap?”

— Şi când te gândeşti că noi nu ştiam că vorbirea avocăţească e-aşa dă simplă, zise Fură Peoricine. Am fi putut fi cu toţii avocaţi, băieţi, dacă am fi ştiut cuvinte frumoase! Hai să punem mâna pă ei!

Nac Mac Fulgerii îşi puteau schimba dispoziţia cât ai clipi, mai ales la auzul strigătelor de bătălie, îşi ridicară săbiile în aer:

— *Doişpe sute dă oameni furioşi!*[40] strigară ei.

— *Nu mai vrem drame dă curte!*[41]

— *Legea e dă partea noastră!*

— *Legea-i făcută s-aibă grijă dă ticăloşi!*[42]

— Nu! zise Regina şi flutură din mână.

Avocaţi şi scoţiduşi dispărură. Nu mai erau decât ea şi Tiffany, faţă-n faţă, pe iarbă, în zori de ziuă, şi cu vântul şuierând pe lângă pietre.

— Ce-ai făcut cu ei? strigă Tiffany.

— Oh, sunt ei… pe undeva, zise Regina nepăsătoare. Toate-s doar vise, oricum. Şi vise în vise. Nu te poţi bizui pe nimic, fetiţo. Nimic nu-i real. Nimic nu durează. Totul piere. Tot ce poţi face e să înveţi să visezi. Şi e prea târziu pentru asta. Iar eu… eu am avut mai mult timp la dispoziţie ca să învăţ.

Tiffany nu era sigură care dintre gândurile ei era activ acum. Era obosită. Se simţea de parcă se uita la ea însăşi de undeva de deasupra şi puţin mai în spate. Se văzu înfigându-şi ghetele mai bine în iarbă, şi atunci…

…şi atunci…

…şi atunci, cum s-ar ridica cineva din norii somnului, simţi Timpul adânc, foarte adânc, de sub ea. Simţi răsuflarea dealurilor şi vuietul îndepărtat ai străvechilor mări prinse în milioane de cochilii micuţe. Se gândi la Buni Suferind, sub iarbă, devenind parte din cretă, din nou, parte din Pământul de sub Val. Simţi parcă nişte roţi uriaşe de timp şi stele, care se învârteau încet in jurul ei.

---

40 După titlul filmului *Doisprezece oameni furioşi.*

41 Referire la erorile judiciare.

42 Citat din romanul *Moara de pe Floss,* de George Eliot, cu deosebire ca, acolo, *to take care of* însemna „a se ocupa de”.

Deschise ochii şi atunci, undeva înăuntru, deschise ochii din nou.

Auzea iarba crescând şi zgomotul viermilor de sub iarbă. Putea simţi miile de vietăţi mici din jurul ei, mirosul tuturor miresmelor în adierea vântului, şi putea vedea toate umbrele nopţii…

Roţile de stele şi ani, de spaţiu şi timp, înţepeniră în loc. Ştia cu precizie unde era, cine era şi ce era ea.

Îşi repezi pumnul înainte. Regina încercă s-o oprească, dar ar fi putut să încerce la fel de bine să oprească roata anilor. Pumnul lui Tiffany o nimeri în faţă şi o doborî la pământ.

— N-am plâns niciodată pentru Buni, fiindcă nu era nevoie, zise ea. Ea nu m-a părăsit nicio clipă!

Se aplecă şi, odată cu ea, se aplecară şi secolele.

— Secretul nu este să visezi, îi şopti ea. Secretul este să te trezeşti. Trezirea e mai grea. Eu m-am trezit şi sunt reală. Ştiu de unde vin şi încotro mă îndrept. Nu mă mai poţi prosti. Nici atinge. Pe mine sau pe orice este al meu.

Nu voi mai fi niciodată aşa, se gândi ea, când văzu groaza în ochii Reginei. Niciodată nu mă voi mai simţi cât cerul de înaltă, ca dealurile de bătrână şi ca marea de puternică. Mi s-a dat ceva pentru o vreme, iar preţul acestuia este că va trebui să-l dau înapoi.

Iar *răsplata* este, de asemenea, să dai înapoi. Niciun om nu poate trăi aşa. Poţi să petreci o zi întreagă uitându-te la o floare ca să vezi cât este de frumoasă, şi cu asta nu vei mai termina mulsul. Nu-i de mirare că ne visăm calea prin viaţă. Să fii treaz şi să vezi totul aşa cum este în realitate… nimeni n-ar putea rezista prea mult.

Trase adânc aer în piept şi o ridică pe Regină în picioare. Îşi dădea seama că se întâmplau lucruri, că vuiau visele în jurul ei, dar nimic n-o afecta. Ea era reală şi era trează, mai trează decât fusese vreodată. Trebuia să se concentreze până şi să se gândească împotriva furtunii de senzaţii care-i inundau mintea.

Regina era uşoară ca un copil şi îşi schimba forma, nebuneşte, în mâinile lui Tiffany – când în monştri şi animale amestecate, când în creaturi cu gheare şi tentacule. Dar, în cele din urmă, rămase mică şi cenuşie, ca o maimuţă, cu un cap mare şi ochi rotunzi, şi cu un piept puţin vălurit, care se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei sale gâfâite.

Ajunse la pietre. Arcul stătea neclintit. Nu fusese niciodată

căzut, se gândi Tiffany. Nu avea nicio putere, nu ştia nicio vrajă, doar un singur truc. Cel mai rău.

— Stai departe de aici, zise Tiffany, păşind prin uşa de piatră. Să nu te mai întorci niciodată. Să nu te mai atingi niciodată de ceva de-al meu. Şi atunci, pentru că rezerva ei era atât de neînsemnată şi de copilărească, adăugă: Dar sper că acolo e cineva care să plângă în urma ta. Sper ca Regele să se întoarcă.

— Tu *mă compătimeşti* pe mine? mârâi făptura ce fusese Regina.

— Da. Un pic, zise Tiffany.

Ca pe domnişoara Robinson, gândi ea. Puse făptura jos. Aceasta fugi prin zăpadă, se întoarse şi redeveni frumoasa Regină la loc.

— Nu poţi învinge, zise Regina. Întotdeauna e o cale de intrare. Visele oamenilor.

— Uneori ne trezim, zise Tiffany. Nu te mai întoarce… sau o să dai socoteală…

Se concentră şi, deodată, pietrele nu mai încadrau nimic mai mult – sau mai puţin – decât ţinutul de dincolo de ele.

O să găsesc o cale să pecetluiesc asta, zise Gândul ei de-al treilea. Sau Gândul ei de-al douăzecilea, probabil. Capul îi era plin de gânduri.

Reuşi să meargă puţin mai departe şi apoi se aşeză, îmbrăţişându-şi genunchii. Imaginea s-a fixat aşa, gândi ea. Şi dac-ai avea dopuri în urechi şi în nas, şi o mare glugă neagră, trasă peste cap, şi *tot* ai vedea şi ai auzi prea mult…

Îşi închise ochii şi-i închise din nou.

Simţi cum totul se scurge. Era ca o adormire, alunecând din acea stranie stare de trezire deplină în… doar starea de a fi trează, cea obişnuită, de zi cu zi. Se simţea de parcă totul s-ar fi înceţoşat şi s-ar fi înăbuşit.

Ca acum se simţise întotdeauna, se gândi ea. Trecem visând prin vieţile noastre, pentru că altfel cum am putea trăi, dacă am fi întotdeauna într-atât de treji…

Cineva ciocăni în gheata ei.

Capitolul 14

Mic, precum stejarul

— Hei, unde te-ai dus? strigă Fură Peoricine, uitându-se în sus, la ea. Tocmai ne pregăteam să le dăm avocaţilor un considerent legal, sănătos, iar în clipa următoare tu şi Regina nu mai eraţi!

Vise în vise, se gândi Tiffany, ţinându-se de cap. Dar se sfârşiseră şi nu te puteai uita la un Nac Mac Fulger şi să nu ştii că era real.

— S-a sfârşit, zise ea.

— Ai omorât-o?

— Nu.

— Atunci, o să se-ntoarcă, zise Fură Peoricine. Îi groaznic dă stupidă, în privinţa asta. Îi dăşteaptă cu visele, îţi garantez, da' n-are pic de creier în capul ei.

Tiffany încuviinţă cu un semn din cap. Sentimentul de înceţoşare trecuse. Clipa de foarte-trează se topise ca un vis. *Dar trebuie să-mi amintesc că nu era un vis.*

— Cum aţi scăpat de valul uriaş? întrebă ea.

— Ah, noi ne mişcăm repede, zise Fură Peoricine. Şi era un far puternic. Fireşte, apa a urcat până foarte sus.

— Au fost amestecaţi în treaba asta şi vreo câţiva rechini, nesuferite creaturi, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock.

— Oh, deah, câţiva rechinaşi, zise Fură Peoricine, ridicând din umeri. Şi una dintre caracaticuţele alea…

— Era un calmar uriaş, zise gonnaglobardul William.

— Deah, mă rog, da' foarte curând a fost chebap, zise Wullie Flaimuc.

— S-aveţi mulţime de capete, voi, pi-pi-picţei! strigă Wentworth, covârşit de deşteptăciune.

William tuşi politicos.

— Şi marele val a scos la iveală o mulţime de vase

scufundate pline de comorrri, zise el. Ne-am oprit puţin, pentru un jaf scoţiduş…

Nac Mac Fulgerii îi arătară minunate pietre preţioase şi monezi mari de aur.

— Dar acestea sunt doar comori de vise, nu? zise Tiffany. Aurul spiriduşilor! O să se prefacă în pleavă, dimineaţă!

— Zău? se miră Fură Peoricine. Privi în zare. OK, aţi auzit-o pă matcă, băieţi! Mai avem, probabil, vreo juma' dă oră ca să-l vindem cuiva! Îngădui s-o ştergem? adăugă el către Tiffany.

— Ăăă… oh, da. Bine. Vă mulţumesc…

Dispăruseră cu toţii, într-o fracţiune de secundă, vag colorată în albastru şi roşu.

Dar William gonnaglobardul mai rămase un moment. Se înclină în faţa lui Tiffany.

— Nu te-ai descurcat rău deloc, zise el. Suntem mândri de tine. La fel ar fi şi Buni Suferind. Să ţii minte. Nu eşti neîndrăgită.

Apoi dispăru şi el.

Se auzi un geamăt dinspre Roland, care zăcea pe iarbă. Începu să se mişte.

— Pi-picţeii toţi plecat, zise Wentworth, cu tristeţe, în liniştea care urmă. *Crivens* toţi plecat.

— Ce *erau* ei? bolborosi Roland, ridicându-se şi prinzându-şi capul în mâini.

— E un pic mai complicat, zise Tiffany. Ăăă… îţi aminteşti multe lucruri?

— Totul mi se pare… un vis…, zise Roland. Îmi amintesc… marea, şi că fugeam, şi că eu am spart o nucă plină cu omuleţii ăştia, şi că eram urmărit în pădurea aia mare de umbre…

— Visele pot fi nişte chestii foarte ciudate, zise Tiffany, cu grijă.

Se ridică în picioare şi gândi: trebuie să mai aştept aici o vreme. Nu ştiu de ce ştiu, dar ştiu şi gata. Poate că ştiam şi uitasem. Dar poate că trebuie să aştept ceva…

— Poţi să mergi până în sat? întrebă ea.

— Oh, da. Cred. Dar ce-a…?

— Atunci vrei să-l iei şi pe Wentworth cu tine, te rog? Mi-aş dori să… mă odihnesc, puţin.

— Eşti sigură? zise Roland, părând îngrijorat.

— Da. N-o să stau mult. Te rog! Poţi să treci pe la fermă şi să-l laşi acolo. Spune-le părinţilor mei că o să cobor şi eu,

curând. Spune-le că sunt bine.

— Pi-picţei, zise Wentworth. *Crivens!* Vreau nani.

Roland tot mai părea nehotărât.

— Plecaţi odată! porunci Tiffany şi îi făcu semn cu mâna.

Când cei doi dispărură sub fruntea dealului, după vreo câteva priviri aruncate îndărăt, ea se aşeză între cele patru roţi de fier şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

În depărtare, putea zări tumulul Nac Mac Fulgerilor. Deja ei nu mai erau decât o amintire uşor confuză, deşi ultima oară când îi văzuse fusese cu vreo câteva minute în urmă. Dar când plecaseră, îi lăsaseră impresia că nu fuseseră niciodată pe-aici.

Ar fi putut să se ducă până la tumul şi să vadă dacă mai putea găsi intrarea. Şi dacă nu mai era acolo? Sau, în caz c-ar fi fost, dacă tot ce-ar fi găsit acolo, jos, ar fi fost doar iepuri?

Nu, totul este adevărat, îşi zise ea. *Trebuie să ţin minte şi asta.*

Un şoim ţipă în cenuşiul zorilor. Îşi ridică privirile, urmărindu-i cercurile în lumina soarelui, şi atunci o pată mică se desprinse de pasăre.

Era mult prea sus chiar şi pentru un picţel ca să facă faţă căderii.

Tiffany grăbi pasul, în timp ce Capturtit se prăbuşea din cer. Şi atunci – ceva se umflă ca un balon deasupra lui şi căderea deveni doar o plutire blândă, ca a unui puf de păpădie.

Forma umflăturii din cârca lui Capturtit era ca litera „Y”. Pe măsură ce devenea mai mare, şi forma se văzu mai bine… mai familiară.

Scoţiduşul ateriză şi o pereche de izmenuţe de ale lui Tiffany, cele cu picior şi cu imprimeuri de boboci de trandafir, se lăsă uşor peste capul lui.

— A fost minunat! zise el, înotând la lumină prin faldurile stofei. Fără aterizări în cap pentru mine!

— Erau izmenuţele mele ăle bune, zise Tiffany, pe un ton obosit. Le-ai furat de pe sârma de rufe, nu-i aşa?…

— Oh, aşa-i. Am lucrat curat, zise Capturtit. A trebuit să le tai danteluţa, fiindcă-mi stătea în drum, da’ am pus-o deoparte şi poţi s-o coşi frumuşel la loc.

Îi dărui lui Tiffany rânjetul larg al cuiva care, o dată în viaţă, nu se mai înfipsese adânc în pământ.

Ea oftă. Îi plăcuse dantela. N-avea prea multe lucruri care să nu fie absolut trebuincioase.

— Cred că mai bine le ţii tu, zise ea.

— Bine, atunci, aşa o să fac, zise Capturtit. Ei, ce-a fost asta?... Oh, deah. Avem vizitatori. I-am zărit dă dincolo dă vale. Uită-te colo, sus.

Erau alte două siluete pe cer, mai mari decât un şoim, atât de sus, încât erau deja scăldate în lumina soarelui. Tiffany le urmări cum coborau în spirală.

Erau cozi de mătură.

Ştiam eu că trebuia să aştept! gândi Tiffany.

Urechile începură să-i clocotească. Se întoarse şi-l văzu pe Capturtit alergând prin iarbă. În vreme ce se uita după el, şoimul îl culese şi se grăbi să urce cu el în cer. Ea se întrebă dacă îi era frică sau, poate, nu voia să dea ochii... cu cine venea.

Cozile de mătură coborâră.

Cea mai de jos avea două siluete călare pe ea. Când ateriză, Tiffany văzu că una dintre ele era Miss Tick, încleştată nervos de silueta mai micuţă, care pilotase. Pe jumătate descălecând, pe jumătate căzând, veni împleticindu-se spre Tiffany.

— Nici n-ai crede prin ce-am trecut, zise ea. A fost un coşmar! Am zburat prin furtună! Te simţi bine?

— Ăăă... da...

— Ce s-a întâmplat?

Tiffany se uită la ea. Cum începi să răspunzi la una ca asta?

— Regina a plecat, zise ea.

Asta i se păru cel mai cuprinzător răspuns.

— Ce? Regina a plecat? Oh... ăăă... aceste doamne sunt doamna Smârca...

— ’Neaţa, zise cealaltă ocupantă a cozii de mătură, care trăgea de rochia sa lungă şi neagră, de sub faldurile căreia se auzeau zbârnâituri de elastic. Colo, sus, vântul bate cam pe unde-i place, nu mă feresc să ţi-o spun!

Era o doamnă scundă şi grăsună, cu o faţă voioasă ca un măr care a fost ţinut în magazie prea mult; toate ridurile se mişcau în poziţii diferite când zâmbea.

— Iar aceasta, zise Miss Tick, este domnişoara...

— Doamna, o întrerupse grăbită cealaltă vrăjitoare, descălecând.

— Regret nespus, *doamna* Vremerea, zise Miss Tick. Foarte, foarte bune vrăjitoare, îi şopti ea lui Tiffany. Am fost foarte norocoasă că le-am găsit. Vrăjitoarele *sunt* respectate, sus, în munţi.

Tiffany era impresionată că exista cineva care o putea fâstâci pe Miss Tick, dar cealaltă vrăjitoare părea să reuşească asta doar fiind de faţă. Era înaltă – deşi, cum îşi dădu seama Tiffany, nu era chiar *atât* de înaltă, dar se *ţinea* înaltă, ceea ce te poate uşor păcăli, dacă nu eşti atent – şi, ca şi cealaltă vrăjitoare, purta o rochie neagră, destul de ponosită. Avea o faţă îmbătrânită, uscăţivă, care nu lăsa să se citească nimic pe ea. Ochii ei albaştri, pătrunzători, o măsurară pe Tiffany de sus până jos, din cap până-n tălpi.

— Ai ghete bune, zise vrăjitoarea.

— Spune-i doamnei Vremerea ce s-a întâmplat…, începu Miss Tick.

Dar vrăjitoarea ridică o mână şi Miss Tick se opri imediat. Tiffany era acum şi mai impresionată.

Doamna Vremerea îi aruncă lui Tiffany o privire care îi pătrunse drept în cap şi ajunse la vreo cinci mile depărtare, pe partea cealaltă. Apoi, păşi pe pietre şi flutură dintr-o mână. Era o mişcare ciudată, un soi de şerpuire în aer, dar pentru moment lăsa în urmă o dâră luminoasă. Se auzi ceva, de parcă tot soiul de sunete se produseseră în acelaşi timp, sfâşiind liniştea.

— Tutun Jolly Sailor? întrebă vrăjitoarea.

— Da, răspunse Tiffany.

Vrăjitoarea flutură din nou o mână. Se auzi iarăşi un zgomot ascuţit, complicat. Doamna Vremerea se întoarse deodată şi se uită la buboiul îndepărtat care fusese stupul picţeilor.

— Nac Mac Fulgeri? Matcă? întrebă ea.

— Ăăă, deah, adică da! Numai temporar, zise Tiffany.

— Hmm, făcu doamna Vremerea.

Fluturare. Zgomot.

— Tigaie?

— Da. S-a pierdut, totuşi.

— Hmm.

Fluturare. Zgomot. Era de parcă bătrâna storcea povestea ei din aer.

— Găleţi pline?

— Şi au umplut şi lada cu lemne, zise Tiffany.

Fluturare. Zgomot.

— Văd. Alifia de Oi Specială?

— Da, tata spunea că de la ea-ţi creşte…

Fluturare. Zgomot.

— Ah. Ţinutul de zăpadă. Fluturare. Zgomot. O regină.

Fluturare. Zgomot. Luptă. Fluturare. Zgomot. Pe mare? Fluturare, zgomot, fluturare, zgomot…

Doamna Vremerea se uita fix la aerul scăpărător, privind imagini pe care numai ea le putea vedea. Doamna Smârca se aşeză pe jos, lângă Tiffany, răsturnându-se cu picioarele ei micuţe drept în sus, pe când încerca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

— Am încercat şi eu Jolly Sailor, zise ea. Miroase a unghii de la picioare, nu-i aşa?

— Da, aşa e! zise Tiffany, recunoscătoare.

— Când eşti o matcă a Nac Mac Fulgerilor, trebuie să te măriţi cu unul dintre ei, nu? întrebă doamna Smârca, cu nevinovăţie.

— Ah, da, dar am găsit o cale să ocolesc asta, zise Tiffany. Îi povesti. Doamna Smârca râse. Era un soi de râs prietenos, care te face să te simţi bine.

Zgomotul şi fâlfâitul încetară. Doamna Vremerea rămase cu ochii aţintiţi în gol, câteva clipe, apoi spuse:

— Ai învins-o pe Regină, în cele din urmă. Dar ai avut şi ajutoare, cred.

— Da, am avut, zise Tiffany.

— Şi acestea au fost…?

— Eu nu te-am întrebat cu te ocupi tu, zise Tiffany, mai înainte să-şi dea seama că avea s-o spună.

Miss Tick îşi ţinu răsuflarea. Ochii doamnei Smârca scânteiară, şi se uită de la Tiffany la doamna Vremerea ca o persoană care ar fi urmărit o partidă de tenis.

— Doamna Vremerea, Tiffany, este cea mai faimoasă vrăjitoare din tot…, începu Miss Tick cu asprime, dar vrăjitoarea flutură din nou o mână către ea.

E musai să învăţ să fac şi eu asta, se gândi Tiffany.

Apoi, doamna Vremerea îşi scoase pălăria ascuţită şi-i făcu o plecăciune lui Tiffany.

— Bine spus, zise ea, îndreptându-se din nou de spate şi uitându-se drept la Tiffany. N-aveam dreptul să te întreb. Acesta este ţinutul tău, iar noi ne aflăm aici cu voia ta. Îţi arăt respect, ca şi tu, la rândul tău, să mă respecţi pe mine.

Aerul păru să îngheţe pentru o clipă, iar cerul să se întunece. Apoi, doamna Vremerea continuă, de parcă nu era încă momentul să apară tunetul:

— Dar dacă într-o zi o să binevoieşti să-mi spui mai multe, ţi-

aş rămâne recunoscătoare, zise ea, cu tonul unei conversaţii oarecare. Şi despre creaturile acelea care arată ca făcute din aluat dospit aş vrea să aud mai multe. Niciodată n-am întâlnit vreuna dintre ele. Iar bunica ta pare o persoană cu care aş fi vrut să mă întâlnesc. Se îndreptă de spate. Până atunci, hai mai bine să vedem dacă ţi-a mai rămas ceva de învăţat.

— Acum o să învăţ despre şcoala vrăjitoarelor? întrebă Tiffany.

Se scurse un moment de tăcere.

— Şcoala vrăjitoarelor? zise doamna Vremerea.

— Hm, zise Miss Tick.

— Vorbeai în sens metafactoric, nu-i aşa? întrebă Tiffany.

— Metafactoric? repetă doamna Smârca, încreţindu-şi fruntea.

— Vrea să spună metaforic, murmură Miss Tick.

— Este ca-n poveşti, zise Tiffany. E bine. Am înţeles. Aceasta este şcoala, nu-i aşa? Locul magic? Lumea. Aici. Şi nu bagi de seamă până nu te uiţi. Ştiţi că picţeii cred că această lume e raiul? Numai că nu ne uităm noi. Nu poţi da lecţii despre vrăjitorie. Nu aşa cum trebuie. Totul depinde de cum eşti… tu, presupun.

— Drăguţ spus, zise doamna Vremerea. Eşti ageră de minte. Dar există şi magie, deopotrivă. O să deprinzi şi asta. Nu-ţi cere prea multă minte, altminteri vrăjitorii n-ar fi în stare s-o facă.

— Îţi trebuie şi-o meserie, de asemenea, zise doamna Smârca. Nu se câştigă bani din vrăjitorie. Nu poţi face vrăji pentru tine, personal, înţelegi? Regula aruncă-fier.

— Eu fac brânză bună, zise Tiffany.

— Brânză, ai? zise doamna Vremerea. Hmm. Da. Brânza este bună. Dar ştii ceva despre leacuri? Dar despre moşit? Asta-i o îndeletnicire profitabilă.

— Păi, am ajutat la naşteri de miei dificile, zise Tiffany. Şi am văzut cum s-a născut fratele meu. Nu şi-a bătut nimeni capul să mă dea afară din cameră. Nu pare prea greu. Dar cred că făcutul brânzei e probabil mai uşor, şi mai puţin zgomotos.

— Brânza e bună, repetă doamna Vremerea, dând din cap. Brânza e vie.

— Şi ce faceţi voi, de fapt? întrebă Tiffany.

Vrăjitoarea uscăţivă şovăi un moment, şi apoi:

— Noi păzim… hotarele, zise doamna Vremerea. Sunt o mulţime de hotare, mai multe decât ştie lumea. Între viaţă şi

moarte, între lumea de aici şi lumea următoare, între noapte şi zi, între bine şi rău… şi e nevoie să fie supravegheate. Noi le supraveghem, păzind o sumă de chestii. Şi nu cerem niciodată o răsplată. Asta e important.

— Oamenii ne dau diverse lucruri, ţine minte. Oamenii pot fi foarte generoşi cu vrăjitoarele, zise doamna Smârca, fericită. În zilele în care se coace în cuptoare, în satele noastre, uneori nu mă pot mişca fără o prăjitură. Sunt moduri şi moduri de a nu cere, dacă înţelegi ce vreau să spun. Oamenilor le place să vadă o vrăjitoare fericită.

— Dar aici, la noi, oamenii cred că vrăjitoarele sunt un rău! zise Tiffany, iar Gândul ei de-al doilea adăugă: *Îţi aduci aminte cât de rar a trebuit Buni Suferind să-şi cumpere ea însăşi tutun?*

— E uluitor cu câte se pot obişnui oamenii, zise doamna Smârca. Trebuie doar să-i iei încet.

— Iar noi trebuie să ne grăbim, zise doamna Vremerea. Vine încoace un om călare, de la o fermă. Păr blond, faţă roşcovană…

— Pare să fie tata!

— Ei bine, îşi mână bietul animal la galop, zise doamna Vremerea. Hai repede! Vrei să înveţi meserie? Când poţi să pleci de acasă?

— Pardon? zise Tiffany.

— Fetele de pe aici nu pleacă pentru a lucra ca servitoare şi altele? întrebă doamna Smârc.

— Oh, ba da. Când sunt ceva mai mari decât sunt eu.

— Ei bine, când o să fii ceva mai mare decât eşti tu, Miss Tick, aici de faţă, o să vină să te caute, zise doamna Vremerea. Miss Tick încuviinţă cu un semn din cap. Sunt vrăjitoare bătrâne în munţi care îşi vor transmite cunoştinţele în schimbul unui mic ajutor la treburile casei lor. Locul acesta o să fie supravegheat cât timp vei fi tu plecată, poţi avea încredere în asta. În timpul ăsta, o să primeşti trei mese pe zi, patul tău, dreptul de a folosi o coadă de mătură… în felul ăsta lucrăm noi. Eşti de acord?

— Da, zise Tiffany, rânjind fericită. Momentul de încântare apăru prea repede pentru toate întrebările pe care ar fi vrut să le pună. Da! Dar, ăăă…

— Da? zise doamna Smârca.

— Nu trebuie să dansez prin lume fără nicio haină pe mine sau ceva de soiul ăsta, nu? Numai că eu am auzit zvonuri…

Doamna Vremerea îşi dădu ochii peste cap. Doamna Smârca rânji înveselită.

— Ei bine, procedeul ar putea să fie recomandabil…, începu ea.

— Nu, nu trebuie! interveni aspru doamna Vremerea. Nu-ţi trebuie casă de turtă dulce, nici chicotit de vrăjitoare, nici dansat!

— Decât dacă vrei tu, zise doamna Smârca, ridicându-se. Nu e nicio supărare să chicoteşti, din când în când, dacă-ţi vine. Te-aş învăţa unul foarte bun, chiar acum, dar chiar trebuie să plecăm.

— Dar… dar cum ai reuşit? o întrebă Miss Tick pe Tiffany. Pe-aici e numai cretă! Ai devenit o vrăjitoare pe cretă? Cum?

— Numai asta ştii, Perspicacia Tick, zise doamna Vremerea. Oasele dealurilor ăstora sunt de cremene. E o rocă tare, şi ascuţită, şi folositoare. Regina rocilor. Îşi ridică de jos coada de mătură şi se mai întoarse o dată spre Tiffany. O să ai necazuri, nu crezi? zise ea.

— S-ar putea, răspunse Tiffany.

— Vrei să te ajutăm cu ceva?

— Dacă e necazul meu, o să ies eu cumva din el, zise Tiffany.

Ar fi vrut să spună: Da, da! O să am nevoie de ajutor! Nu ştiu ce-o să se întâmple când o să ajungă tata aici! Baronul probabil că s-a înfuriat din cale-afară! Dar n-aş vrea să creadă ele că nu pot să-mi rezolv propriile probleme! Ar trebui să fiu în stare să mă descurc!

— Ai dreptate, zise doamna Vremerea.

Tiffany se întrebă dacă vrăjitoarea putea citi gândurile.

— Gândurile? Nu, zise doamna Vremerea, suind călare pe coada ei de mătură. Feţele, da. Vino-ncoace, drăguţă domnişoară!

Tiffany se supuse.

— Toată treaba cu vrăjitoria, zise doamna Vremerea, este că nu seamănă deloc cu o şcoală. Mai întâi, primeşti un test şi după aceea trebuie să petreci ani buni până afli cum să-l treci. Este foarte asemănător cu viaţa, din punctul ăsta de vedere.

Întinse mâna şi îi ridică încet bărbia lui Tiffany, astfel încât s-o poată privi drept în ochi.

— Văd că ţi-ai deschis ochii, zise ea.

— Da.

— Bun. Mulţi oameni n-o fac niciodată. Timpul pe care-l ai în faţă te poate totuşi înşela, chiar şi aşa. O să ai nevoie de asta.

Şi întinse o mână, desenând un cerc în aer, în jurul părului lui Tiffany, apoi îşi ridică mâna în sus, deasupra capului fetei, mişcând scurt din degetul arătător.

Tiffany îşi duse mâinile la cap. Pentru o clipă, crezu că nu era nimic acolo, după care pipăi… ceva. Era mai mult ca o senzaţie în aer; dacă nu te-ai fi aşteptat să fie acolo, degetele ar fi trecut prin el fără piedică.

— Este *cu adevărat* acolo? întrebă ea.

— Cine ştie? zise vrăjitoarea. Este, *virtual,* o pălărie cu vârful ascuţit. Nimeni altcineva nu va şti că este acolo. Te-ar putea face să te simţi mai bine.

— Vrei să spui că există doar în capul meu? zise Tiffany.

— Ai o grămadă de lucruri în cap. Asta nu înseamnă ca nu sunt reale. Cel mai bine e să nu-mi pui prea multe întrebări.

— Ce s-a întâmplat cu broscoiul râios? zise Miss Tick, care chiar punea întrebări.

— A plecat cu Scoţiduşii Liberi, zise Tiffany. S-a dovedit că fusese înainte un avocat.

— I-ai dat unui clan de Nac Mac Fulgeri un avocat al lor? se miră doamna Smârca. Asta o să facă lumea întreagă să tremure! Cu toate că, eu întotdeauna zic că un tremur din când în când, prinde bine.

— Hai, suratelor, trebuie să ne grăbim, zise Miss Tick, care încălecase pe cealaltă coadă de mătură, în spatele doamnei Smârca.

— Nu-i nevoie să vorbeşti aşa, zise doamna Smârca. Aşa se vorbeşte la teatru. Cu bine, Tiff! Ne mai vedem!

Băţul ei se ridică uşor în aer. Dinspre băţul doamnei Vremerea, totuşi, se auzi un mic zgomot mai degrabă trist, ca *vuf-ul* vârfului pălăriei lui Miss Tick. Coada aceea de mătură făcea *şşşugaguga.*

Doamna Vremerea oftă.

— Piticii ăia! Au *zis* c-au reparat-o, oh, da, şi că o ia din prima în făurăria lor…

Auziră tropotul copitelor în depărtare. Cu o surprinzătoare viteză, doamna Vremerea se dădu jos de pe băţ, îl apucă zdravăn cu ambele mâini, şi alergă prin iarbă, cu fustele umflate în urma ei.

Se zărea deja ca o pată în zare, când tatăl lui Tiffany se ivi de după creasta dealului, călare pe unul dintre caii fermei. Nu se oprise nici măcar să-şi încalţe pantofii de piele; mari bulgări

de pământ zburau în sus când copitele de mărimea unor farfurii mari de supă[43], fiecare prevăzută cu o potcoavă de fier, muşcau din pământ.

Tiffany auzi un slab *şşşugagugaanvrrrruuum* în spatele ei, când el sări jos din şa.

Se miră foarte tare să-l vadă râzând şi plângând în acelaşi timp.

Totul a fost ca într-un vis.

Tiffany găsi că acesta era un lucru foarte folositor de spus. E greu să-mi amintesc, totul a fost ca într-un vis. Totul a fost ca într-un vis, nu pot fi sigură.

Preafericitul Baron, totuşi, era foarte sigur. În mod evident, această... această femeie Regina, indiferent cine-o fi fost, îi furase pe copii, dar Roland o bătuse, oh, da, şi îi ajutase şi pe ceilalţi doi copilaşi să se întoarcă.

Mama ei stăruise ca Tiffany să se ducă la culcare, chiar dacă era ziuă de-a binelea. De fapt, pe ea n-o deranja. Era obosită şi stătu întinsă sub pături, în lumea aceea roz, la jumătatea drumului între somn şi veghe.

Îl auzi pe Baron şi pe tatăl ei vorbind, în capul scărilor. Ascultă povestea pe care o ţesură între ei, în timp ce încercau să înţeleagă ceva din ea. În mod evident, fata fusese foarte curajoasă (asta o spuse Baronul), dar, ei bine, n-avea decât nouă ani, nu-i aşa? Şi nici măcar nu ştia cum se mânuieşte o sabie! Pe când Roland luase lecţii de apărare la şcoala lui...

Şi o ţinură tot aşa. A mai auzit şi alte lucruri, vorbite de părinţii ei mai târziu, după plecarea Baronului. Despre cum Haţchiţ trăia acum numai pe acoperiş, de pildă.

Tiffany stătea în pat şi adulmeca mirosul alifiei cu care mama ei îi frecase tâmplele. Tiffany probabil încasase o lovitură în cap, zicea ea, de aceea se tot pipăia în creştet.

Aşadar... Roland cel cu mutra de viţel era eroul, nu? Iar ea era doar stupida prinţesă care-şi scrântea glezna şi leşina tot timpul? Era *complet* nedrept!

Întinse mâna spre mescioara de lângă patul ei, unde-şi pusese pălăria invizibilă. Mama ei aşezase un bol de supă chiar prin ea, dar pălăria rămăsese tot acolo. Degetele lui Tiffany îi

43 Probabil de vreo unsprezece inchi în diametru. Tiffany nu le-a măsurat, de data asta (n.a.)

simţeau, foarte vag, neregularitățile borurilor.

Noi nu cerem niciodată vreo răsplată, se gândi ea. De altfel, era secretul ei, de la început până la sfârşit. Nimeni altcineva nu mai ştia despre Scoţiduşii Liberi. Cu toate că, să recunoaştem, Wentworth se apucase să alerge prin casă, cu o faţă de masă în jurul mijlocului, strigând: „Pi-pic-ţei! O să vă duc cu barca!”, dar doamna Suferind era încă atât de bucuroasă să-l vadă înapoi, şi atât de fericită să-l audă vorbind şi despre altceva decât bomboanele, încât nu dădu prea mare atenţie la cele despre care chiar *vorbea* el.

Nu, n-ar fi putut spune nimănui. N-ar fi crezut-o niciodată şi, presupunând c-ar fi crezut-o, dacă s-ar fi urcat pe deal, vârându-si nasul prin tumulul picţeilor? Nu putea îngădui să se întâmple una ca asta.

Ce-ar fi făcut Buni Suferind?

Buni Suferind n-ar fi zis nimic. Buni Suferind adeseori nu zicea nimic. Doar zâmbea în sinea ei, pufăia din pipă şi aştepta momentul potrivit…

Tiffany zâmbi în sinea ei.

Adormi şi nu visă.

Şi trecu o zi.

Şi încă o zi.

În a treia zi, ploua. Tiffany coborî în bucătărie, unde nu era nimeni, şi luă păstoriţa de porţelan de pe poliţa ei. O puse într-un sac, apoi se strecură afară din casă şi urcă în fugă pe deal.

Mânia vremii rele se abătuse peste toată Creta, care acum spinteca norii ca prova unei corăbii. Dar când Tiffany ajunse la locul unde o sobă veche şi patru roţi de fier se ridicau din ierburi, ea tăie un pătrat de iarbă, săpând sub el o groapă pentru bibelou, după care aşeză totul la loc. Ploua destul de tare cât să înmoaie păstoriţa de porţelan şi să-i dea o şansă de a supravieţui. I se păruse corect să facă aşa. Şi era sigură că simţise un fum de tutun.

Apoi se duse la tumulul picţeilor. Îşi făcuse griji în privinţa asta. Ştia că ei erau acolo, nu-i aşa? Astfel, cumva, faptul că se ducea să verifice dacă erau acolo, era… un soi de… mărturisire că se îndoia că ei ar fi fost acolo, nu? Ei erau omuleţi foarte ocupaţi. Aveau multe de făcut. Trebuia s-o înmormânteze pe răposata matcă. Probabil nu-şi vedeau capul de treburi. Asta îşi spunea ea. Nu era pentru că se tot întreba dacă s-ar fi putut ca

într-adevăr să nu fie nimic în vizuina aceea decât iepuri. Nici pomeneală.

Ea era matca. Avea o datorie.

Auzi muzică. Auzi glasuri. Şi apoi o linişte subită, când îşi miji ochii prin intrarea întunecată.

Scoase cu grijă o sticlă de Alifie de Oi Specială din sacul ei şi o lăsă să alunece înăuntru.

Tiffany plecă şi auzi muzica firavă reîncepând în urma ei.

Îi făcu semn cu mâna unui şoim, care se rotea leneş pe sub nori, şi fu sigură că un punctuleţ îi răspunse la salut.

În cea de-a patra zi, Tiffany făcu untul şi restul treburilor prin casă. Chiar avu ajutor.

— Şi acuma vreau să te duci să dai mâncare la găini, îi zise ea lui Wentworth. Ce vreau eu să faci tu?

— Dai papa la gă-ni, răspunse Wentworth.

— Găini, zise Tiffany cu severitate.

— Găini, repetă Wentworth, ascultător.

— Şi şterge-ţi nasul, *dar nu pe mânecă!* Ţi-am dat o batistă. Iar, când te întorci, vezi dacă poţi să aduci un lemn de foc, vrei?

— Ah, *crivens,* bodogăni Wentworth.

— Şi ce nu spunem noi? zise Tiffany. Noi nu spunem…

— …cuvântul *crivens,* murmură Wentworth.

— Şi nu-l spunem de faţă cu…

— …de faţă cu mami, zise Wentworth.

— Bine. Şi după ce terminăm, o să avem timp să mergem la râu.

Wentworth se lumină.

— Pi-picţei? zise el.

Tiffany nu-i răspunse imediat. Tiffany nu mai văzuse niciun Nac Mac Fulger de când se întorsese acasă.

— S-ar putea, zise ea. Dar probabil au multă treabă. Probabil că şi-au găsit o altă matcă şi… ei bine, sunt foarte ocupaţi. Bănuiesc.

— Pi-picţeii spun tu poc-n cap, faţă-dă-peşte! zise Wentworth vesel.

— O să vedem, zise Tiffany, simţindu-se ca un părinte. Acum, du-te, te rog, şi dă mâncare la găini, şi adu ouăle.

Când el se îndepărtă, cărând coşul de ouă gol cu ambele mâini, Tiffany scoase nişte unt pe placa de marmură şi luă paletele ca să-l netezească într-o, ei bine, o bucată de unt

netezit. Apoi îl gravă cu una dintre paletele de lemn. Oamenii apreciază un mic desen pe untul lor.

Când începu să modeleze untul, observă o umbră în cadrul uşii şi se întoarse.

Era Roland.

Se uita la ea, cu faţa chiar mai roşie ca de obicei. În mâini îşi frământa neliniştit pălăria foarte scumpă, întocmai cum făcea Fură Peoricine.

— Da? zise ea.

— Uite, despre… ei bine, despre toate alea… despre…, începu Roland.

— Da?

— Uite, eu n-am… vreau să spun, n-am minţit pe nimeni cu nimic, izbucni el. Dar tatăl meu a ajuns la concluzia că eu trebuie să fi fost un erou şi chiar nu ascultă nimic din ce-i spun, nici măcar după ce i-am povestit cât… cât…

— …cât de ajutor am fost eu? zise Tiffany.

— Da… adică, nu! A zis, a zis, a zis că norocul tău a fost că eram eu acolo, a zis…

— Nu contează, zise Tiffany, ridicând din nou paletele de netezit untul.

— Şi a continuat să le tot spună tuturor cât de curajos am fost eu şi…

— Nu contează, zise Tiffany.

Paletuţele făceau *paca-paca-pac* pe untul proaspăt. Gura lui Roland se deschise şi se închise, pentru un moment.

— Vrei să spui că nu te superi? zise el, în cele din urmă.

— Nu. Nu mă supăr, zise Tiffany.

— Dar nu e drept!

— Noi doi suntem singurii care ştim adevărul, zise Tiffany.

Paca-paca-pac. Roland se uită lung la untul gras, bogat, în timp ce ea îi dădea, liniştită, o formă.

— Oh, zise el. Ăăă… n-o să spui la nimeni, nu-i aşa? Vreau să spun, ai avea tot dreptul să…, dar…

Paca-paca-pac…

— Nu m-ar crede nimeni, zise Tiffany.

— Eu am încercat, zise Roland. Pe cinstite. Chiar am încercat.

Bănuiesc, gândi Tiffany. Dar nu eşti foarte deştept, iar Baronul cu siguranţă este un om fără Văzul dintâi. El vede lumea aşa cum vrea el s-o vadă.

— Într-o bună zi, o să fii baron, nu-i aşa? întrebă ea.

— Păi, da. Într-o bună zi. Dar, ascultă, tu chiar eşti o vrăjitoare?

— *Când o să fii tu baron,* o să te pricepi la asta, bănuiesc, zise Tiffany, întorcând untul. Cinstit, generos şi decent? O să plăteşti simbrii bune şi o să ai grijă de oamenii bătrâni? N-o să laşi oamenii să scoată o bătrână afară din casa ei?

— Păi, sper că eu…

Tiffany se întoarse cu faţa la el, ţinând o paletuţă pentru unt în fiecare mână.

— Pentru că eu voi fi acolo, înţelegi. O să te uiţi în sus şi-o să mă vezi cu ochii pe tine. O să fiu acolo, la marginea mulţimii. Tot timpul. O să urmăresc totul, pentru că mă trag dintr-o lungă linie de Suferinzi şi acesta este pământul meu. Dar tu poţi să fii baron pentru noi şi sper să fii unul bun. Dacă nu… va fi o răfuială.

— Uite, eu ştiu că ai fost… ai fost…, începu Roland, împurpurându-se.

— De mare ajutor? zise Tiffany.

— …dar nu poţi să-mi vorbeşti mie aşa, ştii!

Tiffany fu sigură că auzise, sus, sub acoperiş şi foarte aproape de limita auzului, pe cineva zicând:

— Ah, *crivens,* ce mai mucos…

Închise ochii pentru o clipă şi apoi, cu inima bătându-i tare, îndreptă paletuţa spre una dintre găleţile goale.

— Găleată, umple-te singură! porunci ea.

Se înceţoşă puţin, apoi pleoscăi. Apa împroşcă pe-o parte.

Roland făcu ochii mari la ea. Tiffany îi zâmbi cu unul dintre cele mai drăguţe zâmbete ale sale, care putea fi chiar înfricoşător.

— N-ai să mai spui la nimeni, nu? zise ea.

Se întoarse către ea, alb la faţă.

— Nu m-ar crede nimeni…, îngăimă el.

— Aşa-i, zise Tiffany. Deci ne-am înţeles reciproc. Nu-i drăguţ? Şi acuma, ţine minte, trebuie să termin asta şi să încep să fac nişte brânză.

— Brânză? Dar… ai putea să faci orice vrei! izbucni Roland.

— Iar în momentul ăsta vreau să fac nişte brânză, zise Tiffany, calmă. Pleacă de-aici!

— Ferma asta e a tatălui meu! zise Roland şi apoi îşi dădu seama că spusese asta cu voce tare.

Se auziră două clap-uri scurte, dar *puternice,* când Tiffany puse cele două paletuţe de unt jos şi se întoarse pe călcâie.

— Asta a fost un lucru foarte curajos de zis din partea ta, zise ea, dar bănuiesc că-ţi pare rău că l-ai spus, acum, dacă stai şi te gândeşti mai bine?

Roland, care închisese ochii, dădu din cap.

— Bine, zise Tiffany. Astăzi, eu fac brânză. Mâine, s-ar putea să fac altceva. Şi, peste puţin timp, poate că n-o să mai fiu aici şi tu o să te întrebi: Unde o fi? Dar o parte din mine va fi întotdeauna aici, întotdeauna. Întotdeauna mă voi gândi la acest loc. O să-l ţin sub ochi. Şi o să mă întorc, *crede-mă.* Acum, *pleacă de aici!*

El se întoarse şi-o zbughi.

După ce paşii nu i se mai auziră, Tiffany zise:

— Bine, cine-i acolo?

— Eu mi-s, domniţă. Nu-atât-dă-înalt-cât-jock-dă-Talie-Mijlocie-da’- mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, domniţă.

Picţelul apăru de după găleată şi adăugă:

— Fură Peoricine a zis c-ar trebui să ţinem un ochi pă tine pentru niţică vreme, şi să-ţi mulţumim pentru dar.

E tot magie, chiar dacă ştii cum a fost făcută, gândi Tiffany.

— Atunci, urmăreşte-mă numai în lăptărie, zise ea. Fără tras cu ochiul!

— Ah, nu, domniţă, zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Taiie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-Jock, nervos. Apoi rânji. Fiona o ză plece ca să fie matcă pentru un clan aproape dă Muntele dă Aramă, zise el, şi mi-a cerut să mă duc cu ea, ca gonnaglobard!

— Felicitări!

— Deah, iar William a zis că o ză fiu în regulă, dacă mai exersez puţin la şoarecele-cimpoi, zise picţelul. Şi… ăăă…

— Da? zise Tiffany.

— Ăăă… Capturtit zice că-i o fată în Clanu’ Lacului Lung, care caută să devină matcă… ăăă… se trage dintr-un clan bun… ăăă…

Picţelul se făcu violet de stinghereală.

— Bine, zise Tiffany. Dacă aş fi în locul lui Fură Peoricine, aş invita-o la mine imediat.

— Nu te superi? zise Nu-atât-de-înalt-cât-Jock-de-Talie-Mijlocie-dar-mai-înalt-decât-Scoţiduşul-Jock-joek, plin de speranţă.

— Câtuşi de puţin, zise Tiffany.

Se supărase puţin, trebui să recunoască în sinea ei, dar era un puţin pe care îl putea închide într-un sertar, undeva în mintea ei.

— Asta-i grozav! zise picţelul. Băieţii au fost oleacă îngrijoraţi, ştii. O să dau fuga să le spun. Îşi coborî glasul: Şi vrei să mă duc după grămada aia mare dă rahat, care tocma' a plecat, şi să văd dacă mai cade dă pă cal ş-acu'?

— Nu! zise Tiffany cu grăbire. Nu. Nu te duce. Ridică paletuţele de unt. O să-l laşi pe mâna mea, adăugă ea, zâmbind. Poţi să-l laşi pe mâna mea.

Când rămase singură, sfârşi cu untul… *paca-paca-pac…*

Se opri, puse paletuţele jos, şi cu vârful unui deget foarte curat, desenă o linie curbă pe faţa untului, cu o altă linie curbă, care o atingea uşor, astfel că, împreună, arătau ca un val. Desenă şi o a treia linie curbă sub el, care închipuia Creta.

Pământul de Sub Val.

Netezi repede untul la loc şi alese ştampila pe care o făcuse ieri, o cioplise cu grijă într-o bucată de lemn de măr, pe care i-o dăduse domnul Butuc, tâmplarul.

O apăsă pe unt şi o ridică uşurel.

Acolo, strălucind pe suprafaţa grasă, de un galben-bogat, era o lună ciuntită şi, plutind în faţa lunii, o vrăjitoare pe o coadă de mătură.

Zâmbi din nou, cu zâmbetul lui Buni Suferind. Lucrurile aveau să fie altfel, într-o bună zi. Dar trebuie să începi de mic, ca stejarul. Apoi făcu brânză…

…în lăptărie, la fermă, şi păşunile desfăşurându-se, şi devenind dealuri sub soarele fierbinte de vara, unde turmele de oi, mişcându-se încet, alunecau pe iarba scurtă ca norii pe un cer verde, iar ici şi colo, câinii ciobăneşti săgetau prin iarbă ca stelele căzătoare. Pentru totdeauna, un ţinut fără de sfârşit.

Nota autorului

Desenul pe care Tiffany l-a „introdus” în carte există de-adevăratelea. Este, de fapt, o pictură numită *Lovitura de Graţie a Spiriduşilor*[44], de Richard Dadd, şi se află în Galeria Tate, din Londra. Are numai 21 pe 15 inchi. I-a luat artistului nouă ani s-o desăvârşească, pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Nu pot să mă gândesc la o pictură „de-a spiriduşilor” mai faimoasă. Este, într-adevăr, foarte ciudată. Căldura verii se scurge din ea.

Ceea ce oamenii „ştiu” despre Richard Dadd este că „a înnebunit, şi-a ucis tatăl, a fost închis într-un azil de alienaţi mintal pentru tot restul zilelor sale şi a pictat într-un stil ciudat”. Crud, dar foarte adevărat, însă este un rezumat îngrozitor al vieţii unui artist bun şi talentat, care s-a îmbolnăvit mental incurabil.

În tablou nu apare nicăieri vreun Nac Mac Fulger, dar eu presupun că e foarte posibil să fi fost şters vreunul pentru că făcea un gest obscen. E genul de lucruri pe care l-ar face ei.

Oh, iar obiceiul de a îngropa un păstor cu o bucată de lână netoarsă în sicriu, este, de asemenea, adevărat. Până şi zeii înţeleg că un păstor nu-şi poate neglija oile. Dacă un zeu n-ar înţelege asta, n-ar mai merita să crezi în el. Nu există un termen pentru „lumina de nămiezi”, dar ar fi fost drăguţ dacă ar fi existat.

44 *The Fairies Fellers' Master-Stroke.*